

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1988, 'ΕΤΟΣ ΛΗ' Ἀριθ. Φύλλου 822

Τιμὴ φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Σ Η Μ Ε Ι Ο Ν

Ἄρθρον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Χρυσόστομου

Σημεῖον ἐμφανὲς τοῦ Ἀντιχρίστου εἰς τὴν ἐποχὴν μας! Αἱ πονηραὶ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος μας ἀφοῦ ἔφεραν εἰς τὸ προσκήνιον ὅλην τὴν βδελυρότητα καὶ κατάφεραν τὴν νομιμοποίησιν τῆς ἀνομίας με ἐκτόπισιν τῆς αἰδοῦς διὰ τῆς ἐλευθεριότητος τῶν παθῶν καὶ ἀντικατάστασιν ὡς ἀναχρονισμένης διανοητικότητος τῆς θεσμικῆς ἀρετῆς τῆς ἀγνότητος ποῦ οἱ αἰῶνες ὑπερβαλλόντως ἐπήνεσαν, ἐδημιούργησαν τὸν ἀχαλίνωτον εἰς τὰ πάθη ἄνθρωπον, ὅστις ἀδιστάκτως ὕστερα ἀπὸ τὸν σεξουαλικὸν ἀκόρεστον κορεσμόν ἐπέρασε στὸν κανιβαλισμόν με τὶς ληστεῖες ὄχι στὰ βουνὰ ἀλλὰ στὰ κέντρα τῶν πόλεων με τὶς ἐν ψυχρῷ ἀνθρωποκτονίες, ἐστράφησαν ἐν συνεχείᾳ καὶ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιζητοῦν τὴν ἐξαφάνισίν Του!...

Ἐσκέφθητε τὴν μωρίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατήνησεν ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος τῶν ἡμερῶν μας;

Συνέπεια φυσικὴ ἦτο, διότι ἐκτόπισιν τῆς ἠθικῆς συνεπάγεται καὶ ἐκτόπισιν τοῦ Θεοῦ. Διότι πῶς νοεῖται φαῦλος βίος νὰ συνυπάρχῃ με τὴν περὶ ἠθικῆς διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου;

Καὶ ἀφοῦ οἱ διωγμοί, τὰ μαρτύρια, αἱ αἵρέσεις, τὰ ἀθεϊστικὰ πολιτικὰ συστήματα καὶ τὰ τόσα ἄλλα δεινὰ ποῦ ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀπιστος μερίς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἐβραιο-σιωνισμοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐκριζώσουν τελικῶς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπενόησεν αὕτη τὴν αἰσχροποίησιν τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ διὰ πλασματικοῦ μύθου (μυθιστορήματος δηλαδὴ), τὸν ὅποιον προωθεῖ παγκοσμίως διὰ τῆς γνωστῆς κινηματογραφικῆς ταινίας «Ὁ Τελευταῖος πειρασμός» με τεράστιαν χρηματοδότησιν.

Καὶ ἐδῶ μὲν καταφαίνεται τὸ σαθρὸν καὶ γελοῖον

τοῦ ἐγχειρήματος ἀφοῦ ὁμιλοῦμεν περὶ διασκευασμένου μύθου. Διαπιστοῦται ὅμως ἀφ' ἑνὸς τὸ ἐπίμονον καὶ ἀνυποχώρητον τῆς πολεμικῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἔστω καὶ διὰ γελοίας καὶ μυθιστορηματικῆς μεθόδου ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἀποκαρδιωτικῶς εὐπρόσδεκτον τῶν εἰς Χριστὸν βεβαπτισμένων ἀρνησιχρίστων, οἱ ὅποιοι παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον ἐνήργησαν ἐν σπουδῇ οἱ μὲν κυβερνῶντες προκλητικῶς νὰ ἐπιβάλλουν εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν βέβηλον ταινίαν συμπληροῦντες τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μέτρα, ὁ δὲ λαὸς νὰ συνωστίζεται στοὺς κινηματογράφους διὰ νὰ «ἀπολαύσῃ» τὴν θεάν τῆς χυδαίας ἐξυθρίσεως τοῦ Θεοῦ του!... Καὶ ταῦτα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, εἰς τὸν χώρον τῶν ἁγίων, εἰς τὸ ἐκλεγμένον. Ἔθνος μὲ τὴν ὑψηλὴν ἱστορικὴν στάθμην καὶ τὴν πολύτιμον κληρονομίαν. Ἐπρωτίμῃσαν δυστυχῶς οἱ σύγχρονοι ἄφρονες Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ παγκοσμίου θαυμασμοῦ τῶν Προγόνων μας τὴν χλεύην καὶ τὴν γελοιοποίησιν τοῦ ἔξω κόσμου ὡς νέοι Ἡρόστρατοι μὲ τὸ ἠθικὸν ξεπεσμόν των καὶ τοὺς ἀντιθέτους νόμους ὑπὲρ τῆς μοιχείας καὶ τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου μέχρι τοῦ τελευταίου Πρωθυπουργικοῦ παγκοσμίου σκανδάλου ἕως καὶ τῆς προβολῆς τῆς ἀναιδοῦς ταινίας περὶ τὸ πάναγνον Πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου, ἐνῶ ἄλλα Ἕθνη χριστιανικὰ καὶ μὴ, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ Ἑβραϊκὸν δὲν τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὰς χώρας των διότι χλευάζεται ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν!!!

Εἰς ποῖον βάραθρον σκοτεινὸν καὶ δυσῶδες ἐκρημνίσθη τὸ ἐκλεκτόν μας Ἔθνος, ὁ λαὸς ποῦ ἐπιμήθη ἰδιαίτερως μὲ τὴν ἀπὸ Θεοῦ Βασιλείαν! Εἰς ποῖαν γελοίαν κατάστασιν κατήντησεν ἡ γενεὰ μας ὥστε νὰ λατρεύῃ ὄχι τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων μας ἀλλὰ τὴν ψευδώνυμον γνῶσιν καὶ τὴν βέβηλον τέχνην ποῦ τὴν ὀνόμασε «καλλιτεχνίαν»(!) διὰ τῆς ὁποίας καταβιβάζει τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου καὶ Σωτῆρα Χριστὸν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν πλέον βρωμερῶν ὑποκειμένων τοῦ ὑποκόσμου! Αὐτὸ λέγεται σήμερα καλλιτεχνία!... καὶ οὐδεὶς ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τὴν ἀνακόψῃ. Ἄς εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, παράνομος, ὕβριστικὴ τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει σημασίαν ὁ νόμος ἀδρανεῖ ἀφοῦ ὑπάρχει κάλυψις «καλλιτεχνική» ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἔξω καὶ ὁ Θεός.

Ὅσοι δὲ ἀντιφρονοῦν καὶ καταφέρονται εἶναι «σκοταδισταί», λέγει ὁ ἀχαλίνωτος τύπος.

Σκοταδιστὰι λοιπὸν οἱ λάτρεις τοῦ Θεοῦ, οἱ τηρηταὶ τῶν νόμων καὶ «φωτοδόται» ποῖοι; οἱ βεβηλοῦντες τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα τῆς πίστεως καὶ τῆς φυλῆς μας! Ὡ διαστροφή!

«Οἶμοι! Οἶμοι! εἰς οἶον αἰῶνα τετήρηκάς με»! ἔλεγε θρηνῶδων ὁ προφήτης! Ἡ ὑλοκρατουμένη ἐποχὴ μας παρεδόθη, ἀλλοίμονον, δεσμία μὲ βαρεῖας χειροπέδας εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους.

Καὶ ἐνῶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς στενάζει καὶ διαμαρτύρεται διὰ τὴν πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν καθύβρισιν τοῦ Θεοῦ του ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία ὑπνοῖ ὑπνον βαρούχειον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀποδοκιμάζει σκανδαλωδῶς τὴν ἐκκρηξίν τῆς συνειδήσεως τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰποῦσα ὅτι τοιαύτη τόλμη ἀνήκει εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας!

Μάλιστα κύριοι, διότι ἐκεῖνοι πονοῦν εἰλικρινῶς καὶ ὑποφέρουν διὰ τὴν ἁγίαν πίστιν μας καὶ δικαίως ἀντιδρῶν μὴ ἀνεχόμενοι τὴν καθύβρισιν τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτῶμεν λοιπὸν νὰ μᾶς εἰποῦν οἱ πνευματικοὶ ἡγήτορες. Ποία ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοιαύτας στιγμὰς; Τί ἔκαναν οἱ Πατέρες εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ὅταν δηλ. κάποια αἵρεσις ἐτάραττε τὴν Ἐκκλησίαν προκειμένου νὰ περισώσουν τὸ ἐμπιστευθὲν ποίμνιον; Ἠρκοῦντο εἰς ἀπλὰς δηλώσεις διὰ τὸν κάλαθον τῶν γραφείων ἢ ἀνῆρχοντο πάνοπλοι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῶν τειχῶν διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὸν ἐχθρὸν καὶ διὰ Συνόδων ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ὀριοθετοῦσαν τὰ σύνορα τῆς Ὁρθοδοξίας παραδίδοντες εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα τοὺς αἵρεσιάρχας;

Ἐρωτῶμεν προσέτι, ποία σύγκρισις ὑπάρχει μεξὺ ὅλων τῶν αἱρέσεων τῶν αἰώνων ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθεϊσμοῦ μετὰ τῆς σπλώσεως τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου βλασφήμου ταινίας τοῦ Σκορτσέζε;

Ποία μέχρι σήμερον αἵρεσις κατέταξε τὸν μόνον ἐπὶ γῆς ἀναμάρτητον Ἰησοῦν μετὰ τοῦ ὑποκόσμου τῆς αἰσχροῦς σαρκικῆς ἡδονῆς; Ὡχριοῦν λοιπὸν ἅπασαι αἱ αἱρέσεις πρὸ τῆς βεβήλου προβολῆς τοιαύτης ταινίας.

Εἴμεθα βέβαιοι πὼς ποτὲ ὁ διάβολος δὲν θὰ ἐτόλμα τοιαύτην καθύβρισιν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ἐτρόμαξε πρὸ τῆς παντοδυνάμου θεάς Του καὶ τὸν ἐξελιπάρει νὰ μὴ διατάξῃ τὸ κλείσιμόν του εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς κολάσεως πρὸ καιροῦ, δηλαδὴ πρὸ τῆς παγκοσμίου κρίσεως ποῦ θὰ κἀν ὁ ὑβριζόμενος Χριστός.

Ναί! Οὔτε ὁ διάβολος δὲν τολμᾷ τοιαύτην ἀτίμωσιν τοῦ Θεοῦ. Τολμᾷ ὅμως ὁ ἄνθρωπος, σκηνοθέτης καὶ θεατῆς, καταχρώμενος τῆς θείας μακροθυμίας καὶ ὑποκαθιστῶν τὸν διάβολον ὡς τολμηρότερος αὐτοῦ! Ὡ τῆς ἀνοχῆς Σου Χριστέ Βασιλεῦ!

Ἄλλ' ἐὰν ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία περὶ ἄλλα τυρβάξει διεγείρουσα τὸν λαὸν μόνον περὶ χωραφίων καὶ πουγγίων καὶ ἀδιαφορεῖ ἐγκληματικῶς διὰ τὴν ἀπώ-

λειαν και καταστροφήν μυριάδων ψυχών, ή 'Εκκλησία τών Γ.Ο.Χ. ή φρυκτωρούσα επί τών τετιμημένων επάλξεων της φιλάτης 'Ορθοδοξίας, θεωρεί καθήκον της επιτακτικόν να μὴν ἐφησυχάζη πρό τοῦ τρομεροῦ τούτου κινδύνου ποῦ ἀπειλεῖ τὸ ποίμνιον, διότι κατὰ τὸν Θ. Γρηγόριον «τὸ ἐφησυχάζειν ἐν ὥρᾳ πολέμου ἴδιον ἀνήσεως ἐστίν». Ἀναλαμβάνει ὁθεν τὰ ὄπλα της πίστεως κατὰ τών ὀργάνων τοῦ δεινοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἀμυναν καὶ ἀντιπολέμειν.

Καὶ πρῶτον μὲν, διὰ νοουθεσιῶν καὶ κηρυγμάτων προφυλάσσει τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν λύμην της ἀμαρτωλῆς θέας τοιοῦτου τέρατος ἀνοσιουργίας καὶ βλασφημίας ποῦ πλήττει καιρίως τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἐξακοντίζει τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα 1) ἐναντίον τοῦ ἀπαισίου πρωτεργάτου της ἀκατανομάστου βλασφημίας εἰς τὰ χρονικά της ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, Νίκου Καζαντζάκη ὡς πρωταίτιου καὶ χυδαίου αὐτουργοῦ, 2) κατὰ της Μασωνίας καὶ 3) κατὰ τοῦ Χιλιασμοῦ, ὡς σκοτεινῶν δυνάμεων, ἀδελφὰ συμφρονούντων καὶ ἐνεργούντων εἰς τὴν ὑπνόνευσιν καὶ καταρράκωσιν τοῦ κύρους τοῦ Εὐαγγελίου καὶ της πίστεως.

Ἰσως ξενίσῃ μερικοὺς τὸ πρᾶγμα καὶ ἄλλους πάλιν διεγείρῃ εἰς ἀγανάκτησιν καὶ εἰς σκώμματα καὶ χλεύην διὰ νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν καὶ πάλιν «σκοταδιστὰς» καὶ ἀνθρώπους τοῦ μεσαίωonos! Τοῦς ἀπαντῶμεν ὁμως ὅτι εἴτε εἰς τὸν μεσαῖωνα ζῶμεν εἴτε εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα της ζούγκλας καὶ της ἰσοπεδώσεως τών πάντων, αἰσθανόμεθα ὅτι πρέπει νὰ θέτῳμεν ὅρια καὶ φραγμοὺς εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ νὰ παραδεχώμεθα πολιτισμὸν ἀληθῆ ὄχι τὴν ἀσυνδοσίαν ἀλλὰ τὸν σεβασμὸν τών ἱερῶν καὶ ὁσίων της φυλῆς μας, Θρησκείαν, Πατρίδα καὶ Παράδοσιν.

«Στοιχοῦντες ὁθεν τοῖς ἁγίοις Πατράσι» ἀκολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἐκείνων παράδειγμα ἀναθεματίζοντες τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ μείζονα μάλιστα λόγον, διότι ἐκεῖνοι μὲν ἀνεθεμάτιζον αἱρέσεις πόρρω ἀπεχούσας ἀπὸ της μείζονος βλασφημίας τών αἰώνων τοῦ Ν. Καζαντζάκη, ὡς μὴ θιγούσας τὴν υπέραγνον καὶ υπεράνθρωπον βιοτὴν τοῦ Κυρίου ἐπὶ της γῆς.

Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ Σκορτσέζε, διότι εἶναι ξένος καὶ ἀλλότριος της τοῦ Χριστοῦ ποιμνης ὡς παποκατόλικος καὶ μισόθεος ἐβραϊσιωνιστής.

Λέγομεν λοιπὸν ΣΗΜΕΙΟΝ τὴν προβολὴν της βδελυρᾶς ταινίας. Σημεῖον τών καιρῶν καὶ προανάκρουσμα καὶ προοδοποίησιν της ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου εἰς τὸν κόσμον. Πρὸς τοῦτο συγκλίνουν καὶ αἱ ἀνησυχίαι τών ἡμερῶν διὰ τὰς νέας

ταυτότητας μὲ τὸ ὑποκρυπτόμενον χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τοῦ εὐρέος κυκλοφοροῦντος ἀριθμοῦ 666.

Ὅθεν καλοῦμεν εἰς ἐγρήγορσιν τὸν εὐσεβῆ λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ τονίζομεν ὅτι ὁ παρὼν καιρὸς χρήζει μεγάλης καὶ πολλῆς προσοχῆς εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν. Εἶναι ἐποχὴ αὐτοπερισυλλογῆς καὶ προετοιμασίας διὰ μετανοίας καὶ πυκνῶν προσευχῶν καὶ νηστειῶν πρὸς ἐνδυνάμωσιν καὶ σωτηρίαν.

Ναί! Λαε τοῦ Κυρίου περιοῦσε ἔσο μέχρι τέλους πιστός, ἵνα λάβῃς τὸν στέφανον της νίκης παρὰ Κυρίου, ὅταν ἔλθῃ νὰ πατάξῃ τὸν Ἀντίχριστον καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Βασιλείαν Του, καλέσῃ δὲ τοὺς ἰδικούς Του εἰς τὴν αἰωνίαν δόξαν καὶ μακαριότητα, τοὺς δὲ ἀπίστους καὶ ἀμετανοήτους ἀμαρτωλοὺς καὶ βλασφήμους της Θείας μεγαλωσύνης Του παραδῶσῃ αἰωνίως εἰς ὃν ἐκουσίως αὐτοπαρεδόθησαν ἄρχοντα τοῦ σκότους καὶ της κολάσεως πρὸς ἀτελεύτητον τιμωρίαν.

Της μερίδος ταύτης λύτρωσαι ὁ Θεὸς τὸ δημιούργημά Σου ὁδηγῶν εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν τρόποις οἷς οἶδας Κύριε, ὡς φιλάνθρωπος καὶ συμπαθής, πρεσβείας της Πανάγνου Θεοτόκου καὶ τών Ἀγίων Σου. Ἀμήν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς - Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΒΔΕΛΥΡΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ «Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ»

Μπράβο, ἔτσι τοὺς ταίριαζε! Δὲν μπορεῖ ἀσυδότης ἡ Πολιτεία, νὰ ἐνεργῇ ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας. Ἔχουμε τὴν δύναμιν σὰν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ ἀντισταθοῦμε, καὶ ἀντισταθῆκαμε. Λυπᾶται ὁ ἀρθρογράφος, εὐρίσκετο ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἄλλως θὰ ἦταν μεταξὺ τῶν προφυλακῶν ἢ μεταξὺ τῶν Μαγκουροφόρων Ἀρχιερέων μας. «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται». Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ τὰ πληρώσουν ὅπως τὸ πλήρωσε ὁ Ἄρειος, ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης καὶ ἄλλοι.

Παραθέτομεν φωτογραφίαν, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὰς σκηνάς, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν πρὸ τοῦ κινηματογράφου «Ἐμπασι». Τὸ πολυτίμητον καύχημα, ὁ Σταυρὸς, δεικνύει καὶ σηματοδοτεῖ τὴν πορείαν μας ἐναντι τῶν ἐξουσιῶν τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ 106 82
ΤΗΛ. 36 28 280

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 198
ΔΙΕΚ. 198

ΑΘΗΝΑΙ 7/20 Ὀκτωβρίου 1988

ΠΑΝΤΟΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς

Τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, τὰς Ἀγίας Μονὰς καὶ τὸ
εὐσεβὲς Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας

(ἀναγνωσθήτω ἐπ' Ἐκκλησίας)

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Χάρις καὶ εἰρήνη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκρά-
τορος καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ
μετριότητος εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Μετ' ὁδυνηρὰς ἐκπλήξεως σημειοῦμεν ὅτι ἡ
Κυβέρνησις, ὡς εἶναι ἤδη γνωστὸν, ἐπέτρεψε τὴν
προβολὴν εἰς τοὺς Κινηματογράφους τῆς βλασφη-
μου διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ ταινίας «Ὁ Τελευταῖος Πειρασμός», τῆς
βασιζομένης εἰς τὸ ὁμώνυμον μυθιστόρημα τοῦ
ἀντιχρίστου Ν. Καζαντζάκη, παρὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν
ιεράν ἀγανάκτησιν καὶ ὀργὴν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνι-
κοῦ λαοῦ.

Καὶ τὸ πλέον καταπληκτικὸν εἶναι ὅτι οἱ λογο-
κρίναντες τὴν ταινίαν Εἰσαγγελεῖς ἀπεφάνθησαν ὅτι
δὲν συντρέχει λόγος ἀσκήσεως ποινικῆς διώξεως
κατὰ τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῶν προβαλόντων ταύτην
Κινηματογράφων, διότι – δῆθεν – δι' αὐτῆς δὲν
βλασφημεῖται τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, καίτοι αἱ
προβαλλόμεναι σκηναὶ τυγχάνουν ἐξωφθάλμως οἰ-
κτραί, μεταβάλλουσαι τὸν Πανάμωμον καὶ Ἀναμά-
ρτητον Θεάνθρωπον Ἰησοῦν εἰς χυδαῖον ἀμαρτωλὸν
θνητὸν, ὅπως π.χ. ὅτι: ἐπισκέπτεται τὸν οἶκον ἀνο-
χῆς τῆς Μαγδαληνῆς, γίνεται ἡδονοβλεψίας, νυμ-

φεύεται τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου Μαρίαν, ἐνῶ δὲ
βαπτίζεται εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, γύρω Του
χορεύουν ὁλόγυμναι γυναῖκες» κ.ά.

Ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία ἡμῶν, τηροῦσα, ὡς γνωστὸν,
ἀπαραλλάκτως τὰ πάνσεπτα δόγματα, τοὺς θεῖους
Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς Ἀγίας τοῦ
Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ καταδικάζου-
σα μετ' ἀποτροπιασμοῦ τὴν αἰσχρὰν ταινίαν, ἡσθάν-
θη ἐπιτακτικὸν τὸ Χριστιανικὸν χρέος, ὅπως συμπα-
ρασταθῇ εἰς τοὺς ἐλλόγως ἐξεγερθέντας πιστοὺς,
οἱ ὅποιοι εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, διὰ τὴν ἀκλόνη-
τον Χριστιανικὴν τὴν πίστιν καὶ ἰδιαίτερως οἱ ἐξ
αὐτῶν νέοι, οἱ ὅποιοι μὲ τὸν φλογερὸν ἐνθεον ζῆλον
τῶν, ἀποτελοῦν παρηγορίαν καὶ χρυσὴν ἐλπίδα εἰς
τὴν σημερινὴν ὑλοκρατούμενην καὶ τῶν ναρκωτικῶν
ἐποχὴν.

Καταδικάζουσα δὲ ὁμοίως καὶ τὸ βδελυρὸν μυθι-
στόρημα τοῦ ἀπίστου Ν. Καζαντζάκη, τὸ ὁποῖον
διαστρέφει καὶ βαναύσως κακοποιεῖ τὸ Ἱερὸν καὶ
Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ ἐγένετο ἡ βάσις καὶ ἡ ἀφορμὴ
τῆς ἀντιχριστιανικῆς ταινίας, θὰ ἀναθεματισθῇ ἐν
συλλειτουργῶ τοῦτον, ὡς αἰρετικὸν καὶ τὸν μεγαλύ-
τερον βλάσφημον τῶν αἰώνων, ὡς καὶ τὴν Μασωνίαν
καὶ τὸν Χιλιασμόν, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ
θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου: «εἰ τις οὐ φιλεῖ
τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα, μαρὰν
ἀθά» (Κορινθ. ιστ' 22) καὶ τὸν Αὐτὸν Κανόνα τῆς
Πενθέκτης Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγο-
ρεύοντα: «Εἰ τις... μὴ τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα
κρατοῖ καὶ ἀσπάζοιτο καὶ οὕτω δοξάζεται καὶ κηρύτ-
τιε, ἔστω ἀνάθεμα». (Ἱ. Πηδάλιον «Ἀσπὴρ», 1970,
σελ. 218).

Διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα δι' ἐμπεριστατωμέ-
νου Ἀνακοινωθέντος, δημοσιευθέντος εἰς τὸν Τύ-
πον, διὰ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν τῆς προβολῆς τῆς
ἀσεβοῦς ταινίας, ἡ ὁποία τυγχάνει ἀπαράδεκτος,
διότι ὑπονομεύει τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδα-
σκαλίαν τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ
προσβάλλει δεινῶς τὸ ἐκ παραδόσεως βαθύ θρη-
σκευτικὸν αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ πλέον δὲ
παραβιάζει καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος
περὶ καθυβρίσεως τῆς συνταγματικῶς καθιερωμένης
ὡς ἐπικρατοῦσης ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Θρη-
σκείας (ἀρ. 199).

Καὶ ἐκάλεσε τὴν Κυβέρνησιν ὅπως προστατεύσῃ
ταύτην καθηκόντως διὰ τῆς διακοπῆς τῆς προβολῆς
τῆς ταινίας, πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ φιλοχρίστου καὶ
ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ συλλειτουργῶν, διὰ τὸν ἀναθεματισμὸν τοῦ

άπιστου συγγραφέως, θά τελεσθῇ τὴν 24ην Ὀκτωβρίου (6ην Νοεμβρίου, ν. ἡμερ.), ἡμέραν Κυριακὴν, τὴν πρωίαν, εἰς τὸ ἐν Κορυδαλλῷ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης (ὁδ. Κρήτης καὶ Ἀθηνᾶς) καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ ὥραν 4.30 μ.μ. θά πραγματοποιηθῇ θρησκευτικὴ συνάθροις κλήρου καὶ λαοῦ, εἰς τὴν ἐν Νικαία Στέγην τῶν Ποντίων (ὁδ. Κιλικίας 51), εἰς τὴν ὁποίαν θά γίνῃ ὁμιλία ἐπὶ τῆς ἀντιχριστιανικῆς ταινίας καὶ θά ἐπακολουθήσῃ λίαν ἐνδιαφέρων διάλογος μετὰ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Τύπου.

Ὅθεν, καλεῖσθε ἅπαντες ὅπως δώσητε τὸ ἀγωνιστικὸν «παρὼν», προσερχόμενοι ἀθρόως, πρὸς δόξαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ τοῦ καθυβριζομένου Σωτῆρος Χριστοῦ. Μετὰ πατρικῶν ἐν Χριστῷ εὐχῶν.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Κ/σις: Ἱερὰς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ 106 82
ΤΗΛ. 36 28 280

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 197
ΔΙΕΚ. 197

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1988

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Μετ' ὀδυνηρᾶς ἐκπλήξεως σημειοῦμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπέτρεψε τὴν προβολὴν εἰς τοὺς Κινηματογράφους τῆς βλασφημίου διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ταινίας «Ὁ τελευταῖος Πειρασμός», τῆς βασιζομένης εἰς τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ ἀντιχρίστου Ν. Καζαντζάκη, παρὰ

τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἱερὰν ἀγανάκτησιν καὶ ὀργὴν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Καὶ τὸ πλεον καταπληκτικὸν εἶναι ὅτι οἱ λογοκρίναντες τὴν ταινίαν εἰσαγγελεῖς ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν συντρέχει λόγος ἀσκήσεως ποινικῆς διώξεως κατὰ τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῶν προβαλόντων ταύτην Κινηματογράφων, διότι, δῆθεν, δι' αὐτῆς δὲν βλασφημεῖται τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, καίτοι αἱ προβαλλόμεναι σκηναὶ τυγχάνουν ἐξωφθάλμως οἰκτραί, μεταβάλλουσαι τὸν Πανάμωμον καὶ Ἀναμάρτητον Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, εἰς χυδαῖον ἁμαρτωλὸν θνητόν, ὅπως π.χ. ὅτι: ἐπισκέπτεται τὸν οἶκον ἀνοχῆς τῆς Μαγδαληνῆς, γίνεται ἡδονοβλεψίας, νυμφεύεται τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου Μαρίαν, ἐνῶ βαπτίζεται εἰς τὸν Ἰορδάνην Ποταμόν, γύρω Του χορεύουν ὀλόγυμναι γυναῖκες. (!!) κ.ἄ.

Ἀπεκλήθησαν «σκοταδισταὶ» καὶ «μεσαιωνισταὶ» οἱ ἐξεγερθέντες εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ἡρώϊκοὶ προασπισταὶ καὶ ἀμύντορες τῶν ἀθανάτων ἐθνικο-θρησκευτικῶν παραδόσεών μας, αἱ ὁποῖαι ἐκράτησαν ζῶν καὶ ἀνέδειξαν μεγαλουργόν τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας ἐπὶ τόσους αἰῶνας. Καὶ ἐγένετο λόγος ἀκόμη καὶ περὶ «ἐλευθερίας τῆς Τέχνης» καὶ περὶ «Δημοκρατίας». Ἀλλὰ ἡ Τέχνη ὅταν εἶναι χυδαία εἰς βάρος μάλιστα τῆς Ἁγίας μας θρησκείας εἶναι ἀπόβλητος. Οὔτε δέ, συγχωρεῖται ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας νὰ καθυβρίζωνται τὰ Ὅσια καὶ τὰ Ἱερὰ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος.

Ἐάν ὅμως ἐπρόκειτο περὶ ταινίας προβολούσης σκηνὰς χυδαίας θιγούσας τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἔθνους, ἢ τοῦ πρωθυπουργοῦ ἢ, ὑπουργοῦ, θά ἠγνοεῖτο ἢ τε Τέχνη καὶ Δημοκρατία καὶ θά διετάσσετο ἀμέσως ἡ ἀπαγόρευσις τῆς προβολῆς τῆς ταινίας, ἐτι δὲ καὶ ἡ ἀσκήσις ποινικῆς διώξεως κατὰ τῶν ὑπευθύνων, προκειμένου ὅμως περὶ προσβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου τῶν πάντων καὶ αἰωνίου Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας μας, ἐγένετο προσχηματικῶς ἡ ἐπίκλησις ἀμφοτέρων;

Ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου, διακρινομένη διὰ τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν τῆς καὶ τὴν ἀκράδαντον πίστιν τῆς ἐπὶ τὸν Θεάνθρωπον Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τηροῦσα ἀπαλλάκτως τὰ πάνσεπτα δόγματα, τοὺς θεῖους Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καταδικάζουσα δὲ μετ' ἀποτροπιασμοῦ τὴν αἰσχρὰν ταινίαν, ἡσθάνθη ἐπιτακτικὸν τὸ Χριστιανικὸν χρέος ὅπως

συμπαρασταθεῖ εἰς τοὺς ἐλλόγως ἐξεργεθέντας πιστοὺς, οἱ ὅποιοι διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἀπέδειξαν ἐμπράκτως τὴν ἀκλόνητον Χριστιανικὴν των Πίστιν!!

Καὶ ἐπαινεῖ ἰδιαίτερος τοὺς ἐξ αὐτῶν νέους, οἱ ὅποιοι μὲ τὸν φλογερὸν ἔνθεον ζῆλον των, ἀποτελοῦν παρηγορίαν καὶ χρυσὴν ἐλπίδα, εἰς τὴν σημερινὴν ὑλοκρατούμενην καὶ τῶν ναρκωτικῶν ἐποχὴν.

Καταδικάζουσα δὲ ὁμοίως καὶ τὸ βδελυρὸν μυθιστόρημα τοῦ ἀπίστου Ν. Καζαντζάκη, τὸ διαστρέφον καὶ βαναύσως κακοποιοῦν τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, θὰ ἀναθεματίσῃ τοῦτον, ἐν συλλειτουργῶ, ὡς αἰρετικὸν καὶ τὸν μεγαλύτερον βλάσφημον τῶν αἰώνων ὡς καὶ τὴν Μασωνίαν καὶ τὸν Χίλιασμόν, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου: «Εἰ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα, μαρὰν ἀθά» (Α. Κορινθ. ιστ' 22) καὶ τὸν Αὐτὸν Κανόνα τῆς Ἁγίας Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορεύοντα: «Εἰ τις... μὴ τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα κρατοῖ καὶ ἀσπάζοιτο καὶ οὕτω

δοξάζεται καὶ κυρήττει, ἔστω ἀνάθεμα...» (Ἱ. Πηδάλιον, «Ἀσπὴρ, 1970, σελ. 218).

Διαμαρτύρεται ἐντονώτατα διὰ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν τῆς προβολῆς τῆς ἀσεβοῦς ταινίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ὑπονομεύει τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ προσβάλλει δεινῶς τὸ ἐκ παραδόσεως βαθύ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ πλέον δὲ παραβιάζει καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, περὶ καθυβρίσεως τῆς συνταγματικῶς καθιερωμένης ὡς ἐπικρατούσης ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου θρησκείας (ἄρθρ. 199).

Καὶ καλεῖ τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως καθηκόντως προστατεύσει ταύτην, διὰ τὴν διακοπὴς τῆς προβολῆς τῆς ταινίας πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ φιλοχρίστου καὶ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ δόξαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ τοῦ καθυβριζομένου Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἡ Ἐπιπολάζουσα Ἀμαρτία καὶ ἡ Θεραπεία Της

Ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ διαπιστώνεται ἐν ταῖς Συνεδρίαις τῶν Συνόδων τῶν Ἀρχιερέων, ὅτι ἡ πάσης φύσεως ἀμαρτία εἶναι ριζωμένη ἐν τῇ κοινῇ πονηρίᾳ, ὅπως ἀλλαχοῦ λέγει τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ, Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

«Καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» Α' Ἰωάν. 19.

Ἐκεῖτο ἐν τῷ πονηρῷ πρὸ δύο χιλιάδες χρόνια, ποὺ ὁ ποιητὴς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἔκαμεν αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν, μέσῳ τοῦ Ἠγαπημένου του, καὶ ἔκτοτε διέρρευσαν χιλιετηρίδες, καὶ αὐτὴ ἡ ἀμαρτία ἀντὶ νὰ «σικρυνθῇ» ἀντιθέτως ἐπλεόνασε, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν πυρκαϊὰν εἰς τὸ δάσος ποὺ ξεκινάει ἀπὸ ἑνα μικρὸν ἔναυσμα καὶ τὸ κατακαίει. Ἐμφανίζεται, πασιδῆλα, πὼς ἡ ἀμαρτία ἔχει ὀχυρωθῇ ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ ὀφείλομεν πάσῃ θυσίᾳ νὰ κατακαγῶμεν εἰς τὴν καλὴν «στρατίαν» ὅπως λέγει ὁ Θ. Παῦλος φέροντες πλήρη πανοπλίαν, ὅπως τὴν ἀναγράφει πρὸς Ἐφεσίους:

«Θώρακα δικαιοσύνης, θυρεὸν πίστεως, περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ» (Ἐφεσ. 6. 14-17).

διὰ νὰ ἀντιπαραταχῶμεν μὲ τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος μετέρχεται τὰ πάντα νὰ μᾶς ρίξῃ εἰς ὅτι δῆποτε ἀντιτάσσεται μὲ τὸ ἀγαθὸν θέλημα τοῦ κτίσαντος τὰ πάντα. Εἰς ἄλλον σημεῖον ὁ Θ. Παῦλος εἶναι κατηγορηματικότερος, διότι ἔχομε νὰ κάμωμεν μὲ ἐχθρόν «ὑπουργόν» ὁ ὁποῖος δὲν κοιμᾶται, σὰν ἀρχαῖος πολεμιστὴς ποὺ εἶναι, καὶ οἱ μέθοδοί του εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνοι.

Αὐτὸ φαίνεται, διότι ὅσες φορές ἀπετολήσαμεν νὰ ἀντιπραχθῶμεν μὲ αὐτόν, χωρὶς τὴν βοήθειαν Ἐκείνου, ἀντιμετωπίσαμεν πάλιν ἰσχυράν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο, εἰς βάρος μας μὲ σχετικὴν οἰκτρὰν πτώσιν. Ἀλλὰ ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν ἰσχυρὰν πλεκτάνην τοῦ ἐχθροῦ μας τί ἔχομε νὰ ἀντιπαρατάξωμεν ἡμεῖς; Μᾶς τὸ λέγει ὁ Νικητὴς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου Κύριος Ἰησοῦς ὅτι μόνον μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου Του θὰ

μπορέσωμεν νά σβέσωμεν τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα. Εἰς αὐτὴν τὴν δύσκολην θέσιν εὐρέθηκε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Πολιστής τῆς ἐρήμου, ὁ ὁποῖος «ῥαματίσθη» πεδίον πλήρες παγίδων καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὶς διέλθῃ καὶ εὐρέθῃ εἰς τὴν θέσιν νά ἀναφωνήσῃ Κύριε, πῶς εἶναι δυνατόν νά διέλθω ἐξ αὐτῶν ἢ ἀπάντησις τοῦ Οὐρανοῦ ἦταν μόνον διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης.

Καὶ ἡμεῖς ἐφ' ὅσον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην μόνον μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινοφροσύνης θὰ δυνηθῶμεν νά σβέσωμεν τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ ὅπως τὸ ἐπέτυχε ὁ πατὴρ τῆς ἐρήμου.

«Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῆς καρδίας». (Ματθ. ΙΑ' 29).

μᾶς λέγει ὁ Κύριος.

Μ' ἄλλα λόγια πρέπει νά λάβωμεν τὸ ὑψιστον μάθημα ὅτι ταπεινοφρονοῦντες θὰ φθάσωμεν στό ὕψος ἀρετῆς καὶ τελειότητος. Τό ἀντίθετον ἔκαμεν ὁ Ἐωσφόρος καὶ κατέπεσεν ἐξ Οὐρανοῦ. Ἀκόμη ἐτι ἄς λάβωμεν ὑπ' ὅψιν καὶ τὸ ὑψηλὸν διδάγμα τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει ὁ κορυφαῖος θ. Πέτρος.

«ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ» Α' Πέτρ. 5-6.

Αὕτη ἡ ὑποποιὸς ταπείνωσης πρέπει νά εἶναι ἐπιδιώξις μας, διὰ νά δυνηθῶμεν νά ἀντιμετωπίσωμεν τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον, ὁ ὁποῖος μετέρχεται τὸ πᾶν διὰ νά μᾶς κερδίσῃ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καλὸν εἶναι νά γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς ὅτι ἡ ἀμαρτία εἶναι ἓνα ρηματικὸν παράγωγον τοῦ «ἀμαρτάνειν» ὅπως ἀναγράφουν τὰ λεξικά μας καὶ τὸ ὁποῖον σημαίνει χάνω τὸν στόχον μου, ἀστοχῶ. Καὶ ὁ στόχος τοῦ Χριστιανοῦ δὲν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλος ἀπ' αὐτόν ποῦ εἶναι ἡ κατάκτησις τοῦ Οὐρανοῦ. Δι' αὐτόν τὸν λόγον καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκένωσεν τὸν ἑαυτόν Του, δούλου λαβὼν μορφήν, διὰ νά μᾶς γνωρίσῃ ὅτι ὑπακούοντας εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρός ἐγένετο ὑπῆκοος μέχρι θανάτου θανάτου δὲ σταυροῦ, ἵνα μᾶς ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτόν, καὶ μᾶς χαρίσῃ τὴν Ἐπουράνιον υἱοθεσίαν, δι' ἣν προοριζόμεθα.

Ἄς τολμήσωμεν ὅμως νά πάρωμεν ἔστω καὶ ὀλίγα μαθήματα ἀπὸ τὸν ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἅγιο-ρεῖτην διὰ νά μᾶς ὁδηγήσῃ μὲ τὸν ἀπλὸν καὶ ἐπαγωγικὸν του τρόπον εἰς λειμῶνα τῆς ἀγίας ζωῆς του, καὶ ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸν Κύριον καὶ ἔγινε φῶς ἐν σκότει:

Πέντε εἶδη ταπεινώσεως φαίνονται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν κατὰ τὸν Εὐθύμιον τὸν Ζυγαδινόν.

Πρῶτον γὰρ λέγεται ταπείνωσις ἢ προαιρετικὴ καὶ ἐκούσιος μετριοφροσύνη κατὰ τὸ «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι ἐταπείνωσάς με ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου (Ψαλμ. ΡΙΗ' 71).

Δεύτερον λέγεται ταπείνωσις ὁ ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ καὶ τῆς κακοπαθείας σωφρονισμὸς κατὰ τὸ ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου (Ψαλμ. ΡΙΗ' 71).

Τρίτον ταπείνωσις λέγεται ὁ κρημνισμὸς καὶ καταθίβασμός ὡς τὸ (Σὺ ἐταπείνωσας ὡς τραυματὴν ὑπερήφανον) (Ψαλμ. ΡΙΗ' 10).

Τέταρτον ταπείνωσις λέγεται τὸ νά ὑποταχθῇ τινὰς εἰς τὸν ἐχθρόν του κατὰ τὸ Μὴ ἀποτρέψῃς ἄνθρωπον εἰς ταπείνωσιν (Ψαλμ. ΡΘ' 3). Προσθέτει δὲ αὐτὸς Εὐθύμιος καὶ πέμπτον εἶδος ταπεινώσεως αὕτη δὲ εἶναι ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ταπείνωσις καὶ εὐτέλεια συγκρινόμενη πρὸς τὸ ὕψος καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς θείας φύσεως καὶ μεγαλειότητος.

Μὲ τέτοιους συλλογισμοὺς καὶ κατατάξεις οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ὁμιλοῦν καὶ ὄχι προχειρολογοῦντες πολλῷ μάλλω εὐτραπελοῦντες ὅπως κάμωμεν ἡμεῖς σήμερον. Ἄς μᾶς φωτίσῃ ὁ ταπεινὸς καὶ πρᾶος Παντοδύναμος Κύριος ἡ ζωὴ μας τοῦ λοιποῦ νά εἶναι πλήρης εὐλογιῶν ποῦ πηγάζουν ἀπὸ νοῦν καὶ καρδίαν καθαρὰν καὶ ὄχι βεβαρημένην μέρυπαρῶδεις ἐννοίας ἐχούσας σχέσιν μὲ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιπολάζουσαν ἀμαρτίαν τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐξετυπώθησαν οἱ ἡμεροδεῖκται τοῦ ἔτους 1989 τῆς Ἐκκλησίας μας τοῖχου καὶ τσέπης καλλιτεχνικοὶ εἰς ἐμφάνισιν καὶ πλούσιοι εἰς περιεχόμενον.

Τηλεφωνήσατέ μας, τηλ. 3628280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου

«Σοφία γὰρ καὶ παιδεία φόβος Κυρίου»
(Σειράχ Α. 27)

Νομίζομεν ἀρχιερατικόν μας χρέος, ἐπ' εὐκαιρία ποῦ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰνδικτιῶνος, καὶ ἀρχὴ τοῦ θρησκευτικοῦ ἔτους, (ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ βίβλοι καὶ ὑμνολογίαι ἀρχονται ἀπὸ ἀρχᾶς Σεπτεμβρίου) ἃς σταθῶμεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀναγράψωμεν διὰ μικροῦ ὑπομνήματος πρὸς τὸν λαὸν τῆς θεοφιλοῦς Μητροπόλεώς μας Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ὡς καὶ εἰς ὅλον τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, εὐχόμενοι ὅπως ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων Κύριος Ἰησοῦς χαρίσῃται εἰς τὸ ποιμνιόν μου καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν.

Μαζὺ μὲ τὰς εὐχὰς ἡμῶν καλὸν εἶναι νὰ συστήσωμεν πατρικῶς εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνος, διὰ τὴν παρατηρουμένην καθίζησιν τῶν ἡθικῶν ἀξιών καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον μετὰ θερμῶν δακρύων νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δικαίαν Αὐτοῦ ἀπειλήν.

Δὲν πρέπει ἀπλῶς νὰ ἐθιζώμεθα ἢ θὰ φιλολογούμεν προβάλλοντες τὴν ἐπερχομένην καταστροφήν ἀλλὰ ὁμοῦ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία νὰ ὀρθοποδήσωμεν, διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι διάχυτος ἐν ὅλῃ τῇ ὑδρογείῳ. Ὁ Ἄμβων δὲν πρέπει νὰ σιγᾷ διὰ τὴν καθημερινὴν κατάρτησιν τοῦ ποιμνίου, διότι εἰλικρινῶς, ὁ καθένας μας ἐνδοσκοπώντας τὴν ζωὴν του, διαπιστώνει πῶς οἱ ἐπιδράσεις τῆς ἐνυπαρχούσης ἁμαρτίας κατασπιλώνει καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐκλεκτοὺς, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ διανύσουν μίαν ἐνάρητον πολιτείαν. Ἐπιμένομεν πῶς ἀντενίζοντες τὴν κοινωνίαν μὲ μάτια πνευματικά διαπιστώνομεν ὅτι αἱ ἀντανακλάσεις τῆς ἁμαρτίας εἶναι τόσο ἰσχυραὶ ὥστε νὰ ἐπηρρεάζουν αἰσθητῶς καὶ αὐτοὺς ποὺ εὕρισκονται ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κυρίου.

Στῶμεν λοιπὸν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου ἐν τῇ κοινωνίᾳ διότι ὡς φαίνεται μὲ τὴν ἡθικὴν διάβρωσιν ποῦ τὴν χαρακτηρίζει μοιραίως θὰ ἐπισύρῃ τὴν θείαν μῆνιν. Τοῦτ' αὐτὸ διαπιστοῦντες ὁ προφήτης Ἠλίας καὶ ὁ προφητάναξ Δαυὶδ παρεπονοῦντο εἰς τὸν Κύριον ὅτι παρέμειναν «μονώτατοι» ἐν μέσῳ κοινωνίας σκολιάς καὶ διεστραμμένης! Καὶ ἡμεῖς τώρα ἀντικρύζοντες τὴν ἡθικὴν κατάστασιν εἰς ἣν κυλιόμεθα ἃς ἀναφωνίσωμεν στεντωρεῖα τῇ φωνῇ Κύριε σῶσον τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὅποιοι εὕρισκονται ἐν τῇ μάντρᾳ Σου καὶ μετὰ δέους ἀντικρύζουν τὴν παρούσαν κακῶς ὄζουσαν πληγὴν, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἔχει καταστῇ τρομερὸν καρκίνωμα.

Ἡ ἀγωνία ἡ ὁποία διακατέχει τὸν γράφοντα τὰς παρούσας γραμμὰς εἶναι μεγάλη καὶ πολὺ ὀξεῖα διότι ἐν τῇ καθημερινῇ ἐξομολογήσει διαπιστώνομεν ἡθικὰς ἐκτροπὰς αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀγωνσται εἰς τὸ παρελθόν.

Στῶμεν λοιπὸν καλῶς καὶ μετ' ἀγωνίας νὰ προσευχώμεθα ὅπως ὁ Κύριος χαρίσῃται δύναμιν τοῖς πᾶσι διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν διαφθοράν ἡ ὁποία εὕσκεται ἐνώπιόν μας.

Ὡς γνωστὸν ἡ Ἐκκλησία ἀναπέμπει εὐχὰς καθ' ὅλον τὸν χρονικὸν κύκλον τοῦ Ἰνδικτιῶνος καὶ παρακαλεῖ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν νὰ εὐλογήσῃ ἐν τῇ ἀπειρῳ Αὐτοῦ χρηστότητι τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ. Μόνον ὁ Σωτὴρ Κύριος Παντοκράτωρ ἐν τῇ Παντοδυνάμει Αὐτοῦ ἐνεργεῖα ἃς φανῇ ἡλεως εἰς τὰ τέκνα Του ποὺ εὕρισκονται ἐν τῷ περιβόλῳ Του διὰ νὰ καταστοῦν ταῦτα ἀπρόσβλητα ἀπὸ τὴν «λύμην» τῆς ἁμαρτίας καὶ γίνουν αὐτὰ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Α' Κορινθ. 6.19 «Τὸ σῶμα ὑμῖν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστίν».

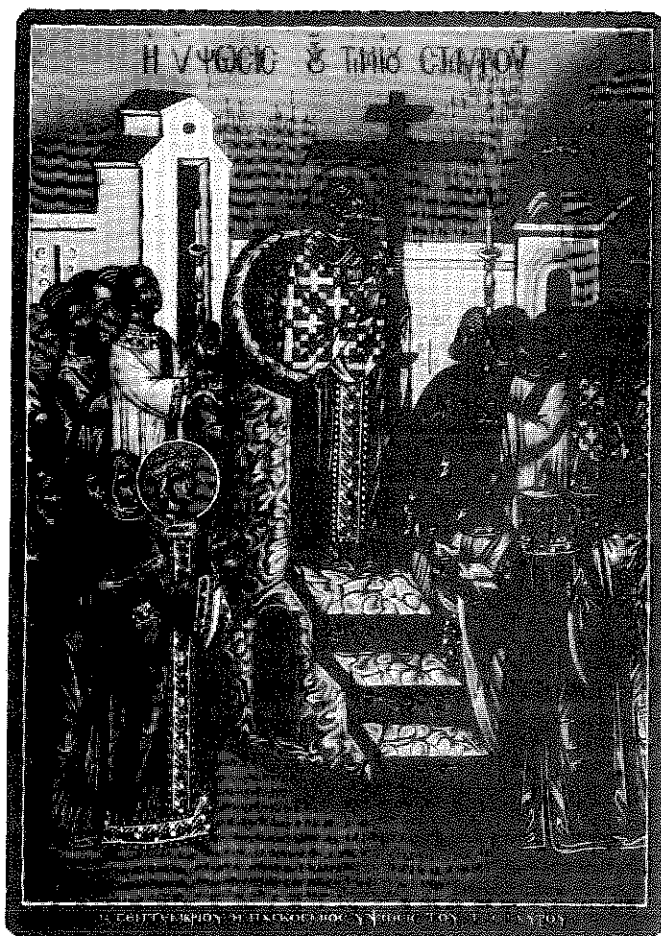
Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο διότι θέλω ἔστω καὶ ἐν ὀλίγοις νὰ ἐπισημάνω τὰ ἀναμενόμενα διὰ νὰ μείνωμεν ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ διότι ὁ ἡθικὸς τομεὺς τῆς κοινωνίας αἰμάσσει ἀνεπανορθῶτως.

Ἡ ζωὴ περὶ τὴν Πόλιν καὶ περὶ τὴν ἐπαρχίαν, λόγῳ τοῦ ἀθλίου τουρισμοῦ κατέστη ἄκρως ἀνησυχητικὴ ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες γοργῶ τῷ βήματι ἀντιγράφομεν ὅτι μᾶς ἐκόμισε ἡ Δύσις! Ἀρχὴ Σοφίας φόβος Κυρίου κατὰ τὸ γραφικὸν εἶναι καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ ἄρθρου μου, διότι ὀπλισμένοι μὲ τὸν φόβον Θεοῦ τοῦ ἐνεργουμένου ἐν τοῖς μέλεσί μας κατὰ τὸν θεωρημὸν Παῦλον θὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς προσβάσεις τοῦ Ὄρους, ποῦ εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ καὶ σοφία.

Αἰσιοδοχοῦντες, καὶ μὲ Κύριον ἐπευλογοῦντα τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ θὰ ἐπιτύχωμεν χωρὶς ἀμφιβολίαν τὸν στόχον μας ποῦ εἶναι καὶ ἡ κατάκτησις τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Ἡ Παγκόσμιος ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητά μου τέκνα, ποιεῖ μνηεῖον τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Ἰσαπόστολος Ἁγία Ἑλένη μήτηρ τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τῷ 315 μ.Χ. ἐφεῦρε τὸν Τιμὸν Σταυρὸν κατόπιν κόπου καὶ μόχθου πολλοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα. Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν πατριαρχεῦοντος τοῦ Ἁγίου Μακαρίου ὕψωσε τοῦτον ἐν μέσῳ κοσμοσυρροῆς ἐξ ὧν τῶν σημείων τῆς Γῆς, καὶ ἐπειδὴ ἐπέκειτο ὁ κίνδυνος τῆς «σουλχεώσεως» τοῦ ὕψωσε αὐτὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς ἀγιασμόν τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων πιστῶν.

Διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ γράψωμεν διὰ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τὴν ἀγιαστικὴν χάριν τὴν διαχεομένην ἀπ' αὐτὸν νομίζομεν ὅτι θὰ πράξωμεν ἔργον συνετὸν διὰ νὰ προστρέξωμεν εἰς τοὺς γίγαντας τῆς ὀσιακῆς ζωῆς τοῦ 7ου καὶ 14ου μ.Χ. αἰῶνα, διὰ νὰ

μᾶς δώσουν τὴν πνευματικὴν βακτηρίαν καὶ μᾶς ὀδηγήσουν ὀρθοδόξως, πῶς βλέπουν αὐτοὶ τὸ «τεράστιον» θέαμα τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἐν ταύτῳ μᾶς ἀναζωογονήσουν. Ἄλλους δὲ ἐκτὸς ἐκκλησίας καὶ ἀπιστοῦντας τοὺς καταισχύνει, διότι τῷ ὄντι, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι «Μωρία διὰ τοὺς Ἕλληνας (εἰδωλολάτρες) διὰ δὲ τοὺς πιστοὺς δύναμις Θεοῦ καὶ Θεοῦ Σοφία» ὅπως ἀναφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Θ. Παῦλος γράφωντας πρὸς Κορινθίους: «Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ τοῖς δὲ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ (Α' Κορινθ. α. 18).

Ἐφραίμ ὁ Σύρος ὁ νηπτικός ἅγιος Πατὴρ τοῦ 7ου αἰῶνος ἀναγράφει ἀπὸ τὴν ἔρημον. Ἄς τὸν ἀκολουθήσομεν διὰ νὰ φωτισθῶμεν καὶ ἀγιασθῶμεν.

Πᾶσα ἐορτὴ καὶ πράξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι σωτήρια καὶ καύχημα ἡμῶν τῶν πιστῶν. Καύχημα δὲ καυχημάτων εἶναι ὁ σταυρός.

Εἰς ἡμᾶς δὲ μὴ γένοιτο νὰ καυχώμεθα, εἰμὴ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Διὸ ἄς μετακομίζωμεν τὸν ζωοποιὸν τοῦτον σταυρὸν καὶ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν καὶ εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὸ στήθος, καὶ εἰς πάντα τὰ μέλη ἡμῶν, καὶ ἄς ὀπλιζώμεθα μὲ τὸν ἀήττητον ὄπλον τῶν χριστιανῶν, τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν, τὸ φῶς τῶν περάτων τὸν ἀνοίξαντα τὸν παράδεισον, τὸν καθαιρέτην τῶν αἱρέσεων, τὸ στερέωμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὸ μέγα φυλακτήριον τῶν πιστῶν, τὸ σωτήριον καύχημα τῆς ἐκκλησίας. Τοῦτον χριστιανοί, καθ' ἑκάστην ὥραν καὶ στιγμὴν ἄς μὴ παραπῶμεν, ἀλλ' ἄς περιφέρωμεν εἰς πάντα τόπον καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἄς μὴ ἐκτελέσωμεν τίποτε, ἀλλὰ καὶ κοιμώμενοι, καὶ ἀνιστάμενοι, καὶ ἐργαζόμενοι, καὶ ἐσθιόντες καὶ πίνοντες, καὶ ὁδεύοντες, καὶ θάλασσαν πλέοντες, καὶ ποταμοὺς διαβαίνοντες, πάντα τὰ μέλη ἡμῶν ἄς καταστολίζωμεν διὰ τοῦ ζωοποιοῦ ἡμῶν σταυροῦ: «καὶ δὲν θέλομεν ποτε φοβηθῆ ἀπὸ φόβον νυκτερινόν, ἀπὸ βέλους, τὸ ὅποιον πετὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἀπὸ πράγματος, τὸ ὅποιον περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος». Ἐάν, ἀδελφέ, τοῦτον πάντοτε παραλαμβάνης εἰς βοήθειάν σου, δὲν θὰ σὲ πληριάσῃσι κακά, καὶ μάστιξ δὲν θέλει ἐγγίσει εἰς τὸ σῶμα σου. Διότι τοσοῦτον θεωροῦσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις, φρίττουσιν καὶ ἀναχωροῦσιν.

Οὗτος κατήγγησε τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων· οὗτος τὴν οἰκουμένην πᾶσαν ἐφώτισεν· οὗτος τὸ σκότος ἠφάνισεν, καὶ τὸ φῶς ἐπανήγαγεν, οὗτος τὰ ἔθνη συνάγων ἀπὸ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ καὶ μεσημβρίας καὶ ἀνατολῆς, εἰς μίαν ἐκκλησίαν, καὶ πίστιν καὶ εἰς ἓν βάπτισμα συνέδεσεν ἐν ἀγάπῃ.

Ἀλλὰ νομίζομεν ὅμως καλὸν θὰ εἶναι διὰ τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἀναγράψωμεν τί λέγει ἡ Σάλπιγξ πνεύματος ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τῆς Θεσ/νίκης εἰς τὸ περίφημον λόγον του περὶ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἀποσπασματικῶς ἀναφέρομεν:

«Οὐ μόνον δὲ ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ μυστήριον, ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος θεῖος καὶ προσκυνητός, σφραγὶς ὧν ἱερὰ καὶ αἰδέσιμος, ἀγιαστικὴ τε καὶ τελεστικὴ τῶν ἐκ Θεοῦ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ὑπηργμένων ὑπερφυῶν καὶ ἀπορρήτων ἀγαθῶν, ἀρᾶς καὶ καταδίκης ἀναιρετικῆ, φθορᾶς καὶ θανάτου καθαιρετικῆ, ζωῆς αἰδίου καὶ εὐλογίας παρεκτικῆ, ξύλον σωτήριον, σκῆπτρον βασιλείου, θεῖον κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων τρόπαιον, κἂν αἰρετικῶν

παῖδες ἀπαραίσκωνται φρενοβλαβῶς· οὐ γὰρ ἐπέτυχον τῆς ἀποστολικῆς εὐχῆς, ἵνα ἐξισχύσωσι καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ ὕψος καὶ βάθος· ὅτι ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς ἐστὶ πᾶσαν ἐμφαίνων τῆς ἐν σαρκὶ τούτου παρουσίας τὴν οἰκονομίαν, καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἅπαν ἐμπεριέχων μυστήριον, καὶ πρὸ πάντα εἰκὼν τείνων τὰ πέρατα, καὶ πάντα περιλαμβάνων τὰ ἄνω τὰ κάτω τὰ πέριξ τὰ μεταξύ».

Αὐτὸν τὸν Τίμιον Σταυρὸν ἡμεῖς οἱ βεβαρυμένοι μὲ πληθὸς ἀνονημάτων ὡς προσκυνήσωμεν ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ὑψώσει του διὰ νὰ καταυγάσῃ ὅλην τὴν ζωὴν μας μὲ τὴν διαρκὴ παρουσίαν του ἐνώπιόν μας. Εἶθε νὰ γίνῃ, ὅπλον σωτηρίας δι' ὅλον τὸν κόσμον, διότι εἰλικρινῶς ὡς βλέπομεν οὗτος βαίνει ἀπὸ κακοῦ εἰς κακόν, ἐφ' ὅσον ζῶμεν εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ 8ου αἰῶνος.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Σ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥ- ΣΩΝ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ

Θεία εὐλογία καὶ χάριτι ἡ Μυτιλήνη ἀπέκτησε καὶ παράρτημα εἰς τὰ Λουτρά τῆς Μυτιλήνης ποῦ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὁσίας καὶ Ἰσαποστόλου Μαγδαληνῆς καὶ ὁ πανοσιολ. Ἀρχ/της Γαβριὴλ Τσίτας (Ἰεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μάρκου ἐν Χίῳ) λειτουργεῖ εἰς τὸ παράρτημα κάθε μῆνα. Ἐνδεικτικῶς χαρακτηρίζομεν, ὡς ἐλέγχθη ὅτι ὁ π. Γαβριὴλ κατὰ τὴν εὐσημον ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἰδίᾳ δαπάνη, φθάνουσα τὰς πεντήκοντα χιλιάδας δρχ. ἐναύλωσε καίκι ἀπὸ τὴν Χίον καὶ μετέβη εἰς Μυτιλήνην καὶ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων πλήρωμα καὶ ἀδελφάς τοῦ Παραρτήματος. Ἐπειδὴ ὁ,τι νέον τὸ ἀναγράφομεν μετὰ χαρᾶς ἀπευθύνομεν συγχαρητήρια εἰς τοὺς πρωτεργάτας διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ παραρτήματος καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Κύριος νὰ ἐνισχύῃ τὸν ἱεραποστολικὸν ζῆλον τοῦ π. Γαβριὴλ.

Εἰς δὲ τὸν πάνυ ἀγαπητὸν καὶ ἀκούραστον τοῦ Ἀγῶνος Μητροπολίτην Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν Στέφανον νὰ τὸν καταξιοῖ ὁ Θεὸς νὰ χωρῇ πάντοτε ἀπὸ εὐλογίας εἰς εὐλογίαν.

Αἱ Ἁγίαι Τρεῖς Παρθένοι, Μηνοδώρα, Μητροδώρα καὶ Νυμφοδώρα

Ἄς σταθοῦμε ἐπ' ὀλίγον ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες καὶ ἀδελφοί, νὰ συνορτάσωμεν μὲ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ ἐπανηγύρισεν τὴν 10ην Σεπτεμβρίου τὴν μνήμην αὐτῶν τῶν τριῶν ἀδελφῶν ὁμογαλάκτων καὶ ὁμοψύχων παρθένων, αἱ ὁποῖαι ἐγκατέλειψαν τὰ ἐγκόσμια κατὰ τὸν τρίτον πρὸς τέταρτον μ.Χ. αἰῶνα, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ εἰδεχθοῦς Μαξιμιανοῦ καὶ ἀφιερώθησαν πρὸς τὸν Κύριον ἐν τινὶ χώρα Θερμὰ τῆς Βιθυνίας ἀποξενωθείσαι καὶ ἀφιερωθεῖσαι προσευχόμεναι μόναι πρὸς μόνον Θεόν.

Ἐκεῖ κατὰ τὸν συναξαριστὴν Συμεῶνα τὸν Μεταφραστὴν τὸν γλυκύτατον αὐτὸν μαρτυρολόγον, ἀφοῦ ἐκάθηρον τὸ νοερὸν τῆς ψυχῆς των ἐγίνον «καταγώγεια» τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν προσευχῇ νηστεία καὶ ἀσκήσει.

Δὲν ἄργησε αὐτὴ ἡ μικρὰ πόλις ἡ ἐπάνω Ὅρους κειμένη νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι καὶ ἐτρεχον ἐκεῖ διὰ νὰ τύχουν σωτηρίαν ψυχῆς καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰς ἐφημέρους ἀσθενείας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπασχον. Τὴν ἰατρειάν αὐτὴν τὴν ἐπεδαψίλευαν εἰς ὅλους καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ κοινοβιακὴ γωνία κατέστη σωστὸν ἰατρεῖον. Ἀλλὰ ὁ ἡγεμὼν τοῦ βασιλέως τῆς περιοχῆς ὁ ὀνομαζόμενος Φρόντων πληροφορηθεὶς αὐτὰ καὶ φοβερός πολέμιος τῶν χριστιανῶν τὰς μετεκάλεσε ἐνώπιόν του καὶ ἐζήτησε νὰ θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδῶλα. Μετῆλθε τὰ πάντα ἀπὸ κολακείας μέχρι καὶ ἀπειλὰς καὶ ἔφθασε εἰς τὰ φρικωδέστερα μαρτύρια διὰ νὰ τὰς μεταπείσει, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπέτυχε παταγωδῶς, διότι ἡ ἀδάμαστος πίστις τῶν τριῶν ἀδελφῶν καὶ παρθένων στάθηκε ἀκλόνητος! Μὲ συμπαραστάτην τὸν Κύριον εἰς τὸ μαρτύριόν των ἀνέβησαν εἰς τὰ Οὐράνια δώματα πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἁγαπημένου των.

Ὅσοι ἐξ ἡμῶν δὲν ἔχετε ἀναγνώσει τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίων τριῶν παρθένων σπεύσατε νὰ τὸ πράξετε διότι ἡ πέννα τοῦ Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ εἶναι ἀκαταγώνιστος. Μετέβησαν αἱ ἅγαι ψυχαὶ των εἰς Οὐρανὸν καὶ γιὰ μᾶς ἀπομένει, νὰ ἀποθαυμάσωμεν τὸ ἀκμαῖον φρόνημά των καὶ τὰς πνευματώδεις ἀπολογίας των πρὸς τὸν Φρόντωνα. Ἐπίσης βλέπομεν τὰς τρεῖς παρθένους νὰ τηροῦν τὴν ἀγνότητα ψυχῆς καὶ σώματος καὶ νὰ ἀποτελοῦν παράδειγμα πρὸς ἡμᾶς διὰ τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον διεξάγομεν διὰ

νὰ στηριχθῶμεν ἐν σωφροσύνῃ καὶ φόβῳ Θεοῦ. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ κλείσωμεν τὸ παρὸν ἄς παραθέσωμεν σημεῖα τινὰ τῆς ἀπολογίας τῶν δύο ἀδελφῶν ποὺ εἶναι πλήρης Πνεύματος ἁγίου, παιδείας καὶ ἐτοιμότητος:

Μηνοδώρα: Ἀλλὰ εἰς ἡμᾶς ὦ ἄρχον, οὔτε τὰ ὑποσχόμενα ἀγαθὰ φαίνονται μεγάλα, οὔτε αἱ ἀπειλούμεναι κολάσεις δύνανται νὰ μᾶς φοβήσουν...

καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸ νυμφίον Χριστόν, λέγει: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ τὸ ἐμὸν ἀγαλλίαμα καὶ ὁ ἰδικός μου ἔρως.... δέξαι τὴν ψυχὴν μου,

Νυμφοδώρα: Ἐθυσίασα ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὸν Κύριον διὰ τὸν ὁποῖον καὶ διὰ νὰ πάθω μὲν εἶναι ἡδονὴ καὶ γλυκύτης καὶ διὰ νὰ ἀποθάνω δι' Αὐτόν, εἶναι κέρδος μέγιστον»

Ἐνώπιον σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενον τῶν τριῶν ἁγίων ἀδελφῶν ἄς σκύψωμεν τὴν κεφαλὴν μας καὶ νὰ τὰς παρακαλέσωμεν τώρα ποῦ εὐρίσκονται εἰς τὴν Οὐράνιον παστάδα, πλησίον τοῦ Νυμφίου των, νὰ μεσιτεύσουν δι' ἡμᾶς τοὺς κακῶς ἔχοντας, καὶ ἀπαλλαγόμεν τῶν δεινῶν τὰ ὁποῖα μᾶς ἀναμένουν.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΣΑΜΟΥΗΛ

Ἡ ἄλλη ὑψηλή προσωπικότης ἡ ὁποία ἐορτάζει τὰς ἡμέρας αὐτάς (20ὴν Αὐγούστου) εἶναι καὶ ὁ ὡς ἄνω Προφήτης ὁ ὁποῖος καταυγάζει τὴν πνευματικὴν ὁψιν τοῦ δεκάτου π.Χ. αἰῶνος. Ἡ θεία του ὑπόστασις εἶναι μεγίστη ἡ δὲ Παλαιὰ Διαθήκη τὸν τιμᾷ, μὲ πολλὰ ὄχι μόνον κεφάλαια ἀλλὰ καὶ βιβλία.

Καὶ τοῦτο διότι ἐκ κοιλίας μητρός του προώρισται νὰ γίνῃ οἶος ἐγένετο. Καὶ ἃς τολμήσωμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἐσωτερικά τῆς ἁγίας βιοτῆς του, διότι εἶναι διὰ τοὺς πάντας ἐνδιαφέροντα καὶ ἐπικοδομητικά, καὶ ἀναγράφονται πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δίκαιος Ἐλκανᾶ, ἔτσι λεγόταν ὁ πατὴρ του ἀνέβαινε κάθε χρόνον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν δύο γυναικῶν του (τότε ἐπετρέπετο ἀπὸ τὸν νόμον.). Ἡ μὲν πρώτη Φαινάνα γόνιμος καὶ καρπερὴ ἡ δὲ ἐτέρα Ἄννα στεῖρα καὶ ἄγονος, ποῦ ἦταν ὁ στόχος τῆς χλεύης, ὄχι μόνον τῆς Φαινάνας ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Παρακαλοῦσε ἡ Ἄννα τὸν Θεὸν νυχθημερόν ἐν τῷ Ναῷ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν μήτραν νὰ γεννήσῃ τέκνον, γι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ ξημερώματα εὐρίσκετο ἐκεῖ προσευχομένη! Ὁ Ἥλει ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ Ναοῦ (ἀφιερωμένος καὶ δοτὸς ἀπὸ τὸν Θεόν) τὴν ἐβλεπε ἀπὸ τὸν ὄρθρον νὰ ψελλίζῃ ἐν τῷ Ναῷ καὶ τὴν ἐπέπλητε, νομίζων ὅτι ἦτο «γλεύκους πεπληρωμένη», ἀλλὰ ἡ Ἄννα τοῦ ἀνταπήντησε:

«Οὐχὶ Κύριέ μου, ἐγὼ εἶμαι γυνὴ κατατεθλιμμένη τὴν ψυχὴν. Οὔτε οἶνον οὔτε σίκερα δὲν ἔπιον, ἀλλὰ ἐξέχεα τὴν ψυχὴν μου ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Μὴ ὑπολάβῃς τὴν δούλην σου ὡς ἀχρεῖαν γυναῖκα, διότι ἐκ τοῦ πλήθους τοῦ πόνου μου καὶ τῆς θλίψεως ἐλάλησα ἕως τώρα. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Ἥλει καὶ εἶπεν: Ὑπάγε ἐν εἰρήνῃ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ νὰ σοὶ δώσῃ τὴν αἰτησίαν σου τὴν ὁποῖαν ἤτησας παρ' αὐτοῦ».

Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς δὲν ἄργησε νὰ εἰσακούσῃ τὴν δέησιν τῆς καὶ τὸν ἐπόμενον χρόνον ἤρχετο εἰς τὸν κόσμον ὁ Θεῖος Σαμουὴλ. Ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλα ἕξ τέκνα ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἦτο ὡς «ἀπαρχή» ἀφιερωθείς εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ὑψίστου. Ἡ πρὸς Θεὸν ἐπαφὴ τοῦ προφήτου Σαμουὴλ ἦτο συνεχὴς, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἐνεπιστεύθη νὰ γίνῃ Κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἐκτὸς τῆς ἄκρως πνευματικῆς στάθμης ἦτο καὶ κατὰ Θεὸν σοφός. Εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε ὁ Θεὸς νὰ χρίσῃ μὲ ἔλαιον τὸν Σαοὺλ καὶ ἐν

συνεχείᾳ τὸν Προφητάνακτα Δαυὶδ, ἡ δὲ πολιτεία του ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἦταν ἀφιλάργυρος καὶ ἄκρως δικαία, καὶ καλὸν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν τὶ ἀκριβῶς εἶπε ἐν στιγμῇ δεδομένη πρὸς τὸν λαὸν ὕστερα ἀπὸ τριαντάχρονον δικαίαν καὶ ἀφιλάργυρον πολιτείαν ἐν τοῖς πνευματικοῖς καὶ πολιτικοῖς πράγμασι; Βασ. Α' 12.3 Ἐλευθέρα ἀπόδοσις

«Ἀποκριθῆτε μοι ἐὰν πῆρα τίποτε ἐξ ἡμῶν ἐξίλασμα ἢ καὶ ὑπόδημα καὶ εἶπεν ὁ λαὸς πρὸς αὐτὸν οὔτε μᾶς ἡδίκησες οὔτε μᾶς κατεδυνάστευσες οὔτε πῆρες τίποτε ἀπὸ τὰ χέρια μας...»

Πρὸ χρόνου ὠρισμένου ἀνεγνώσαμεν τὰ περὶ Σαμουὴλ γραφέντα ἀπὸ τὸ ἅγιον Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κον' Ἰουστίνον καὶ μᾶς ἔκαμαν εὐρείαν ἐντύπωσιν καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἐπανερχόμεθα διὰ νὰ τονίσωμεν διὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ Προφήτου, ἐφ' ὅσον ἡ Θεία αὕτη μορφὴ δοξάζεται παρὰ τοῦ δοξάσαντος Αὐτόν, ἐτησίως. Ὡς ὑπερτονίσωμεν τὴν ἀφιλοκερδὸν πολιτείαν του, διότι εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας διατρέχομεν (ἐσχατίας τοῦ αἰῶνος) τὸ προσωπικὸν συμφέρον καὶ ἰδιωτέλεια εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ὁ δὲ χαράσων τὰς γραμμὰς αὐτὰς εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ βλέπει τί γίνεται ἐν αὐτῇ λαὸς καὶ κλῆρος, ἐκτὸς ἀγαθῶν ἐξαιρέσεων, εἶναι ξένοι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῆς ἀφιλοκερδίας, διότι ἔτσι μᾶς θέλει ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἐβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα ἔτη ποῦ μᾶς χαρίζει ὁ Θεὸς εἶναι σταγὼν ἐν τῇ αἰωνιότητι ἀλλὰ ἃς προσέξωμεν αὐτὴν ἢ σταγὸνα, θὰ καθορίσῃ καὶ τὴν πνευματικὴν μας θέσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Του.

Ἀλλὰ μὲ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, μοιραίως ἢ σκέψις μας ὁδεύει ὅτι πρέπει νὰ δουλεύωμεν ἕως ὅτου ὑπάρχει τὸ φῶς ἡμέρας, ἄλλως ἀκολουθεῖ τὸ σκοτάδι κατὰ τὸ ὅποιον δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κανένα πνευματικὸ ἔργον! Καὶ ἔργον διὰ νὰ γίνῃ ἐν Κυρίῳ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ συστατικὸν καὶ στοιχεῖον τῆς ἀφιλοκερδίας, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς σωφροσύνης (ἠθικῆς καθαρότητος σώματος καὶ ψυχῆς).

Μ' αὐτὸ τὸ ζωντανὸν θεῖον παράδειγμα τοῦ Προφήτου Σαμουὴλ ἃς κλείσωμεν τὴν παροῦσαν παρακαλοῦντες θερμῶς τὸν Κύριον νὰ μᾶς τηρήσῃ «ἀβλαβεῖς» ἀπὸ κάθε πειρασμόν, φυλάσσοντες τὴν γραμμὴν τῆς ἀφιλοκερδίας καὶ προσφορᾶς.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Οἱ Χιλιαστὲς καὶ ἡ διδασκαλία τους

ΥΠΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ.κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Από τότε που ιδρύθηκε ἡ Ἐκκλησία μέχρι σήμερα φύτρωσαν πολλές αἵρέσεις, ἀλλὰ ἡ χειρότερη καὶ ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη εἶναι τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Μόνοι τους συγκεντρώνουν τίς πλάνες καὶ τίς κακοδοξίες ὅλων τῶν αἱρέσεων (δοκητισμοῦ, μοντανισμού, ἀρειανισμού, πνευματομάχων, εἰκονομαχίας καὶ ἄλλων).

Γιὰ πρώτη φορά ἐμφανίστηκε στὴν Ἀμερική πρὶν 100 χρόνια. Ἰδρυτὴς καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Χιλιασμοῦ ἦταν κάποιος πλούσιος Ἀμερικανὸς ἔμπορος ὀνομαζόμενος Κάρολος Ρώσσελ πού ὅπως δείχνει ἡ ἱστορία του ἦταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ δαιμόνιος ἄνθρωπος. Ἐγίνε πρῶτα ὀρθολογιστής, ἔπειτα σκεπτικιστής μετὰ ἀντβενιστής καὶ τέλος ἀποφάσισε νὰ κάνει μιὰ δική του θρησκεία καὶ ἔκανε τὴν αἵρεση τοῦ Χιλιασμοῦ. Ἀπὸ τὸ 1874 ὡς τὸ 1916 πού πέθανε μόνο αὐτὸς ἔγραψε, καὶ μόνο τὰ βιβλία πού διαβάζουν οἱ ὁπαδοί του. Τὸν εἶχαν σὰν προφήτη μεγάλο καὶ σὰν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι λίγες οἱ φορές πού καὶ ἄγγελο τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι λίγες οἱ φορές πού ἔπεσε ἔξω μετὰ τίς προφητείες του. Ἀφοῦ καὶ τὸ ὄνομα τῶν ὁπαδῶν του ἀναγκάστηκε νὰ ἀλλάξει καὶ ἀπὸ χιλιαστὲς, τοὺς ὀνόμασε «Σπουδαστὲς τῆς Γραφῆς». Ὡς τὸ 1916 οἱ ὁπαδοί του τὸν θαύμαζαν καὶ τὸν λάτρευαν. Ὁ α' διάδοχός του Ἰωσήφ Φόδερφορντ ἄλλαξε πολὺ τὴ γραμμὴ τοῦ ἱδρυτῆ μετὰ τὴν δικαιολογία ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωσε σ' αὐτὸν περισσότερο φῶς «νέο φῶς». Αὐτὸς ἀνακάλυψε καὶ τὸ καινούργιο ὄνομα «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Πολλοὶ ὅμως ὁπαδοί πού ἔμειναν πιστοὶ στὸν Ρώσσελ δὲν τὸν ἀκολούθησαν καὶ ἔκαναν δική τους παράταξη μετὰ τὸ ὄνομα «Χαραυγὴ» μετὰ δικὰ τους βιβλία καὶ περιοδικά. Ὁ Φόδερφορντ ὄρισε τὸ ἔτος 1925 ὡς τὸ ἔτος τῆς κοινῆς ἀναστάσεως τῆς Β' Παρουσίας. Τόσο πολὺ πίστεψαν στὴν προφητεία αὐτὴ οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ὥστε ἀπὸ τὸ 1924 ἔπαψαν ν' ἀγοράζουν καινούργια πράγματα. Μόνο ὁ ἀρχηγὸς τους ἀγόρασε μιὰ ὁμορφὴ καὶ πανάκριβη βίλλα στὸ Σάν Ντιέγκο τῆς Ν. Καλλιφόρνιας μετὰ σκοπὸ νὰ γίνει κατοικία τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῶν ἄλλων πατριαρχῶν. Ἡ ἀνάστασις δὲν ἐγίνε καὶ ὁ Φόδερφορντ διαψεύστηκε. Κέρδισε ὅμως τὴν βίλλα τὴν ὁποία μέχρι σήμερα ἐπισκέπτονται οἱ Χιλιαστὲς γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφο του. Μετὰ τὸ Φόδερφορντ ἀνέλαβε τὴν ἡγεσία ὁ Ἰωνάθαν Νόφ πού ἄλλαξε ἐντελῶς τὸ σύστημα.

Συμβαίνει δηλαδὴ μετὰ τοὺς Χιλιαστὲς ὅτι καὶ μετὰ τοὺς Κομμουνιστὲς. Ὅπως στὸν Κομμουνισμό ὁ ἐκάστοτε ἡγέτης τοῦ κόμματος, Λένιν, Στάλιν, Κρουτσώφ, ἀπορρίπτει τὸν προηγούμενο ἡγέτη ἔτσι καὶ μετὰ τοὺς ἀρχηγούς των Χιλιαστῶν. Ἄν δὲ κανεὶς ἀναφέρει τὰ λάθη τῶν προηγούμενων, ἀπαντοῦν ὅτι ἐμεῖς δὲν ἔχομε καμιὰ σχέση μ' αὐτούς. Γιὰ μᾶς ὅμως εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ στοιχεῖα αὐτά, γιὰτὶ γνωρίζουμε τὴν ἱστορία τους.

Οἱ Χιλιαστὲς δὲν πιστεύουν στὴν Γραφὴ ὅπως παραδόθηκε ὡς ἱερὸ κείμενο ἀλλὰ προσθέτοντας ἢ ἀφαιρώντας ὅτι εἶναι συμφέρον γιὰ τὸν καταχθόνιο σκοπὸ τους παρουσιάζουν τὴν Βίβλο ἀκρωτηριασμένη. Εἶναι οἱ Προκρούστες τῆς Βίβλου. Μέθοδος σατανικὴ τὴν ὁποία πρῶτος μεταχειρίστηκε ὁ σατανὰς πού διαστρεβλώνοντας τὴν ἐννοια τῆς Βίβλου, προσπαθοῦσε καὶ τὸν Χριστὸ στὸν καιρὸ τῶν πειρασμῶν νὰ πλανήσει. Δὲν ἀγαποῦν τὴν Α.Γ. οἱ Χιλιαστὲς. Ἀπόδειξη τὸ γεγονὸς ὅτι στοὺς ὁπαδοὺς τους δὲν συνιστοῦν τὴν ἀπευθείας μελέτῃ τῆς Α.Γ., ἀλλὰ συνιστοῦν τὰ περιοδικὰ τους «ΣΚΟΠΙΑ» καὶ «ΕΥΓΙΝΑ» τὰ ὁποία στὴ συνειδήσή τους θεωροῦνται ὡς κείμενα ἱερά. Ὅπως διακηρύσσουν στὸ περιοδικό τους «ΣΚΟΠΙΑ» εἶναι οἱ ἀκρίδες τῆς Ἀποκαλύψεως πού σκοπὸ ἔχουν νὰ καταστρέφουν ὅτι ὑπάρχει στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, τὴν Ἐκκλησία. Συνεπῶς δὲν πρόκειται γιὰ αἵρεση οὔτε γιὰ θρησκεία. Ἄν ὑπάρχει μιὰ λέξη πού μισοῦν θανάσιμα οἱ Χιλιαστὲς τοῦ Μπρούκλιν εἶναι ἡ λέξη θρησκεία. «Ἡ θρησκεία», γράφουν, ἔλαβε τὴν ἀρχὴ τῆς παρὰ τοῦ Διαβόλου καὶ ἐχρησιμοποιήθη καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ὑπὸ τοῦ Διαβόλου ἕκτοτε ὅπως ἐξαπατήθη τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ».

Ὁ Χιλιασμὸς τοῦ Μπρούκλιν δὲν εἶναι ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος χιλιασμὸς τοῦ Παπίου καὶ τῶν ὀραματιστῶν ἐνὸς ἐπίγειου παραδείσου. Εἶναι πολυδαίδαλος πολιτικοοικονομικὴ ὀργάνωσις πού συνδέεται ἄρρηκτα μετὰ τὸν Σιωνισμό καὶ σκοπὸς τῆς εἶναι ν' ἀποξηράνει τὸ δένδρο τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ καταστρέψει αὐτὸ καὶ στὰ στὰ ἐρείπια νὰ ἱδρύσει τὸ imperium. Ἀποβλέπει στὴν ἀναβίωσις μιᾶς παγκόσμιας αὐτοκρατορίας, πού μετὰ πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα, μετὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἄνδρες τῆς Π.Δ. νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ κατευθύνει τὸ σύμπαν. Ὅτι ὁ Χιλιασμὸς τοῦ Μπρούκλιν ἔλκει τὴν

καταγωγή του από τόν Διεθνή Σιωνισμό και υποστηρίζεται απ' αυτόν και αποβλέπει σε παγκόσμια κυριαρχία με κατάλυση κάθε πολιτικής και θρησκευτικής τάξεως, σ' αυτό συγκλίνουν οι γνώμες όλων που ασχολούνται με τὸ θέμα τοῦ Χιλιασμοῦ. "Ετσι ὁ μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων γράφει: «Απὸ πάμπολλα σημεῖα τοῦ Χιλιασμοῦ, ὁ σύγχρονος καὶ σὲ κυριολεξία ἀντιχριστιανικὸς Χιλιασμός φαίνεται ὅτι εἶναι σκεπασμένος Ἰουδαϊσμός. Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἀρκετὰ βέβαιος γιὰ τὸ ὅτι ὁ Χιλιασμός δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ αἵρεση Χριστιανική, ἀλλὰ συγκαλυμμένος καὶ μεταμορφωμένος Ἰουδαϊσμός καὶ Σιωνισμός με σκοπὸ τὴν κυριαρχία στὸν κόσμον καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς «θεοκρατικῆς» ὀνομαζομένης κυβερνήσεως τοῦ Ἰεχωβά με τὴν ὁποία θὰ ἐκπληρωθοῦν ὁ βαθὺς πόθος καὶ τὸ ἀνεκπλήρωτο ὄνειρο τῶν Ἰουδαίων, ποὺ ὑφίσταται πρὶν πολλὰς χιλιετηρίδες» (Αἱρετικοί, Προτεστάντες, Κόρινθος 1973 σελ. 246-247).

Ὁ Ὁ Ἀναστάσιος Ἀντωνόπουλος ἀπὸ τοὺς πλέον μνημονες στὸ θέμα τοῦ Χιλιασμοῦ, γράφει ὅτι ὁ Χιλιασμός δὲν εἶναι θρησκεία. «Ἐξ ὅλων τῶν ἐκτεθέντων, γράφει, ὁ Χιλιασμός εἶναι ὄχι μόνον ἄθρησκος ἀλλὰ καὶ ἀντιθρησκευτικὴ ὀργάνωσις, ἡ ὁποία προσπαθεῖ ὑπόυλως καὶ καταχθονίως νὰ ἐνσπείρῃ τὸ μίσος παντὸς ἀνθρώπου κατὰ τῆς θρησκείας του καὶ νὰ δημιουργήσῃ κοινωνίας ἀπίστους, ἀθέους καὶ ἀθρησκούς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐλπίζει νὰ ἀποκτίσῃ ὁπαδούς... Σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ τὴν παγκόσμιον ἐπιβολὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, διότι οὗτος εἶναι ἐξ ἰουδαϊκῆς προελεύσεως» (Εἶναι ὁ Χιλιασμός θρησκεία καὶ δύναται ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς Συνταγματικῆς προστασίας; Ἀθῆναι 1959, σελ. 14). Ὁ πρεσβύτερος Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος γράφει: «Σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου μου εἶναι νὰ καταδειχθῇ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ μιᾶς θρησκευτικῆς κινήσεως ἀλλὰ περὶ μιᾶς στυγνῆς δικτατορίας, ἡ ὁποία ὑποδουλώνει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν ἀφήνει οὐδὲν περιθώριον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα» (Ἡ δικτατορία τοῦ Μπρούκλιν Ἀθῆναι 1973 σελ. 9).

Ὁ δὲ ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος γράφει: «Ὁ κόσμος δὲν ξέρει. Δὲν ἔχει ἰδέαν ἀπὸ τὰ καταθρόνια σχέδιά των, διότι καμουφλάρονται θαυμάσια. Παρουσιάζονται, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, με ἑνδυμα προβάτου, ἐνῶ ἀπὸ κάτω κρύβονται λύκοι βαρεῖς. Παρουσιάζονται σὰν Χριστιανοί, θρησκοὶ καὶ Ἕλληνες, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀντίχριστοι, ἄθρησκοὶ καὶ μισέλληνες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ

τοὺς ἀφαιρέσουμε τὴν μάσκα, νὰ τοὺς ἰδοῦμε καλὰ ποιοὶ εἶναι καὶ νὰ προφυλαχθοῦμε» («Ξεσκέπασμα τῶν Ἰεχωβάδων» Ἀθῆναι 1976, σελ. 7).

Ὁ Χιλιασμός ὅπως ἐμφανίζεται στὸ συγκρότημα τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά δὲν προσβάλλει μιὰ ὀρισμένη διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ ὅλες γενικὰ τὶς ἀλήθειες ἐκεῖνες πάνω στὶς ὁποῖες στηρίζεται τὸ χριστιανικὸ οἰκοδόμημα.

Ποιὲς εἶναι οἱ βασικότερες κακοδοξίαι τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά.

1. Ἀρνοῦνται τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπάνω στὴν πίστη ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, θεμελίωσε ὁ Χριστός τὴν Ἐκκλησία του καὶ προφήτεψε ὅτι καμμιὰ σκοτεινὴ δύναμις τοῦ Ἄδῃ δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ κρημνίσῃ (Ματθ. 16, 16-18). Τὴν ἀλήθεια αὕτη ποὺ κηρύττεται ἀπ' ὅλο τὸ χριστιανικὸν κόσμον ἀρνοῦνται οἱ Χιλιαστές. Ἀναμασοῦν τὴν διδασκαλία τοῦ Ἀρείου ποὺ κατεδίκασε ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἐνῶ ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖο νὰ μὴν ὑπῆρχε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Ἰωάν. α' 11). Οἱ Χιλιαστές λένε ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶναι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄγγελοι, ὅτι εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ἀρχιδούλος, ὅπως τὸν ὀνομάζουν καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἴσος πρὸς τὸν Θεὸ Πατέρα.

2. Ἀρνοῦνται ὄχι μόνον τὴ θεότητα ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὴ διδασκαλία τους γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ξεπερνοῦν κι αὐτὸν ἀκόμη τὸν αἰρεσιάρχη Μακεδόنيο ποὺ κατεδίκασε ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Γιατὶ δὲν ἀρνοῦνται ὅπως ἐκεῖνος τὴ θεότητα μόνον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικὴ του ὑπόστασις. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, λένε, δὲν εἶναι Θεὸς οὔτε πρόσωπο ἢ ὑπαρξὴ ἀλλὰ ἡ ἀόρατη δύναμις καὶ ἐπιρροή τοῦ Ἰεχωβά.

Ἀρνοῦνται τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἀπέστειλε ὁ Κύριος τοὺς μαθητὲς του νὰ βαπτίσουν τὰ Ἔθνη, ὅταν εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν αἰώνιο κύρος καὶ καμιά χιλιαστικὴ ἀοριστία δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κλονίσῃ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος. Ἀμήν».

3. Δέν πιστεύουν στην άθανασία της ψυχής.

Ἀρνοῦνται τὴν ψυχὴ ὡς πνευματικὸ στοιχεῖο στὸν ἄνθρωπο, ἀρνοῦνται καὶ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς φθάνοντας στὴ θεωρία τοῦ ὕλισμοῦ καὶ διδάσκουν ὅτι μετὰ τὸ θάνατο οἱ ἄνθρωποι ἐκμηδενίζονται. Θὰ πάρουν καὶ πάλι ὕπαρξη κατὰ τὴν ἀνάσταση των νεκρῶν, κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία ἀλλὰ καὶ τότε πάλι θὰ ἐπανέλθουν στὴν ἀνυπαρξία ἐκτὸς ἀπὸ λίγους Χιλιαστὲς οἱ ὅποιοι ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ θὰ μποῦν στὸν Παράδεισο, ἕναν Παράδεισο πού δὲ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν ὕλιστικὸ παράδεισο τοῦ Κορανίου. Ἀρνοῦνται ἀκόμη καὶ τὴν αἰώνια Κόλαση παρὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου. «Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ματθ. 25, 46).

4. Ἀπορρίπτουν τὴν ἱερὰ Παράδοση

Δέχονται ὡς πηγὴ τῆς Πίστεως μόνο τὴν Ἀγ. Γραφή. Ἔτσι ἐρμηνεύουν αὐθαίρετα τὴν Α.Γ. καὶ ὁδηγοῦνται σὲ καινούργιες πλάνες. Ξεκόβουν χωρία ἀπὸ τὴν συνάφειά τους καὶ καταλήγουν στὰ πιὸ παράλογα συμπεράσματα. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴν πείρα του εἶπε ὅτι οἱ αἵρετικοὶ παίρνουν λέξεις ἀπὸ τὴν Γραφή καὶ τὰ «λεξίδια» αὐτὰ τὰ κάνουν «Σιρίδια» μετὰ ὁποία ἀποκεφαλίζουν τὶς ἀλήθειες.

5. Δέν παραδέχονται ὡς Θεοτόκο τὴν Παναγία

Ἀντιγράφουν καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἕναν παλιὸ αἵρεσιάρχη, τὸν Νεστόριο πού καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμένη Σύνοδο. Ἀρνοῦνται τὴν ὑπερφυσικὴ σύλληψη καὶ γέννηση τοῦ Χριστοῦ καθὼς καὶ τὴν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Παναγία γέννησε κι ἄλλα παιδιά. Τὸν ἰσχυρισμὸ τους αὐτὸ στηρίζουν στὸ ὅτι ἡ Ἀγία Γραφή κάνει λόγο γιὰ ἀδελφία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λέξη ἀδελφός ὅμως στὴν Ἀ.Γ. σημαίνει στενὸς συγγενής. Ὁ Ἀβραάμ ὀνομάζει τὸ Λῶτ ἀδελφὸ του, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀνηψιός του (Γεν. 14, 8). Οὐδέποτε χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν Παναγία ὀνόματα πού δείχνουν τρυφερὴ ἀγάπη, θαυμασμὸ καὶ σεβασμὸ. Ἡ Μαρία καὶ ἡ Μαρία, λένε σάν νὰ πρόκειται γιὰ ξαδέλφη τους.

6. Ἀπορρίπτουν τὴν τιμὴ πρὸς τοὺς Ἀγίους

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς τους δέν ἀναγνωρίζουν ἄλλους ἁγίους ἐπὶ τῆς γῆς. Κάθε τιμὴ πρὸς τοὺς Ἀγίους καὶ τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, κάθε σεβασμὸς πρὸς τὰ Ἅγια Λείψανα καὶ τὶς ἱερὲς εἰκόνες εἶναι κατὰ τὴν γνώμη τους εἰδωλολατρεία. Καταπατοῦν τὸν Τίμιον Σταυρό. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπρούκλιν τρέφουν ἀβυσσαλέο μίσος κατὰ τοῦ

ἱερωτέρου συμβόλου τῆς Χριστιανοσύνης, κατὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Μισοῦν τόσο τὸ Σταυρό, ὥστε τὴ λέξη «σταυρός» ἀντικαθιστοῦν μὲ τὴν λέξη «πάσσαλος βασάνου» καὶ τὴ λέξη «σταυρώνω» μὲ τὴ λέξη διατρύπῳ. Καίνε τὶς ἱερὲς εἰκόνες πού παριστάνουν τὶς μορφὲς τῶν ἡρώων τῆς Πίστεως.

7. Πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀρνοῦνται τὰ Ἅγια Μυστήρια.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀνθρώπινο κατασκεῦασμα. Τὴν ἀποτελοῦν μόνο 144000 ἐκλεκτοὶ τῆς Κ.Δ., ὅλοι οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ ὅτι μόνο αὐτοὶ θὰ πᾶνε στὸν οὐρανό. Ἀρνοῦνται τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ τοὺς Χιλιαστὲς τὸ βάπτισμα εἶναι ἀπλὴ τελετὴ ἀφιερώσεως στὸ Θεό, δέν ἐξαλείφει ἁμαρτίες. Δέν παραδέχονται ὅτι ὁ Ἄρτος καὶ ὁ Οἶνος μεταβάλλονται μυστηριωδῶς σὲ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, ἀλλὰ διδάσκουν ὅτι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος συμβολίζουν ἢ εἰκονίζουν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι τὸ Δεῖπνον τοῦ Κυρίου τελεῖται σὲ ἀνάμνηση.

8. Ἀρνοῦνται τὶς μεσιτεῖες τῶν Ἀγίων

Ἀρνοῦνται τὶς μεσιτεῖες τῶν Ἀγίων, γιατί πιστεύουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὸ θάνατο ἐκμηδενίζονται, ἄρα καὶ οἱ ἅγιοι, καὶ γιατί παρερμηνεύουν τὸ χωρίο Α' Τιμ. β' 5 «εἰς μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς». Ἀπ' ὅλους τοὺς ἁγίους μισοῦν Ἐκεῖνον πού μετὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ἀναδείχθηκε ὁ ἡρωικώτερος τῶν ἁγίων καὶ ὁ ἁγιότερος τῶν ἡρώων. Ἐκεῖνον πού ὑποστήριξε τὸ δόγμα τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, τὸν Μέγα Ἀθανάσιο. Ἀντίθετα μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα περιβάλλουν τὸ πρόσωπο τοῦ αἵρεσιάρχη Ἀρείου τὸν ὁποῖο ὀνομάζουν καὶ ἀδελφό.

9. Δέν ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα

Μᾶλλον δὲ τὴν ἀντιπαθοῦν. Χλευάζουν τὴ σημαία τὴν ὁποία ὀνομάζουν «κουρελόπανο». Ἀρνοῦνται νὰ πάρουν ὅπλα γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς Πατρίδας καὶ προφητεύουν τὴν ταπείνωση τῶν ἄλλων Πατρίδων καὶ τὴν παγκόσμια ἐπικράτηση τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ χαιρετισμὸς τῆς σημαίας ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς «σατανικὴ λατρεία». Μὲ τὶς ψεύτικες θεωρίες τους δέν ἐπιβουλεύονται μόνο τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ὄχι μόνο ἀντίχριστοι ἀλλὰ καὶ ἀνθέλληνοι.

Ὑλιστικοὶ καὶ σαρκικοὶ ἄνθρωποι δέν παραδέχονται τὴ νηστεία. Ἀπορρίπτουν τὶς γιορτές. Δέν τιμοῦν τὴν Κυριακὴ πού εἶναι ἡ βασικὴ γιορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ θεωροῦν, τὴ μετάγγιση αἵματος ἀμ-

αρτία και απαγορεύουν αυτήν με συνέπεια πολλοί άσθενείς να πεθαίνουν. Τα χωρία της Γραφής όμως απαγορεύουν την βρώση του αίματος και όχι τη μετάγγιση που ήταν τότε άγνωστη. Δεν ονομάζονται «Μάρτυρες του 'Ιησού» και δεν συμπαθούν το όνομα «Χριστιανοί» γιατί για τον 'Ιησού Χριστό έχουν μικρή ιδέα εύχαριστιούνται να χρησιμοποιούν την εβραϊκή λέξη 'Ιεχωβά, γιατί η προέλευσή τους είναι εβραϊκή. Μολονότι το όνομα «'Ιεχωβά» δεν αποδίδει πιστά το όνομα του Θεού, όπως αναφέρεται στην Π.Δ. Το όνομα που αντιστοιχεί προς το τετρασύμφωνο 'Εβραϊκό είναι το επιστημονικά αποδεδειγμένο «Γιάχβε» (Φυλλάδιο πρεσβ. 'Αντωνίου 'Αλεβιζοπούλου «Τό όνομα 'Ιεχωβά»).

10. 'Ο πόλεμος του 'Αρμαγεδώνος

Οί Χιλιαστές μιλούν και γράφουν κατά κόρον για ένα πόλεμο τον τρομερότερο και καταστρεπτικότερο όλων των πολέμων, που θα θέσει τέρμα στο κακό και ονομάζεται 'Αρμαγεδών.

Τό 1900 υπήρχαν στην 'Ελλάδα 5 Χιλιαστές και σήμερα χιλιάδες ολόκληρες. Στη μελέτη της Γραφής έχουν καλή όργάνωση και θαυμάσιο σύστημα. Έχουν τη σχολή Γαλαάδ όπου εκπαιδεύονται και εξαποστέλλονται σ' όλο τον κόσμο να μεταδώσουν τα «νέα φώτα». Κυκλοφορούν έγκυκλιους, εξασκούνται σε 3λεπτες, 5λεπτες, 15λεπτες όμιλίες. Έχουν οργανώσει το σύστημα της επανεπισκέψεως που εφάρμοζε ο 'Απ. Παύλος στην 'Ιεραποστολική του έκστρατεία. Με κλωτσιές να τους διώξεις από το σπίτι θα κάνουν επανεπίσκεψη. Είναι οργανωμένοι σε άπλους ιεραποστόλους, σε σκαπανείς, σε ειδικούς σκαπανείς διακοπών και σε μεγάλους διδασκάλους και τομεάρχες και με τον τρόπο προχωρούν και αύξάνουν συνεχώς. Εκδίδουν βιβλία και περιοδικά. Μερικά από τα βιβλία τους είναι: «Πράγματα εις τα όποια είναι αδύνατον να ψευσθῇ ὁ Θεός», «Γεννηθήτω τό θέλημά Σου επί της γῆς», «'Από τόν άπολεσθέντα παράδεισο στόν άποκαταστημένο Παράδεισο», «'Η αλήθεια οδηγεί στην αιώνια ζωή». Περιοδικά τους είναι: «ΣΚΟΠΙΑ» και τό «ΕΥΓΙΝΑ». Έχουν επίσης και μικρά φυλλάδια ένημερωτικού χαρακτήρα.

Δόκιμοι συγγραφείς, νομικοί και θεολόγοι που με έμβριθεια μελέτησαν τό θέμα του Χιλιασμού είπαν υπεύθυνα ότι ὁ Χιλιασμός του Μπρούκλιν δέν είναι άίρεση αλλά οὔτε και θρησκεία. Και συνεπώς δέν μπορεί να κατοχυρωθεῖ συνταγματικά.

Παρόλες αυτές τις υπεύθυνες φωνές ἡ 'Ολομέλεια του Συμβουλίου της 'Επικρατείας εξέδωσε την

υπό αριθμ. 2106/75 απόφαση με την όποία ὁ Χιλιασμός θεωρεῖται ως «γνωστή θρησκεία» και προστατεύεται χιλιάδες συνταγματικά.

Οί Χιλιαστές στην 'Ελλάδα άνέρχονται, σε διασκορπισμένοι σε πόλεις και χωριά, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα και την Θεσ/νίκη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. «Οί Χιλιασται 'Εχθροί της Πίστεως και της Πατρίδος» 'Αρχιμ. Παντελ. Μπεζενίτη ('Εκδ. 'Αποστολικής Διακονίας).
2. «'Ο Χιλιασμός». 'Αρχιμ. Αύγουστίνου Ν. Καντιώτου ('Ιεροκήρυκος).
3. «Μάρτυρες του 'Ιεχωβά υπό τό φῶς της 'Αληθείας». Βασ. λείου Χ. Παπανικολάου. Θεολόγου Καθηγητοῦ, Λάρισα 1971.
4. «'Αντιχιλιαστικόν 'Εγχειρίδιον». Νικολάου 'Ι. Σωτηρόπουλου (Θεολόγου) 'Αθήναι 1978.
5. «'Η 'Ορθόδοξη κατά του Χιλιασμοῦ και της Διαιμαρτυρήσεως». Αναστασίου Κ. Πιερίου 'Αθήναι 1977.
6. «'Η αλήθεια περί Χιλιασμοῦ!». 'Ιωάννου 'Αργέντου 'Αθήναι 1955. σελ. 20.
7. «'Εστω ὁ Θεός αληθής». Πρεσβ. 'Αντωνίου 'Αλεβιζοπούλου.

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Ι.Χ. ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Τήν 8ην Σεπτεμβρίου έόρτασε ἡ 'Ιερά Μονή Γενεθλίων της Θεοτόκου έν Σαλαμίνι. 'Ο έσπερινός έτελέσθη έν πάση μοναστηριακή κατανύξει υπό του γέροντας της Μονῆς Πανοσιολ. 'Αρχιμ. Χριστόφορου ενώ έλαβαν μέρος οί πατέρες Δαμασκηνός και Νεκτάριος.

Τήν κυριώνυμον ήμέρα συλλειτουργήσαν οί πατέρες Δαμασκηνός, Θεόκτιστος, Θεολόγος μετά του γέροντος, ενώ μετά τό πέρας έγένειο λιτανεία περίξ της Μονῆς. Τήν πανήγυριν τόσον κατά τόν έσπερινό όσο και κατά την κυριώνυμον ήμέρα παρηκολούθησαν εκατοντάδες πιστών εκ της Σαλαμίνας αλλά και εκ του Πειραιώς.

Ὡς γνωστό ἡ 'Ιερά αὔτη Μονή ήτο κλειστή επί σειρά ετών και άνήκε εις την 'Ιερά Μονή 'Υπαπαντής παρά τό Μούλκι. Πρό μηνών οί Μοναχές ένεπιστεύθησαν ταύτην εις την συνοδία του π. Χριστοφόρου, διά να επαναλειτουργήσῃ. 'Ετσι εις την 'Ιεράν Μητρόπολιν Πειραιώς και Σαλαμίνας προσετέθει μιá ακόμη Μονή, προς Δόξα του Παναγάρχου Θεοῦ μας και τιμή της Κυρίας Δεσποίνης ήμών Θεοτόκου.

Πρόσφατος φωτογραφία της 'Ιεράς ἡμῶν Συνόδου:
1. Μηκαριότατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
    κὸς Χρυσόστομος Β΄

2. Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κὸς Γερώντιος,
3. Ὁ Ἀσπορίας κὸς Πέτρος
4. Ὁ Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κὸς Στέφανος.
5. Ὁ Ἀχαριῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κὸς Ἀθανάσιος.

6. Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κὸς Ἰουστίνος.
7. Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κὸς Ἀντώνιος.
8. Ὁ Πενταπόλεως κὸς Καλλίνικος.
9. Ὁ Δημητριάδος καὶ Μαννητίας κὸς Μάξιμος.
10. Ὁ Οἰνῆς κὸς Ματθαῖος.
11. Ὁ Αὐλῶνος κὸς Βικέντιος.

Λόγῳ καλύμματος, ἀσθενεῖας ἢ ταξιδίου τιν ἐκ τῶ ἐξωτέρῳ

κὸν ἀπουσίαζον ἐκ τῆς Ἱ Συνόδου οἱ:

1. Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κὸς Καλλίνικος.
2. Ὁ Θεσσαλονίκης κὸς Εὐθύμιος
3. Ὁ Ἀμερικῆς κὸς Παῖσιος
4. Ὁ Δωδεκανήσου κὸς Καλλίνικος
5. Ὁ Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κὸς Καλλίνικος.

«ΕΔΙΨΗΣΕ ΣΕ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ»

Κύριε είσαι η Πηγή της Ζωής. Μοῦ ἔδωσες τὴν ζωὴν καὶ Σὺ μοῦ χαρίζεις τὴν τροφήν, τὴν πνοήν, τὴν ὑγίαν, τὰ πάντα. Ἀναπνέω μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ἀγάπης Σου. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πνοὴ ἰδικὴ Σου. Εἶσαι Πανάγαθος. Ἡ ἀγάπη Σου μὲ ἐπλάσε καὶ μὲ συντηρεῖ. Ἡ Πρόνοιά Σου παρακολουθεῖ τὰ βήματά μου. Ἡ πατρικὴ Σου σκέπη μὲ φυλάττει καὶ μὲ προστατεύει. Εἶμαι ἓνας ἱππὸς ἀνθὸς στὸν ἀπέραντο ἀγρόν Σου. Ἀπὸ τὰς ἀκτίνες Σου, Ἡλιε τῆς ψυχῆς μου, ἀντλῶ τὸ φῶς, τὴν θερμὴν, τὸ μῦρον, τὴν ἰκμάδα, τὸ χρῶμα, τὸ ἄρωμα. Μακρὰν Σου, ἡ ζωὴ μου γεμίζει ἀπὸ σκοτάδι, ἡ ψυχὴ μου χλωμιάζει καὶ ἡ θέλησίς μου τρεμοσβύνει ὅπως τὸ κερί. Κύριε, εἶσαι Αἰώνιος, καὶ εἶμαι τόσο ἐφήμερος. Ἀπὸ τὴν αἰωνιότητά Σου προσδοκῶ τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην Σου ζητῶ τὴν ζωὴν, διότι σὲ κάθε στιγμὴ νοιώθω τὸν θάνατο νὰ μὲ ἐγγίξη. Θὰ ζήσω μόνον κοντά Σου. Διότι Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ μόνον Σὺ ζωοποιεῖς. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πλασμένη ὑπὸ Σοῦ διὰ νὰ διψᾷ Ἐσέ. Εἶναι πνεῦμα καὶ μόνον Σὺ, τὸ αἰώνιον Πνεῦμα, ἱκανοποιεῖς τὴν δίψαν του.

Σὲ διψῶ, Κύριε, εἰς τὰς ὁδοιπορίας μου. Διασχίζω πυρωμένας ἐρήμους δίχως ἀνάπαυσιν. Φλόγες μὲ τριγυρίζουν, ὅπου κι' ἂν ἵσταμαι καὶ ἡ γλῶσσα μου ἐστέγνωσε. Τὰ ξηρὰ χεῖλη μου κολλοῦν. Τὰ σωθικά μου φλογίζονται. Καὶ σβύνει ἡ δύναμίς μου. Ἔρχονται στιγμὲς ποῦ εἶναι τόσο μεγάλες, ἀτέλειωτες, σωστὸ μαρτύριον. Καὶ ἡ ψυχὴ μου μὲ ἀφήνει. Πόσον θὰ ἤθελα νὰ ἦσουν κοντά μου, νὰ ἦμην κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν Σου, νὰ παίρνω ἀπὸ τὴν ζωογόνον δροσιά Σου, νὰ πίνω ἀπληστα ἀπὸ τὸ ἄθνατο νερὸ τῆς πηγῆς Σου! Θέλω νὰ βαδίζω τὸν δρόμον μου, δὲν τὸν ἀποφεύγω. Ἄν εἶναι τραχὺς καὶ σκληρὸς, Σὺ μπορεῖς νὰ τὸν κάμης ὁμαλὸν καὶ βατόν. Τὰ πόδια μου δὲν ἄρνουνται τὸν μόχθον, διότι μέσα εἰς τὸν μόχθον ὑπάρχει ἡ χαρὰ καὶ τὸ φῶς. Θέλω νὰ εἶμαι διαβάτης, ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον Σου. Ἐκεῖνος νὰ εἶναι καὶ ἰδικός μου δρόμος. Γιατὶ γνωρίζω, ὅτι, ἂν τύχη καὶ λοξοδρομήσω, ἀναρίθμητοι κίνδυνοι μὲ περιμένουν. Ὁ δρόμος Σου ὅμως καθὼς εἶπες, εἶναι τεθλιμμένος, κοπιώδης, ἀνηφορικός καὶ στενὸς καὶ μὲ τὰς μικράς μου δυνάμεις δὲν θὰ ἀνθέξω, Κύριε. Διψῶ τὴν βοήθειά Σου, γιὰ νὰ μοῦ γίνῃ βακτηρία καὶ στήριγμα, διὰ νὰ μὴ σαλευθῶ, νὰ μὴ προσκρούσω καὶ πέσω, νὰ μὴ ἀπολεσθῶ.

Ἡ ψυχὴ μου διψᾷ ἀνάπαυσιν. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Ὅλη

ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀδιάλειπτος μόχθος, ἰδρώτες καὶ ἀγών. Συνεχῶς προσπαθῶ καὶ καταπονοῦμαι. Γιὰ νὰ κερδίσω τὸν ἄρτον μου καὶ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας μου, γιὰ νὰ μορφωθῶ καὶ νὰ ζήσω. Τὰ χρόνια μου εἶναι οἱ μάρτυρες τῶν κόπων μου. Δὲν εἶναι μόνον οἱ σωματικοὶ κόποι, γιατί αὐτοὶ ἀγιάζονται μὲ τὴν τιμίαν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν. Ἡ ἐργασία γίνεται δουλεία, ὅταν δὲν εἶναι τιμία, ὅταν δὲν τὴν ἀγαπῶ, ὅταν μοῦ ἐπιβάλλεται, ὅταν δὲν θέλω νὰ δουλεύσω. Ὁ τίμιος ἰδρὼς προμηθεύει ἀνεξάντλητον πλοῦτον, χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν. Περισσότερον στραγγίζουν τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου οἱ ψυχικοὶ κόποι. Καὶ ἔρχονται στιγμὲς ποῦ αἰσθάνομαι ψυχικὰ κουρασμένον τὸν ἑαυτόν μου. Ὁ ἐργάτης δουλεύει σκληρά. Θὰ γυρίσῃ ὅμως στὸ σπίτι του καὶ θὰ ξεχάσῃ τὴν τραχύτητα τῆς ἐργασίας του στὸ χαμόγελο τῶν παιδιῶν του, στὴν ἀγάπην τῆς γυναίκας του, στὰ φιλόστοργα βλέμματα τῶν γονέων του. Πόσον ἅγιοι εἶναι οἱ κόποι, ὅταν μετουσιώνονται σὲ φωμὶ καὶ ἔνδυμα καὶ στέγην γιὰ ὅ,τι προσφιλὲς ἔχομεν εἰς τὴν ζωὴν! Ἀλλὰ καὶ πόσον γλυκεῖα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ γαλήνη εἰς τὸ λιμάνι ποῦ λέγεται Σπίτι, Οἰκογένεια! Naί, Κύριε. Ὅσοι κουράζονται γιὰ τὸ καλὸ τὸ ἰδικόν των καὶ τῶν ἄλλων, ἔχουν ἀνεξάντλητες πηγὲς εὐτυχίας. Ἡ συναισθησις τῶν καλῶν πράξεων προσφέρει εἰς τὴν ψυχὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν. Ποῦ λοιπὸν θὰ γυρίσω καὶ ἐγώ, ὅταν εἶμαι ψυχικὰ κουρασμένος; Ποιὸ θὰ γίνῃ τὸ σπίτι μου καὶ ποῦ θὰ ἀναπαύσω τὴν ἀνήσυχον συνείδησιν, ποῦ θὰ κοιμίσω τὸν πόνον μου; ὦ! Σὺ εἶσαι, γλυκύτατε Σωτῆρα μου, Σὺ εἶσαι τὸ λιμάνι, τὸ σπίτι, ἡ ἀγκυρά τῶν ἐλπίδων μου, ἡ θαλπωρὴ μου. Σὺ ἔλεγες, «δεῦτε πρὸς μὲ πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἔρχομαι, Κύριε, διψασμένος γιὰ ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην. Μὴ μοῦ τὴν ἀρνήθῃς. Εἶμαι τόσο διψασμένος. Πλησίον Σου ὅλα περνοῦν καὶ οἱ κόποι καὶ αἱ τύψεις καὶ ἡ ἐρημία. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἓνα στρουθίον ποῦ ζητεῖ καταφύγιον εἰς τὴν φωλεάν του. Σπεύδω πρὸς Σὲ καὶ αἰσθάνομαι ἀσφάλειαν καὶ ἀγαλλίαν, σὰν νὰ εὐρίσκωμαι μέσα σὲ λαμπρὸν ἀνάκτορον. Ἀγνωστοὶ εἶναι οἱ πόνοι καὶ οἱ κόποι μέσα στὸ βασιλεῖόν Σου. Ἡ ζωὴ μέσα κυλᾷ ἡρεμῇ, ἀπαλῇ καὶ ὅλα εἶναι χαρούμενα, εὐχάριστα, ἐρατεινά.

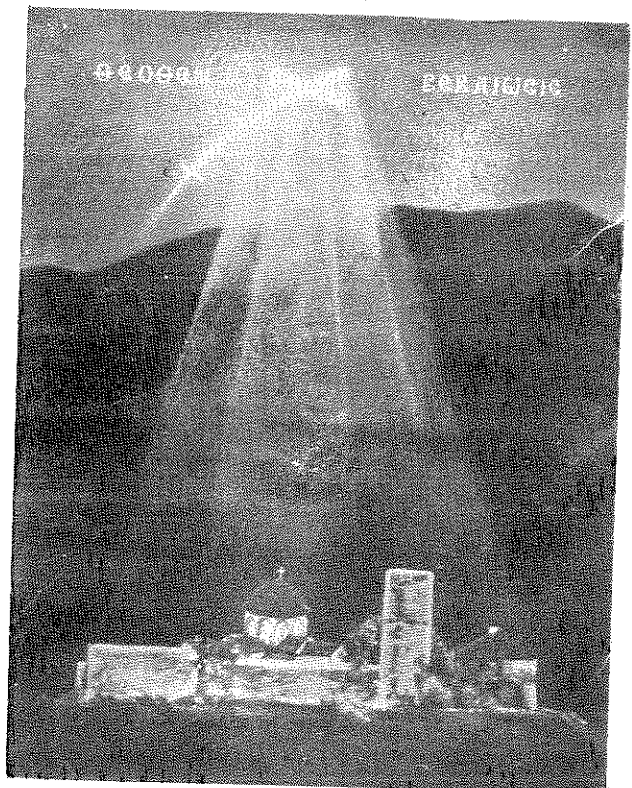
Ἡ ψυχὴ μου διψᾷ τὴν ἴασιν. Ὅταν ὁ ἄρρωστος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου φλογίζεται ἀπὸ τὸν πυρετόν, διψᾷ, διψᾷ φοβερά. Ἡ ἁμαρτωλὴ μου ψυχὴ ὁμοιάζει μὲ τραυματίαν. Ἡμπορεῖ οἱ πόνοι νὰ λησμονῶνται καὶ

αί πληγαί νά βαλσαμώνωνται. Ἡ δίψα ὅμως ποτέ. Μόνον Σὺ θὰ μὲ δροσίσης καὶ θὰ ἰατρεύσης τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰς σωματικὰς ἀλγηδόνας μου. Σηλώνω εἰς Σε ἱκετευτικά τὰ βλέμματά μου, ὅπως ἓνα ἄρρωστο παιδί. Διψῶ, Κύριε. Διψῶ τὴν ὑγίαν ποὺ μοῦ ἐστέρησαν ἀσθένειαι, ἀπροσεξίαι, ἀτυχήματα, κληρονομικότης. Διψῶ ὅμως καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ὑγίαν, τὴν ὁποῖαν μου ἐκλόνισαν λογισμοὶ ἔνοχοι, παράφοροι πόθοι, συναναστροφὴ πονηρά, ἡ ἀγνοία, τὸ περιβάλλον, τὸ κακὸν παράδειγμα. Σὺ ἔκαμες ἓνα κόσμον ὡραῖον καὶ ἀγαθόν. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀποτελῶ θλιβεράν παραφωνίαν εἰς τὴν ἁρμονίαν τῆς δημιουργίας Σου. Τὸ κακόν, ποῦ μοῦ ἐβλάψε τὴν ὑγίαν καὶ ἐμόλυνε τῆς ψυχῆς τὸν χιτῶνα, δὲν εἶναι ἔργον ἰδικόν Σου. Σὺ εἶσαι Πανάγαθος. Καὶ ἔργον Σου εἶναι τὸ ἀγαθόν. Ἴδε εἰς τὰς τραγικότητάς μου. Πιστεῦω, Κύριε, πὼς δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς αὐτὸ ποῦ ἔδωσες εἰς τὸν Παράλυτον. Ἀκούω νὰ μου ψιθυρίζης στοργικά: «Τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρταῖαι» - «ἐγείραι καὶ περιπάτει». Ὄταν σὲ ὀνομάζω Πατέρα, ἡ ψυχὴ μου γεμίζει ἀπὸ ἐμπιστοσύνην, θάρρος, ἐλπίδα. Ὄταν μὲ ἀποκαλῇς παιδί Σου, ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Κύριέ μου καὶ ζωὴ τῆς ζωῆς μου. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι διψασμένη. Μείνε πλησίον μου καὶ εἰς τὴν καρδιά μου θὰ ἀναβλύσῃ δροσερὴ πηγὴ, ὅπως ἀπὸ τὸν βράχον, ὅταν τὸν ἐκτύπησε ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴν ράβδον του. Σὲ διψᾷ ἡ ψυχὴ μου γιὰ νὰ τὴν μεταμορφώσῃς, νὰ τὴν κάνῃς ὡραῖαν, ὅπως ἄλλοτε, ὅσιν καὶ παράδεισον. Ὅπου εἶσαι Σὺ, ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ Παράδεισος: Μακρὰν Σου καὶ μακρὰν τῆς ἀληθείας Σου, εὐρίσκεται τὸ σκοτάδι, ἡ δυστυχία, ἡ κόλασις. Ἐλθέ καὶ σκηνώσον εἰς τὴν πτωχὴν μου καρδίαν, Νυμφίε μου, καὶ βασίλευε εἰς τὸν νυμφῶνα Σου, «ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἄφησε νὰ λουσθῇ ἡ ψυχὴ μου εἰς τοὺς ζωηρρῦτους πίδακας τῶν θείων ρημάτων Σου. Μὲ τὸ ὄνομά Σου τὸ γλυκύ, θὰ ἤθελα, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, νὰ ἀφήσω τὴν τελευταίαν πνοήν μου. Διότι Σὺ εἶσαι τὸ φῶς μου, ἡ λατρεία μου, τὸ ἀγαλλιάμά μου. «Ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχὴ μου». Ὅπως τὸ ὄστρακον ἐπάνω στὸ ἀσάλευτον βράχον προσκολλᾶται στερεὰ καὶ γίνεται ἓνα σῶμα, ἔτσι «ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω Σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου».

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἐθεώρησα σκόπιμο προτοῦ ἡ ἀρχίσω τὸν Κανὸνα τοῦ Σταυροῦ ὡς ἔγραψα εἰς τὴν Φ.Ο. 821 (Ἰουλίου - Αὐγούστου 1988) νὰ γράψω ἀπὸ τὸν Κανὸνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Κας Θεοτόκου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐμφανῆ κατανοήσιμα σημεῖα ὑπάρχουν καὶ μερικὰ χρήζοντα ἐπεξηγήσεως καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς Πανάννου, προβαίνω εἰς τοῦτο.

Συγγραφεῖς καὶ αὐτοῦ τοῦ Κανόνος εἶναι ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνὸς καὶ ὁ αὐτάδελφός του Κοσμάς Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ.

Ὡδὴ Α΄ Ἦχος Α΄ Τρίτον Τροπάριον

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω, κατὰ τῆς φύσεως, Ἀγνή Θεὸν κυήσασα· ὅμως μιμουμένη δὲ τὸν ποιητὴν σου καὶ Υἱὸν ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· δι' ὃ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρει διαιωνίζουσα

Παράφρασις

Ἐσήκωσας βραβεῖα νικηφόρα κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή,

Σὺ ποῦ ἐγέννησες τὸν Θεόν, ἀλλὰ μιμουμένη τὸν Υἱὸν σου καὶ ποιητὴν, ὑπὲρ φύσιν, ὑποκύπτεις εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀλλὰ θνήσκουσα συνεγείρεσαι μαζὶ μὲ τὸν υἱὸν σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὡδὴ Δ΄. Δεύτερον Τροπάριον

Ἴδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὅρος γὰρ τὸ ἅγιον καὶ ἐμφανέστερον Θεοῦ τῶν Ἐπουρανίων Βουνῶν, ὑφύρπερθεν αἶρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος ἐν ἐπουρανίῳ καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκίζόμενος.

Παράφρασις

Ἴδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε τὸ ὅρος τὸ ἅγιον καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ ἀπὸ τὰ Ἐπουράνια βουνὰ (τοὺς Ἀγγέλους) ἐγείρεται ὁ Οὐρανὸς ὁ ἐπίγειος εἰς τὰ Ἐπουράνια, μὲ σάρκα ἀφθαρτισμένη.

Ὡδὴ Δ΄ Κανὼν Δεύτερος 2ον Τροπάριον

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν Οὐρανὸν τοῦ Παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον τοὺς κενεῶνας ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου. Δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Παράφρασις

Μένει κανεῖς ἐκθαμβος νὰ βλέπῃ τὸν ἔμψυχον Οὐρανόν, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ τῆς γῆς δώματα καὶ νὰ ἀνέρχεται πρὸς Οὐρανόν. Θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου Κύριε, Δόξα τῇ δυνάμει Σου.

Καὶ ἐμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀποσκοποῦντες θαυμάζομεν τὴν Θεόπαιδα τὴν πρὸς Οὐρανὸν ἀπαίρουσαν νὰ καταργῇ, δυνάμει Θεοῦ, ὅλους τοὺς νόμους τῆς φύσεως, νὰ γεννᾶται ὑπερφυῶς, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ὑπερφυῶς νὰ εὐαγγελίζεται τὴν κύσιν τοῦ Ἐμμανουήλ, τοῦ Θεοῦ μας ὑπερφυῶς, νὰ καταργῇ τὸ μυστήριον τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου καὶ νὰ ἀπαίρῃ πρὸς Οὐρανόν, ἐκεῖ ποῦ εὐρίσκεται ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς Της.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΕΠΙ, ΤΗ, ΠΑΝΣΕΠΤΩ, ΜΝΗΜΗ, ΤΗΣ!

Ἡ Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα καὶ τὰ κατορθώματα τῆς Πίστεως

ὑπὸ Ν. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπίτιμου Δικηγόρου

Τὸ ἱστορικόν Της. Πρὸ τετρακοσίων περίπου ἐτῶν εἰς τὸ σημερινόν χωρίον τῶν Κυθήρων (Τσιρίγου) Μυρτιδία, ὅτε ὁ τόπος ἦτο ἔρημος καὶ ἄγριος μὲ δάσος μερσινῶν (μυρτιῶν), ἓνας βοσκός, εὐσεβὴς χριστιανός, ἔχων μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκου, ἐνῶ ἔβοσκε τὰ πρόβατά του, ἤκουσε μίαν ὑπερκόσμιον φωνήν, λέγουσαν: «ἐὰν ἐρευνήσης ἐδῶ πλησίον θὰ εὑρῇς τὴν Εἰκόνα μου· εἶναι καιρὸς ἀφ' ὅτου ἔχω ἔλθει καὶ εὐρίσκομαι ἐδῶ, διὰ νὰ δώσω εἰς τόπον αὐτὸν τὴν χάριν μου καὶ τὴν βοήθειάν μου». Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Παναγίας!

Ἐντρομος ὁ βοσκὸς ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἐρευνήσας εἰς τὴν περιοχὴν ἀνεῦρε, ὧ τοῦ θαύματος!, τὴν Θεομητορικὴν Εἰκόνα ἐντὸς θάμνων μυρτιάς. Πεσὼν τὴν ἐπροσκύνησε καὶ τὴν ἠσπάσθη μετὰ βαθείας εὐλαβείας. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀνευρέσεώς της ἔκτισε μικρὸν Ναὸν καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα «Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα» ἐπειδὴ ἀνευρέθη εἰς μυρτίας. Κτίσας δὲ κελλίον, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἐγκατεβίωσεν ἐκεῖ μέχρι τῆς θανῆς του.

Τὸν διεδέχθη ἄλλος μοναχός, ὀνομαζόμενος Λεόντιος, ὁ ὁποῖος διηύρυνε τὸν Ναὸν καὶ ἔκτισε καὶ ἄλλα κελλία καὶ ἔτσι ἔγινε τελεία Μονή. Μεταγενεστέρως αὕτη διηυρύνθη περισσότερο καὶ εὐπρεπίσθη μὲ τὰς εὐλαβεῖς εἰσφοράς τῶν Κιθυρίων καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, διότι ἡ Εἰκὼν ἀπεδείχθη **θαυματουργός!**

Τὸ θαῦμα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου καθιερώθη ἡ Ἑορτή. Ὁ ἐκ Κυθήρων Θεόδωρος Κουμπιάνιος, εἶχε τὴν εὐλαβὴ συνήθειαν νὰ μεταβαίνει κατ' ἔτος εἰς τὴν Μονήν, μετὰ τῆς οἰκογενείας του, συγγενῶν καὶ φίλων του, τὴν 40ὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καὶ τελῇ θείαν λειτουργίαν. Συνέβη ὁμως, μετὰ τινα ἔτη, ν' ἀσθενήσῃ καὶ νὰ μείνῃ παράλυτος. Ἀλλὰ δὲν παρέλειψε νὰ τελῇ τὴν λειτουργίαν, ἀποστέλλων τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Πιστεύων ὁμως ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο, ἐὰν κατάρθωνε νὰ μεταβῇ

μὲ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ ἔβλεπε καὶ προσκυνοῦσε τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα Της, παρέκάλεσε τὰ τέκνα του νὰ τὸν μεταφέρουν μὲ τὸ κρεβάτι.

Τὰ τέκνα του ἐξεπλήρωσαν τὸν εὐσεβεῖ πόθον του καὶ κατὰ τὴν καθιερωμένην ἡμέρα τὸν μετέφερον καὶ τὸ ἐναποθέτησαν μὲ τὸ κρεβάτι πρὸς τῆς Ἁγίας Εἰκόνος. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν ὀρθρον, ἐνῶ προσήχετο ἐκτενῶς, ἓνας ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων, ἐξελθὼν πρὸς στιγμὴν ἐκ τοῦ Ναοῦ, ἤκουσε θόρυβον καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπέδραμον πειραταί. Πανικοβληθεὶς ἐνέσπειρε τὸν πανικὸν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα, τὸ ὁποῖον περιτρομον ἐγκατέλειπε τὸν Ναὸν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ δάσος, διὰ νὰ σωθῇ.

Καὶ ὁ Θεόδωρος, μὴ δυνάμενος λόγῳ τῆς βαρείας ἀναπηρίας του, νὰ κινηθῇ, παρέμεινε μόνος εἰς τὸν Ναὸν, διότι καὶ τὰ τέκνα του, ἐκ τοῦ φόβου τῶν, τὸν ἐγκατέλειψαν. Ἰκετεύει μετὰ θερμῶν δακρύων τὴν Παναγίαν τὴν Μυρτιδιώτισσαν, λέγων: «ὦ Παρθενομήτηρ, Μαρία, Θεοτόκε, Δέσποινα τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐλπίς ἐμοῦ τοῦ δυστυχοῦς, ἰδοὺ ὅλοι ἐφυγον καὶ μὲ ἀφήκαν μόνον, ἀβοήθητον. Ἐπικαλοῦμαι τὴν Ἁγίαν Σου Χάριν ὅπως μὲ σκεπάσῃ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Της καὶ μὲ βοηθήσῃ νὰ διαφύγω τὰς ἀσπλάχνους χεῖρας τῶν ἀθέων βαρβάρων».

Καὶ ἀμέσως ἐξεδηλώθη ἡ Χάρις Της! Ἠκούσθη ἡ φωνὴ Της λέγουσα: «*ἀνάστα καὶ σὺ καὶ φύγε*». καὶ ὧ τοῦ θαύματος! ὁ παράλυτος Θεόδωρος ἠγέρθη καὶ κατελθὼν ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι, κατάπληκτοι καὶ πλήρους χαρᾶς ὅταν τὸν εἶδαν ὀρθιον, ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐτελείωσαν τὴν διακοπῶσαν λειτουργίαν, δοξάζοντες καὶ εὐγνωμονοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τὴν θαυματουργίαν.

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εἰς μνήμην τοῦ Θαύματος, καθιέρωσε εἰδικὴν τῆς Παναγίας Ἑορτήν, τελουμένην κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελέσεως τοῦ θαύματος (24 Σεπτεμβρίου), τὴν *Ἑορτὴν τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιώτισσης*, κατὰ τὴν ὁποίαν ἅπας ὁ λαὸς τῶν Κυθήρων συναθροίζεται μετὰ βαθείας

εὐλαβείας εἰς τὴν Σεβασμίαν Μονὴν Της καὶ τελεῖ λαμπρὰν πανήγυριν, ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ τὸ ἀπέραντον σέβας του πρὸς τὴν Θεομητορικὴν Μεγαλειότητα, ἣ ὁποία, διὰ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνος Της ἔχει επανειλημμένως προστατεύσει τὴν Νῆσον ἀπὸ ἀνομβρίαν καὶ πείναν, λόγω τῆς ἀφορίας τῆς γῆς καὶ ἔχει θεραπεύσει βαρέως πάσχοντας, ἐπικαλεσθέντας μετὰ πίστεως τὴν βοήθειάν Της. Διὸ καὶ ἡ Εἰκὼν Της εἶναι κατάφορτος ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἀφιερωμάτων.

Τὸ ἠθικὸν δίδαγμα. Ἡ ἑορτὴ πέραν τοῦ θαυμαστοῦ ἱστορικοῦ της, μᾶς προσπορίζει καὶ μέγα ἠθικὸν δίδαγμα. Μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ κατορθώματα τῆς πίστεως ἐπὶ τὴν θεϊὰν δύναμιν καὶ τὴν κραταίαν προστασίαν τῆς Θεοτόκου. Πίστις δὲ εἶναι ἡ ἀκλόνητος πεποιθήσις ὅτι ἡ Παναγία ὡς Μητέρα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ Ἀγιωτέρα τῶν Ἀγίων καὶ Ἀγγελικωτέρα τῶν Ἀγγέλων, εἶναι εἰς θέσιν νὰ θαυματουργήσῃ, ἀπαλάσσοις ἀπὸ πᾶσαν καὶ τὴν πλέον σκληρὰν δοκιμασίαν.

Ὅπως ὁ βράχος ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης εὐρίσκόμενος, καίτοι τὸν κτυποῦν πανταχόθεν τὰ κύματα καὶ τὰ πλέον ἰσχυρά, παραμένει ἀσάλευτος, ἔτσι καὶ ἡ πίστις πρέπει νὰ παραμένῃ ἀσάλευτος, ἀκαμπτος, πληττομένη καὶ ὑπὸ τῶν πλέον πικρῶν δοκιμασιῶν τοῦ βίου, αἱ ὁποῖαι εἶναι τὰ κύματα τὰ πλήττοντα τὸν βράχον.

Εἶναι ἀληθές ὅτι πολλάκις βραδύνει νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ Χάρις τῆς Θεοτόκου, πρὸς ἠθικὴν παιδαγωγίαν μας καὶ πνευματικὴν οἰκοδομήν. Ἡ Παναγία θέλει νὰ δοκιμάσῃ, ἂν εἴμεθα ἄξιοι τῆς Χάριτός Της, ἥτοι ἂν πιστεύωμεν ἀκλονήτως, ὑπομένοντες τὰς δοκιμασίας ἀγογγύστως, μὴ ἀποκαρδιούμενα καὶ ἀπελπιζόμενοι, ὅπως τὸ εἶπεν καὶ ὁ Κύριος «ὁ εἰς τέλος ὑπομείνας σωθήσεται» (Μαθτ., 22 – Μαρκ. ιγ, 13).

Καὶ ὅταν διαπιστώσῃ ὅτι εἴμεθα ἄξιοι, ἔρχεται ὡς Ἀθλοθέτις καὶ μᾶς στεφανώνει μετὰ τὴν Χάριν τῆς Θαυματουργίας, ὡς Καλλινίκους ἀγωνιστὰς τῆς Πίστεως, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου «...ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (Β. Τιμ. β 5), ὅπως ἐστεφάνωσε καὶ τὸν παράλυτον Θ. Κουμπιανίον, ὁ ὁποῖος ἠθλήσε νομίμως διότι καίτοι ἐπὶ τόσα ἔτη κατάκοιτος, ὑπέμεινε τὴν μεγάλην δοκιμασίαν τῆς παραλυσίας ἀγογγύστως, πιστεύων ἀταλάντεύτως ὅτι θὰ ἐξεδηλοῦτο ἡ Χάρις τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης, ἐὰν κατάρθωνε νὰ ἴδῃ καὶ προσκυ-

νήσῃ τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα Της, τοποθετούμενος καὶ προσευχόμενος ἐνώπιόν Της. Καὶ πράγματι αὕτη ἐξεδηλώθη καὶ ἐθεραπεύθη οὗτος. Ἴδου τὰ κατορθώματα τῆς Πίστεως!

Ἱεροὶ Ναοὶ τιμώμενοι εἰς τὸ πάντιμον ὄνομα τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης. Ὁ ἱερός Ναὸς τῆς ὁμωνύμου Σεβασμίας Μονῆς Μυρσινιδίου Χίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος ἔχει Ναοὺς σεμνυνομένους εἰς τὸ ὄνομά Της. Μεταξὺ αὐτῶν συναριθμεῖται καὶ ὁ ἐν Π. Φαλήρῳ τοῦ ὁποῖου ἡ χρυσο-αργυρὰ Εἰκὼν εἶναι παμπалаία καὶ ἀποτελεῖ ἱερὸν Προσκύνημα!

Ὁ Ναὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ Εὐαγές Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γεν. Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἐκ δωρεᾶς τῆς μακαριστῆς γερασμίας ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς Φωτεινῆς Τσίγκου, μοναχῆς. Καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου.

Προΐσταται ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, ὁ ὁποῖος συνεπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ πανοσιωτ. ἱερομονάχου π. Δαμασκηνοῦ Παπαμάρκου, καὶ τῶν εὐλαβῶν συνεργατῶν του καὶ τῇ οἰκονομικῇ ἀρωγῇ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου του, διηύρυνε καὶ εὐπρέπισε τὸν Ναὸν καὶ ἐπὶ τῇ πανσέπτῳ μνήμῃ Της πανηγυρίζει μεγαλοπρεπῶς.

Προσωπικῶς αἰσθάνομαι ἐγκαύχησιν ἐν Κυρίῳ, διότι μετὰ ἡξίωσεν ἡ Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα νὰ κηρύξῃ επανειλημμένως εἰς τὸν Ναὸν Της περὶ τῆς Παναγιότητός Της καὶ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας μου, ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ δωρεοδόχου Σωματείου, ἀνιδιοτελῶς – καὶ τὸ λέγω ταπεινῶς – διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς δωρεᾶς καὶ διὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ Ναοῦ, ὅταν μετὰ τὴν αἵφνιδίαν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τῆς δωρητρίας, ἐσφραγίσθῃ οὗτος. Καὶ εἰς ἐνδειξαν βαθυτάτης εὐλαβείας πρὸς τὴν Παναγίαν τὴν Μυρτιδιώτισσαν ἐγράφη τὸ παρὼν ἄρθρον.

Ἡ Ἀρετὴ ἐδικαιώθη καὶ οἱ «κεκράκται» κατησχύνθησαν

Δημοσιεύεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 32904/87 ἀπόφασις τοῦ ἐν Ἀθήναις Τριμελοῦς Δικαστηρίου Πλημμελειοδικῶν, ἡ ὁποία ἐξεδόθη, ἐπὶ τῆς μηνύσεως τοῦ Ἐπιτίμου Δικηγόρου καὶ Νομικοῦ συμβούλου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου, κατὰ τῶν ἀρχιμανδριτῶν Διονυσίου Καλαργύρου καὶ Νεκταρίου Κουφοῦ, ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημῇ, κατὰ συναυτουργίαν.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς δίκης οἱ κατηγορούμενοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν μηνυτὴν ν' ἀνακαλέσῃ τὴν μήνυσιν, δηλώσαντες ἐγγράφως ὁ πρῶτος ὅτι: «Δὲν ἡμουν παρὼν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐπεισοδίου εἰς θάρος τοῦ μηνυτοῦ, οὔτε μεταξὺ ἐκείνων ποὺ τὸν ἐφώναζαν μασόνον. Ἐπίστευα καὶ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι μασόνος, διὰ τοῦτο καὶ κληθεὶς παλαιότερον ὑπ' ἐμοῦ ὠμίλησε στὸ ὑπὸ ἐμέ Σωματεῖον (Φιλανθρωπικόν) «*Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ*», καὶ εἰς τὴν Ποντιακὴν στέγην *Νικαίας*». Ὁ δὲ δεῦτερος ὅτι «*παρεσύρθη* ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἐφώναξε κατὰ τοῦ μηνυτοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἐφώναζα καὶ ἐγὼ τὴν φράσιν «*κάτω ὁ μασόνος*». Ἡδὲ πιστεύω ὅτι ὁ ἐγκαλῶν δὲν εἶναι μασόνος, ἀλλὰ γνήσιος ὀρθόδοξος χριστιανὸς καὶ διὰ τοῦτο ἐκφράζω τὴν λύπην μου διὰ τὸ συμβᾶν καὶ ζητῶ συγγνώμην».

Κατόπιν τῶν σαφῶν καὶ κατηγορηματικῶν αὐτῶν δηλώσεων τῶν κατηγορουμένων ἀναγραφομένων κάτωθεν τῆς 1ης σελίδος τῆς ἀποφάσεως, ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος τοὺς ἐσυγχώρησε καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν μήνυσιν καὶ οὕτω τὸ Δικαστήριον ἐπαυσε τὴν κατ' αὐτῶν ποινικὴν δίωξιν, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν 3ην σελίδα, ἄνωθεν.

Ὅταν συνεχάρημεν τὸν κ. Ἀναγνωστόπουλον διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν του, ἀπήντησε: «*ἡ συγχωρητικότης εἶναι βασικὴ χριστιανικὴ ἀρχὴ περὶ τῆς ὁποίας ἔχω πολλάκις κηρύξει. Δὲν ἦτο, λοιπόν, δυνατόν νὰ γίνω «*δάσκαλος ποὺ δίδασκε καὶ νόμον δὲν ἐκράτει*», κατὰ τὸν γνωστὸν λόγιον.*

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ εἶναι δίκαιον νὰ σημειωθῇ, διὰ τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας, ὅτι ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, δὲν εἶναι μόνον ὁ ἐνθερμος ὑμνητὴς τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας καὶ πολέμιος τῆς μασσονίας καὶ πάσης αἱρέσεως καὶ κακοδοξίας, καθ' ὧν ἐπιτίθεται, εἰς ὅλα τὰ πανηγυρικὰ κηρύγματά του, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ

ἀγωνιστὴς τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας, πραγματοποιήσας, ὡς νομικὸς σύμβουλος ταύτης, διὰ τῶν ἐμπεριστατωμένων ὑπομνημάτων του καὶ συνεχῶν καὶ ἐπιμόνων διαβημάτων, παρὰ ταῖς ἀρμοδίαις ἀρχαῖς καὶ τοῖς δικαστηρίοις, *πολλὰ καὶ σημαντικὰ ἐπιτεύγματα*, τὰ ὁποῖα ἀνύψωσαν τὸ κύρος αὐτῆς.

Καὶ διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές: 1) ἐπέτυχε, διὰ προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ εἰς Τσακὸν Γηροκομείου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ὁποίου αἱ δομικαὶ ἐργασίαι εἶχον δικαιωθεί ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἐνεργείας τῆς Νεοημερολογιακῆς Ἐκκλησίας, 2) ἐπέτυχε, διὰ προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τὴν ἀκύρωσιν τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Νεοημερ. Ἐκκλησίας (ἐπὶ Ἱερωνύμου), διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐπέβαλλεν ἀνεπιτρεπτοὺς συνταγματικοὺς περιορισμοὺς, εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ τὰ Ἱουχαστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διαλύσεως των. 3) ἐπέτυχε τὴν ἀνάκλησιν ἐντολῆς τῆς Νομαρχίας Πειραιῶς, διὰ τῆς ὁποίας ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ληξιάρχους ἢ καταχώρησις ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις, ἀναγνωρισθέντων, ὡς ἐγκύρων, δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὁποίας ἐνήργησεν οὗτος τῶν ὑπὸ τῶν κληρικῶν μας τελουμένων μυστηρίων τῆς βαπτίσεως καὶ τοῦ γάμου. 4) ἐπέτυχε τὴν ἀναγνώρισιν διὰ Βουλευματος τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς, ἐπὶ μηνύσεως τοῦ «*μητροπολίτου*» Πειραιῶς Χρυσοστόμου, τῆς κανονικότητος τῶν ἀρχιερέων μας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μας, ἀπορριφθείσης τῆς μηνύσεως. 5) ἐπέτυχε τὴν ἐκδοσιν τῆς ἱστορικῆς ἐγκυκλίου παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Χωροταξίας, Οἰκισμοῦ καὶ περιβάλλοντος (ἐπὶ ὑπουργίας Ἀ. Τρίτση), περὶ τῆς ἐλευθέρας ἀνεγέρσεως τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ Εὐκτ. Οἰκῶν μας ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς Νοσημερ. Ἐκκλησίας τηρουμένου, οὐχὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ταύτης, ἀλλὰ μόνον τοῦ Γεν. Οἰκοδ. Κανονισμοῦ, 6) παραστάς, ὡς συνήγορος ὑπερασπίσεως εἰς δίκαις κατηγορουμένων κληρικῶν μας, εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Κόρινθον, Χαλκίδα, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Χίον, ἐπέτυχε τὴν ἀθώωσιν αὐτῶν. 7) ἐπέτυχε τὴν ἐκδοσιν τῆς ἱστορικῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ Πλημμελειοδικείου Χίου, διὰ τῆς ὁποίας κατόπιν τῆς τεκμη-

ριωμένης νομοκανονικής αγορεύσεώς του, ανεγνωρίσθη ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς ἰδία κανονική ἐν τῷ Κράτει Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ ἠθωώθησαν, οἱ κατηγορούμενοι, ἐπὶ ἀντιποιήσει ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος καὶ στολῆς, ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς μας πανηγυρικῶς ὡς κανονικά μέλη ταύτης.

Καὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀγωνίζεται, διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ ἄλλων ἐκκρεμῶν ζωτικῶν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας προβλημάτων αἰσιοδοξῶν διὰ τὸ αἴσιον ἀποτέλεσμα.

Αὐτόν, λοιπόν, τὸν σθεναρὸν κήρυκα τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καὶ ὄχι ἀπλῶς ἀγωνιστὴν, ἀλλὰ ἐνθουσιώδη καὶ ἀκάματον πρωταγωνιστὴν τῆς πολυπαθοῦς Ἐκκλησίας μας, τὸν τοσοῦτον ἐνδιαφερόμενον καὶ μοχθοῦντα διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ περιφρούρησιν τοῦ κύρους ταύτης, εἶχον τὸ θράσος φιλοκατήγοροί τινές, μετὰ ἐξάλλων καὶ ἀγραμμάτων γυναικαρίων, ὑπ' αὐτῶν ὑποκινουμένων, νὰ φωνάξουν, ἐν θρησκευτικῇ συγκεντρώσει, εἰς ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι «εἶναι μασσόνος» μὴ φεισθέντες οὔτε τῆς ἱερότητος τῆς Ἑορτῆς, διαταράξαντες τὴν συνάθροισιν. Ὡς τῆς ἐπαισχύντου συκοφαντίας καὶ ἀσεβείας.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ Ἀρετὴ ἐδικαιώθη καὶ οἱ «κεκράκται» κατησχύνθησαν.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 32904/87

Παύει ποινικὴν δίωξιν λόγῳ ἀνακλήσεως ἐγκλήσεως.
Μὲ μάρτυρας

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Τοῦ ἐν Ἀθήναις Τρ. Δικαστηρίου Πλημμελειοδικῶν
Συνεδρίασις 22-6-1987

Δικασταὶ κ.λπ.

Παναγιώτης Ἀθαν. Ἀθανασόπουλος Πλημ/κῆς
Προεδρεύων κυλωσμένων τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν Προέδρων καὶ τῶν ἀρχαιότερων Ποινικῶν Δικαστῶν

Βασίλειος Δικαίος - Πλημ/κῆς

Σωτήριος Κατσαρὸς - Πλημ/κῆς

Αἰκατερίνη Πιστόλη

Αντ. Εἰσαγγελεὺς

(κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως)

Αντων. Λαμπροπούλου

Γραμματεὺς

Δικ. υπάλληλος ἐπὶ .....β βαθμῷ

Κατηγορούμενοι

1. Παντελὴς Διονύσιος Καλάργυρος

2. Θεόδωρος Νεκτάριος Κουφός παρόντες

Πράξις

Συκοφαντικὴ δυσφηφήσει κατὰ συναυτουργία

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Ἐν τῇ σημερινῇ τοῦ Δικαστηρίου τούτου συνεδρίασει γενομένη δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ

τοῦ ὁ κλητὴρ τῇ διαταγῇ τοῦ Προέδρου ἐξεφώνησε τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου ὅστις ἐνεφανίσθη καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ὡς ἄνω εἴρηται καὶ διορίζει συνήγορόν του τὸν παρόντα δικηγόρον.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἀπήγγειλεν ἐν συνόψει τὴν ἐννοίαν τῆς κατηγορίας εἰπὼν ὅτι πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐκλήτευσε μάρτυρας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ 1ος κατ/νος ἔκανε τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν: «Δὲν ἤμουν παρὼν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐπεισοδίου εἰς βάρος τοῦ μηνυτοῦ, οὔτε μεταξὺ ἐκείνων ποὺ τὸν ἐφώνασαν μασσόνον. Ἐπίστευα καὶ πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν εἶναι μασσόνος, διὰ τοῦτο καὶ κληθεὶς παλαιότερον ὑπ' ἐμοῦ ὠμίλησε στὸ ὑπ' ἐμέ Σωματεῖον (Φιλανθρωπικόν) »**Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ**, καὶ εἰς τὴν Ποντιακὴν **ΣΤΕΓΗΝ Νικαίας**».

Ὁ 2ος τῶν κατ/νων ἐδήλωσεν τὰ ἑξῆς: «παρεσύρθη ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ ὅποιον ἐφώνασε κατὰ τοῦ μηνυτοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἐφώνασα καὶ ἐγὼ τὴν φράσιν «κάτω ὁ μασσόνος». Ἦδη πιστεύω ὁ ἐγκαλὼν δὲν εἶναι μασσόνος ἀλλὰ γνήσιος Ὁρθόδοξος χριστιανὸς καὶ διὰ τοῦτο ἐκφράζω τὴν λύπην μου διὰ τὸ συμβάν καὶ ζητῶ συγνώμην».

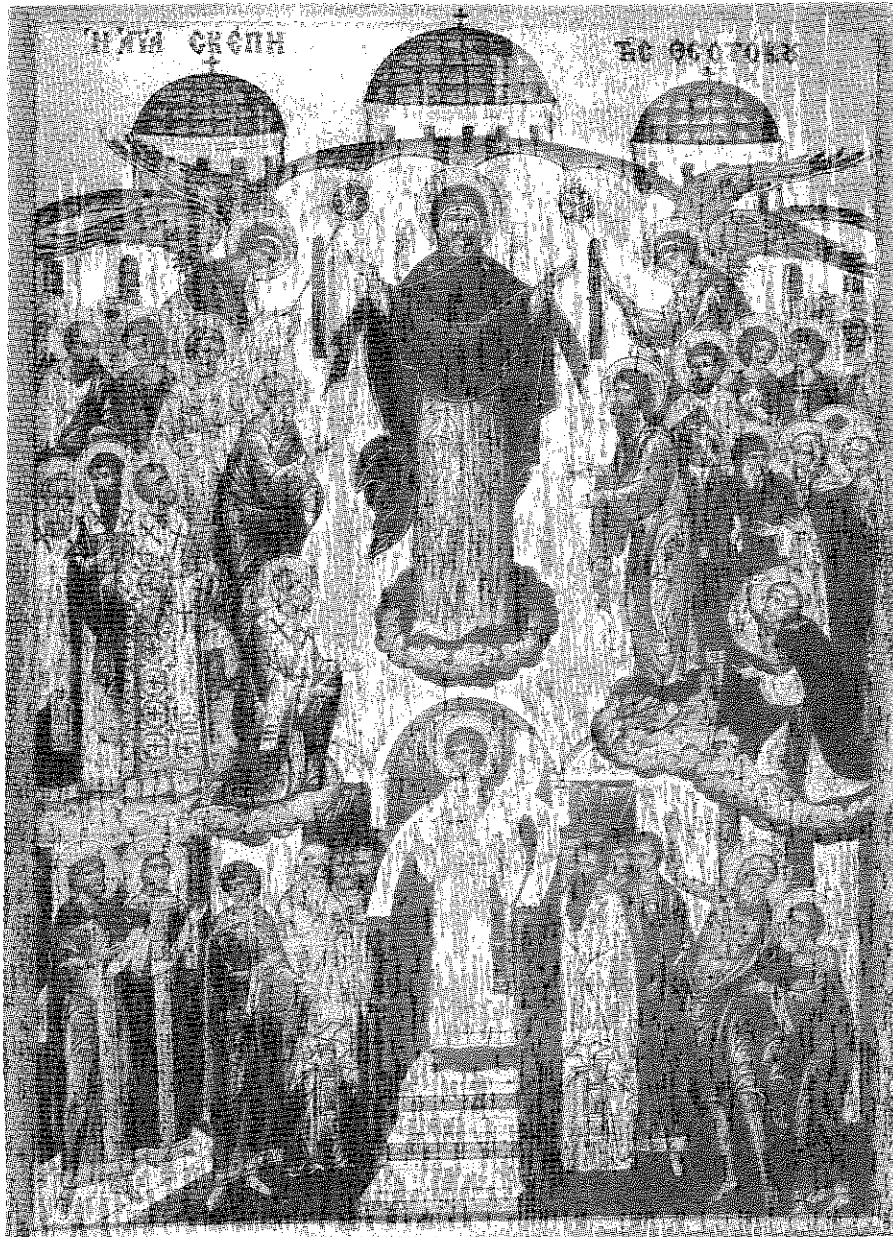
ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται τὴν δήλωσιν τοῦ ἐγκαλέσαντος Νικήτα Ἀναγνώστοπουλου κατοικοῦ Πειραιᾶ περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. ...ἐγκλήσεως του κατὰ τῶν κατηγορουμένων Παντελὴ Καλάργυρου καὶ τοῦ Θεοδώρου Κουφοῦ.

Παύει ὀριστικῶς τὴν κατὰ τῶν ὡς ἄνω κατηγορουμένων ποινικὴν δίωξιν ἐπὶ τῷ ὅτι Στὴν Ἀθήνα στὶς 3 Μαρτίου 1985, ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἀπὸ πρόθεσιν, ἰσχυρίσθησαν καὶ διέδωσαν, μπροστὰ σὲ τρίτους γιὰ κάποιον ἄλλον γεγονότα ψευδῆ, μὲ γνώση τῆς ἀναλήθειας, μπορούσαν νὰ βλάψουν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψιν του δηλ. ἰσχυρίσθησαν καὶ διέδωσαν γιὰ τὸν ἐγκαλοῦντα Νικήτα Ἀναγνώστοπουλο στὴ συγκέντρωση παλαιοσημερολογιῶν στὸ θέατρο «Ἀλάμπρα» μπροστὰ σὲ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ἐκεῖ καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐγκαλὼν ὁμιλοῦσε ἀπὸ τῆς σκηνῆς «εἶναι μασσόνος» καὶ δὲν πρέπει νὰ μιλάει γιὰ τὴν ὀρθοδοξίαν» γεγονὸς ποὺ ἦταν ψευδὲς καὶ ἐγνώριζαν τὴν ἀναλήθεια καθ' ὅσον ὁ ἐγκαλὼν διατελοῦσε ἀπὸ χρόνια νομικὸς σύμβουλος τῆς πάντοτε ἐκφωνοῦσε στὶς ἐορτές του τὸν πανηγυρικὸν λόγον στρεφόμενος ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ μασσονίας ἔλαβαν δὲ γνώση τῶν ψευδῶν αὐτῶν, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι, ὅπως ὁ διοργανωτὴς τῆς ἐορτῆς Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας Ἀθανάσιος καὶ ὁ Μητροπολίτης Χίου Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν Στέφανος.

Εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἐνετοπίσαμεν εἰς τὴν Σκήτην τῆς Μεταμορφώσεως Ἀγ. ᾽Αννης, Ἀγ. ᾽Ορους καὶ τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν. Ἔργον πλήρους καλλιτεχνικῆς ἐμπνεύσεως (ἐλέχθη ὅτι εἶναι ἀπὸ Ῥώσσον διάσημον ζωγράφον ἀπὸ τὸ ἐλιτάριον κάτω τῆς Εἰκόνης ποῦ κρατεῖ ὁ ᾽Αγγελος).

Ἀναδημοσιεύομεν ἐπίσης καὶ τὸ Ἱστορικὸν τοῦ θαύματος πρὸς εὐφροσύνην τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ

Ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐορτάζει τὴν Ἀγίαν Σκέπην τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ἡ ἐορτὴ μᾶς ὑπενθυμίζει ἓν τεράστιον καὶ ἐξαιρετικὸν θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἤξιώθησαν ν' ἀπολαύσουν εἰς τὸν πάνσεπτον Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν ὁ ὁσιος Ἀνδρέας, ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, ὁ μαθητὴς τοῦ εὐλαβέστατος Ἐπιφάνιος (ὁ μετέπειτα Εὐφήμιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως) καὶ ὁ ἅγιος Ῥωμανὸς ὁ μελωδός, ὁ ποιητὴς τῶν Κοντακίων.

Εἶδον οἱ τρισόλβιοι οὗτοι τὴν Παναγίαν δορυφο-

ρουμένην ὑπὸ ἀγίων Ἀγγέλων καὶ πλαισιουμένην ὑπὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ ἤκουσαν ὕμνους θεοτερπεῖς, ἀγγελικὰ ᾠσματα. Τὸ δὲ ἀποκορύφωμα τῆς εὐφροσύνης τῶν ἡτο ἡ θέα τῆς ὀλοφώτου καὶ ἀγλαοπυρσομόρφου Σκέπης τῆς Θεοτόκου, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Παντάνασσα Δέσποινα περιέσκεπτε περιστώτα λαόν!

Ἡ ὁπτασία αὕτῃ ὑπῆρξεν ἡ θεόθεν βεβαίωσις, ὅτι ἡ Παναγία σκεπάζει καὶ διαφυλάττει, ὡς μήτηρ τῆς εὐσπλαχνίας, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Με ιερὸν παλμὸν εἰς αὐτὸν τὸν Ἐθνικὸν Συναγερμὸν καὶ ἡ πέννα τῆς Φ.Ο. σύρεται νὰ γράψῃ ὀλίγα τινα διὰ τὴν Ἐθνικὴν ἐτησίαν πανήγυριν τῶν πανελλήνων.

Ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἔζησαν ἐκεῖνο τὸ θαῦμα μεσοῦντος τοῦ 20οῦ αἰῶνος μιὰ δράκα ἀνθρώπων, τὰ ἔβαλε μὲ τὸν τότε πανίσχυρον Ἀξονα, αὐτοὶ ἐννοοῦν σαφέστερα, τὴν θείαν ἀρωγὴν διὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης. Τὸ ὅ,τι καθυστέρησε ἡ ἄδικος ἐπίθεσις τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ συμμάχου τῆς Χιτλερικοῦ καθεστῶτος, αὐτὸ τὸ κρίνει ἡ ἱστορία ὅτι εἶχε θανάσιμον ἐπίπτωσιν διὰ τὰ ὄνειρα, χωρὶς Θεόν, ποῦ ἔτρεφε ὁ Ἀξων.

Τὸ ΟΧΙ τῆς Ἑλλάδος μπροστὰ εἰς τὸ ἰταμὸ τελεσίγραφο τοῦ Ντοῦτσε τὸ ἀντίκρουσαν οἱ λαοὶ μὲ

κατάπληξιν. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἡνωμένοι καὶ μὲ πίστιν σταθεράν ὅτι εἴχομεν τὸν Θεὸν μαζί μας, μὲ ἐμφανῆ τὴν σκέπην τῆς θεομήτορος ἐπολεμήσαμεν σὰν λεοντάρια ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βορείου Ἡπείρου.

Ἐνα γεγονὸς τὸ ὁποῖο δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν καταχωροῦμεν πῶς ἓνας Ἀνθυπολοχαγὸς τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἐκτελῶν χρέη Λοχαγοῦ, μὲ ἓνα ἐπιλοχεύοντα δεκανέα συνέλαβε ὡς αἰχμαλώτους καὶ ἔδωσε εἰς τὰ μετόπισθεν ὁλόκληρον διμοιρίαν «Ἀλπίν». Ἐτσι κατησχύνθησαν οἱ ἐχθροὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ὀλίγων μαχητῶν τοὺς ὁποίους συνόδευε ὁμοῦς τὸ ἀήττητον ὄπλον, ὁ Σταυρός.

Αὐτὸ τὸ Ἐθνικὸν μάθημα τῶν Ἀλβανικῶν Ἐπῶν, ἃς τὸ ἔχουνε οἱ νέες γενιές πρὸς μίμησιν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΥ ΜΕΓΑΡΩΝ

Μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ἱερὰ Μονὴν Παναχράντου Μεγάρων, ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν Πνευματικὴν Πατρότητα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας κ. Χρυσοστόμου μὲ συμμετοχὴν πλήθους εὐσεβῶν προσκυνητῶν.

Αἱ μονάζουσαι ἀπέδωσαν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν τοὺς ὕμνους εἰς τὴν «εἰς πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν ὡς κατοικίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου, Θεόπαιδα Μαρίαν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν ποῦ παρηκολούθη παρέμεινεν ἰστάμενον ἐν κατανύξει μέχρι βαθείας νυκτός.

Τὴν ἐπομένην κυριώνυμον ἡμέραν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν ἐορτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο πρεπόντως καὶ δικαίως ἐξυμνήθη ὑπερανθρώπως ἀπὸ τοὺς μελωδοὺς τῆς Ἐκκλησίας λάτρεις τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας μας τοὺς ὕμνους ἀπέδωσε ἡ θαυμασία χορωδία τῶν καλλιτεχνῶν ἱεροψαλτῶν Μιχ. Μίμαρου, Β. Μαρινέα καὶ Νεκταρίου καὶ Θεοδώρου Μίχα κατασυγκινήσασα τὸ πλήρωμα τοῦ ναοῦ.

Τὸ ἱερὸν συλλεῖτουργον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητρίδης κ. Μαξίμου καὶ πολλῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας προσελθόντων διὰ τὸν συνεορτασμόν.

Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησε ὁ Σεβ. Δημητριάδης ἐξάρας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς γεννηθείσης Θεόπαιδος ἀναφερθεὶς εἰς τὴν συμβολὴν τῆς εἰς τὸ κοσμοσωτήριον σχέδιον τοῦ Θεοῦ ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος καταλήξασα εἰς τὴν ὑποχρέωσίν μας ἐναντί.

Αὐτῆς ὡς προξένου τῆς σωτηρίας μας.

Πολὺς ἀριθμὸς προσκυνητῶν ἐτίμησεν τὴν ἐορτὴν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν προσκύνυσιν τοῦ ζωοποιοῦ ξύλου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

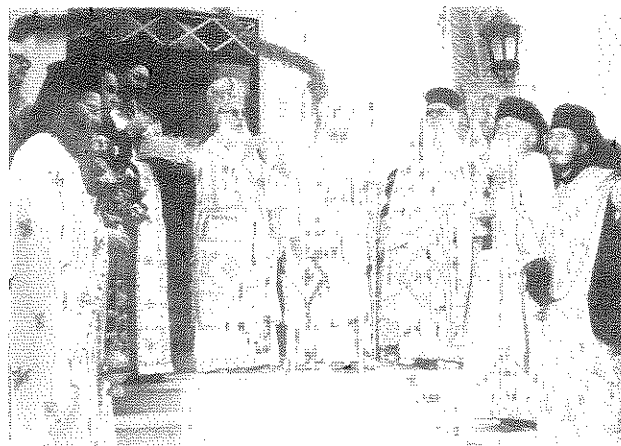
Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἡ Μονὴ παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν προσκυνητῶν εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὑπὲρ τὰ 600 ἄτομα.

Τὸ ἱερὸν προσκύνημα ἔλαβε χώραν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μέχρις ἐσπέρας.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Μονὴ πανηγυρίζει δις τοῦ ἔτους. Κατ' αὐτὴν τὴν κυριώνυμον ἐορτὴν τοῦ Γενεθλίου καὶ τῶν Εἰσοδίων κατὰ παλαιότεραν καθιέρωσιν τοῦ πρώτου ναοῦ καταστραφέντος ἐκ τῶν σεισμῶν.

Παρατίθενται στιγμιότυπα τοῦ ἐορτασμοῦ. Ταῦτα

δὲ πάντα ἐκ δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ θειοτάτου προσώπου τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως οἱ τηρηταὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠλεήθημεν οἱ τοῦ μικροῦ ποιμνίου τὰ μέλη Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ κρατήσωμεν γνησίως καὶ ἀκαινοτομήτως.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ομιλία τηλεφωνική του Ἀρχιεπισκόπου πού μετεδόθη ραδιοφωνικῶς ἀπὸ τὸ κανάλι τῆς Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Ἀστόριας Η.Π.Α.

Μὲ γνώμονα πάντοτε τὸ καθῆκον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν μας τῆς παροικίας κοντὰ στὶς θαυμαστὲς προσπάθειες πού καταβάλλει ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τοὺς δραστηρίους Μητροπολίτας μας κ.κ. Παῖσιο, Πέτρο καὶ Βικέντιο, γιὰ τὴν διάσωση καὶ διαφύλαξη τοῦ ἑλληνορθόδοξου στοιχείου τῆς φυλῆς μας προστίθεται καὶ ἡ δική μας προσπάθεια ἐκ τοῦ μακρόθεν ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν ἀπόδημον ἑλληνισμόν πού εἶναι ἓνα τμῆμα τῆς ὑπάρξεώς μας.

Συγκεκριμένα, θέλω νὰ ἀναφερθῶ στὸ φλέγον θέμα τῶν ἡμερῶν πού ἀπασχόλησε προηγουμένως καὶ τὴν ἐκεῖ Μητρόπολιν μας καὶ αὐτό, εἶναι τὸ θέμα τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ταινίας τοῦ Σκορτσέζε «Ὁ Τελευταῖος Πειρασμός» πού χλευάζει τόσο αἰσχρὰ τὸ Θεϊκὸ πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ σκοπὸ νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὶς ψυχὲς τῶν Χριστιανῶν τὴν ἀγία πίστη μας.

Εἶναι τὸ προανάκρουσμα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου ἀλλὰ καὶ ἡ σφιομέτρηση τῆς θερμῆς τῆς πίστεως γιὰ κάθε ὀρθόδοξο χριστιανό. Δηλαδή μετρά τί βάθος ἔχει ἡ πίστη του. Πόσο στερεωμένη εἶναι.

Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις μὲ ἀφετηρία τὸν ἑβραϊσμό ἔχουν ἐξαπολύσει ἐξοντωτικὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων μέχρι σήμερα σὲ διάφορες φάσεις καὶ μορφές μέχρι καὶ τῆς τελευταίας τῶν ἡμερῶν, παρουσιάζοντες τὸ πᾶναγνο πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ ὡς ὑποκείμενο στὴν αἰσχρὰ ἀμαρτία τῆς σαρκὸς μὲ ἀφετηρία τὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀφορισμένου Καζαντζάκη.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸ γιὰτὶ ὑπῆρξε Ἕλληνας ὁ μυσταγωγὸς αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου. Τί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὴν κάλυψη πού θέλει νὰ δώσῃ ὁ ἄνθρωπος ἡ τέχνη μὲ τὴν σκηνοθετημένη προσπάθεια νὰ σβύσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν γλυκύν μας Ἰησοῦν; ἀλλὰ καὶ ἡ πρόφασις περὶ Δημοκρατίας ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας γίνεται κατάχρησις τοῦ προνομίου τῆς ἐλευθερίας, διότι ἄλλο ἐλευθερία καὶ ἄλλο ἀσυδοσία. Ἐλευθερία δὲν σημαίνει καθύβριση τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τοῦ ἱερωτέρου τῶν ὅλων, τῆς πίστεώς μας καὶ τοῦ λατρευομένου

προσώπου. Προστασία τῆς αἰδοῦς καὶ ὄχι ἀδιαντροπιά καὶ ξετσιποσιά. Ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ προδοπατήθηκε κάθε ἠθικὸς φραγμὸς φθάσαμε στὸ σημεῖο τώρα νὰ θέλουμε καὶ τὸν Θεὸν μας ὁμοίον μας ἐκδοτὸν στὰ σαρκικὰ πάθη καὶ αὐτὸ παρακαλῶ ὀνομάζεται τέχνη σὰν νὰ μὴ ὑπῆρχε ἄλλο πρόσωπο πού θὰ μπορούσε ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου νὰ τοποθετήσῃ στὴν θέση τοῦ Χριστοῦ προκειμένου νὰ δείξῃ «τὴν τέχνη» του...

Ἀμφιβάλλω ἂν αὐτὸ θὰ τὸ πίστευαν καὶ οἱ κάφροι καὶ οἱ κόττες ἀκόμη.

Ὁμιλῶ μὲ ἱερὴ ἀγανάκτηση γιὰτὶ ἐδῶ τουλάχιστον στὴν κοιτίδα τοῦ ὀρθόδοξου Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ καλῶς ἐννοουμένου πολιτισμοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ βρῇ εἴσοδο τὸ τερατούργημα αὐτὸ τοῦ διαβόλου. Ἐν τούτοις, εἰσῆχθη καὶ στὴν χώρα μας ἀφοῦ ἐπέτρεψαν οἱ ἀρμόδιες ἀρχὲς κατ' ἀπαίτηση ἀσφαλῶς τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἀμέσως ἐγινε ἡ προβολὴ τῆς ταινίας στοὺς κινηματογράφους γιὰ νὰ μὴ προλάβῃ ὁ θρησκευόμενος λαὸς ν' ἀντιδράσῃ ὀργανωμένα. Πράγματι μᾶς κατέλαβε ἐξαπίνης τὸ πρᾶγμα, διότι τὴν δευτέραν 10 Ὀκτωβρίου ἐγνωστοποιήθη καὶ τὴν Πέμπτη 13 Ὀκτωβρίου προεβλήθη, ὅποταν δὲν ὑπῆρχε ὁ χρόνος κινητοποιήσεως.

Ἐν τούτοις, οἱ χριστιανικὲς ὁργανώσεις ἐνήργησαν ἀστραπιαίως, ἡμεῖς δὲ συνελθόντες ἐκτάκτως ἐν Συνόδῳ ἀπεφασίσαμεν τὴν συμμετοχήν μας εἰς τὴν κινητοποίησιν. Τηλενραφήματα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ διαμαρτυρίες εἰς τὸν τύπον ἐγένοντο πάμπολα χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα, ὅποταν δὲν ἀπέμεινεν εἰμὴ ἡ κάθοδός μας στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν.

Τηλεφωνικῶς εἰδοποιήθησαν ὅσοι ἦτο δυνατόν καὶ τοιοιτοτρόπως συνοδευόμενος ὑπὸ τεσσάρων ἄλλων Ἀρχιερέων μας ἐφθάσαμεν εἰς τὸν τόπον τῆς συγκεντρώσεως πού εἶχε ὀρισθῇ ἔξωθεν τοῦ κινηματογράφου «Ὁπερα».

Μᾶς συνεκίνησε τὸ γεγονὸς ὅτι παρὰ τὸ ἐσπευσμένον, συνεκεντρώθη πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ δὴ πολλῶν νέων καὶ νεανίδων, οἱ ὅποιοι ἐδείχναν τὴν πίστιν των μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν πού τοὺς διέκρινε γιὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παλμός πρᾶγματι ζωῆς πίστεως. Σταυροὶ καὶ εἰ-

Συναινέσει τοῦ παπα Ματθαίου Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Ἀννης, Ἀγιον Ὄρος, ἀναδημοσιεύομεν τὸ χαρακτηριζόμενον ὡς «ἀνθολόγιον» τὴν περὶ τῆς Παρθενίας ἐκλογὴν του, εἰς ἀπάντησιν τῆς διεφθαρμένης κοσμικῆς κοινωνίας ἢ ὁποία σταθερὰ ὁδεύει πρὸς τὸ χάος...

ΠΕΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐκδοσις Καλύβης Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ,
Ἱερὰ Σκήπη Ἀγίας Ἀννης, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1988.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ:

Εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». (κατὰ Ματθ. ιστ' 24).

«...Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον (τῆς παρθενίας), ἀλλ' οἷς δέδοται... καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνοῦχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω.» (Ματθ. ιθ' 11-12).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ:

«...καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἄπτεσθαι... Θέλω γάρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἑμαυτὸν· ἀλλ' ἕκαστος ἰδίου χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ... Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστὶν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ» (Α' Κορ. ζ' 1,7-8).

ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ:

ὦ Παρθενία, πλοῦτος ἀκατάληπτος καὶ στέφανος ἀμαράντινος! ὦ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος οἰκητήριον! ὦ παρθενία, μαργαρίτα τίμιε, παρὰ πολλοῖς ἀφανής, ὀλίγοις δὲ εὐρισκόμενος!

Δύο εἶναι οἱ δρόμοι τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ὁ εἰς ὁ κοσμικὸς, μετριώτερος, δηλαδὴ ὁ ἐγγαμος βίος, ὁ δὲ ἄλλος ἀνώτερος κατὰ πολὺ κ' ἀγγελικὸς, ἡ παρθενία. Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος προτιμήσῃ τὸν κοσμικόν, δηλαδὴ τὸν γάμον, δὲν ἔχει κατηγορίαν τοῦτο, ἀλλὰ δὲν θὰ λάβῃ μεγάλα χαρίσματα· θὰ λάβῃ δὲ τριακονταπλάσιον τὸν καρπὸν καὶ μισθόν, ὡς λέγει ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως. Ὅστις ὅμως προτιμήσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἀγιότητος καὶ παρθενίας, ἦτοι τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἡ ὁποία εἶναι πράγματι σκληρὰ καὶ δυσκολοκατόρθωτος, αὐτὸς θὰ λάβῃ χαρίσματα θαυμαστά, διότι ἀποφέρει καρπὸν ἑκατονταπλάσιον καὶ τέλειον.

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ:

Τὶ οὖν μακαριώτερον τοῦ τὴν Ἀγγέλων πολιτείαν ἐπὶ γῆς μιμεῖσθαι;

Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐν παρθενίᾳ εἶναι ἄγγελοι, ἀκολουθοῦντες τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ σῶμα ἄφθαρτον· ἄγγελοι δὲ ὄχι μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, ἀλλὰ ἐξαιρετικοί. Διότι οἱ μὲν Ἀγγελοι ὡς ἄσαρκοι φυλάττουν τὴν παρθενίαν τῶν πλησίων τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τόπον φυσικῶς ἀβίαστον. Οὗτοι ὅμως, χάριν τοῦ Ποιητοῦ τῶν, ἐφύλαξαν τὴν ἀφθαρσίαν τῶν δι' ἄρετῆς καὶ βίας ὡς ἰσάγγελοι, καίτοι ἐζησαν ἐν μέσῳ πειρασμῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνοχλούμενοι ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς καὶ τὸν διάβολον.

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ:

Μέγα πρᾶγμα εἶναι ἡ παρθενία, καὶ ἡ κατάταξις μετὰ τῶν Ἀγγέλων διὰ τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι αὕτη σὲ κατατάσσει μὲ τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος, θελήσας νὰ γεννηθῇ ὡς ἀνθρώπος δι' ἡμᾶς, ἐγεννήθη ἐκ Παρθένου, ἵνα νομοθετήσῃ εἰς ἀρετὴν τὴν παρθενίαν.

ὦ παρθενία, χαῖρε· χαῖρε σφόδρα σὺ τῆς ἀπαθείας μήτηρ ἢ Θεόδοτος, τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων δότεira· λαχνός, μερίς καὶ κληρὸς τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ.

ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ:

Ἡ παρθενία εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὸν γάμον, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ παρθενία τοὺς διαμένοντας ἐπὶ τῆς γῆς κάμνει νὰ ζοῦν ὁμοίως πρὸς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τοὺς οὐρανοὺς· δὲν ἀφήνει τοὺς περιβεβλημένους ὑλικά σώματα νὰ ὑστεροῦν ἀπὸ τὰς Ἀσωμάτων Δυνάμεις καὶ ἐνῶ ἀνθρώποι, τοὺς φέρει εἰς τὸ σημεῖον ν' ἀμιλλῶνται μὲ τοὺς Ἀγγέλους.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἡ ἀγαμία εἶναι μίμησις τῶν ἀγγέλων, καὶ ὅσον ὁ Ἄγγελος ὑπερτερεῖ τοῦ ἀνθρώπου, τοσοῦτον ἡ παρθενία εἶναι τιμιωτέρα τοῦ γάμου. Τί λέγω Ἄγγελος; Αὐτὸς ὁ Χριστός, τὸ καύχημα τῆς παρθενίας, ὁ ἐκ Πατρὸς ἀρρεούστως καὶ ἀσυνδυάστως γεννηθεὶς, ὅτε δι' ἡμᾶς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ἡμᾶς σώσῃ, ἐκ Παρθένου χωρὶς συναφείας ἐσαρκώθῃ, τὴν ἀληθινὴν καὶ τελείαν παρθενίαν φανερώων εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ναι μὲν τὴν παρθενίαν, δὲν μᾶς τὴν ἐπέβαλεν ὡς νόμον (διότι ὅλοι δὲν δύνανται νὰ παρθενεύσουν καθὼς εἶπεν ὁ ὁδῖος), μὲ τὸ παράδειγμα ὁμῶς μᾶς τὴν ἐδίδαξε καὶ δι' αὐτὴν μᾶς ἐνεδυνάμωσε.

Εἶναι καλὸς ὁ γάμος διὰ ὅσους δὲν ἔμπορουν νὰ ἐγκρατευθοῦν, εἶναι ὁμῶς καλυτέρα ἡ παρθενία, ὡς παράγουσα πνευματικὰ τέκνα κ' ὠρίμους καρποὺς προσφέρουσα εἰς τὸν Θεὸν διὰ καθαρᾶς προσευχῆς.

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ:

Παρθενίαν ἀσκησον, ἵνα δυνηθῇς ὅλος γενέσθαι τοῦ Θεοῦ, κ' δι' ἀγάπης τελείας αὐτῷ προσκολληθῆναι, αὐτῷ προσεδρεύων διὰ βίου, κ' μεριμνῶν ἀπεριπάστως ἀεὶ τὰ τοῦ Κυρίου, κ' προκαταλαμβάνων τὴν μέλλουσαν ζωὴν, κ' ὡς ἄγγελος Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευόμενος αὐτῶν (τῶν Ἀγγέλων) γὰρ ἐστὶν ἡ παρθενία, καὶ αὐτοῖς ὁμοιοῦται μετὰ σώματος, κατὰ τὸ ἐγγυροῦν, ὁ τῇ παρθενίᾳ κολλώμενος· μᾶλλον δὲ πρὸ τούτων, τῷ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἐν παρθενίᾳ γεννήσαντι Πατρί, καὶ τῷ παρθένῳ καὶ ἐκ παρθένου Πατρὸς ἐν ἀρχῇ προελθόντι γεννητῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν αἰώνων ἐκ Παρθένου Μητρὸς σαρκὶ γεγεννημένῳ, καὶ τῷ ἐκ μόνου Πατρὸς, οὐ γεννητῷ, ἀλλ' ἐκπορευτῷ προϊόντι ἀπορρήτως Πνεύματι· ὃ Θεῷ ἐξομοιοῦται, κ' ἐν ἀφάρτῳ γάμῳ συναρμόζεται, ὁ ἀληθὴ παρθενίαν ἐπανηρημένος, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα παρθενεύων, αἰσθησὶν τε πᾶσαν, καὶ λόγον, καὶ διάνοιαν, τοῖς τῆς παρθενίας κάλλεσιν ὠραϊζόμενος.

ΘΕΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ:

Οἱ παρθένοι μάρτυρες εἰσὶ.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ:

Φῶς Μοναχῶν Ἄγγελοι, Φῶς Κοσμικῶν Μοναχοί.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ:

Ρόδον καὶ ἄνθος τῆς Ἐκκλησίας τὴν Παρθενίαν, ὀνομάζει.

ΘΕΟΦΟΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ:

Τὰς Παρθένας Ἱερείας Χριστοῦ, ἐπωνόμασε.

ΙΕΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ:

Ἡ Παρθενία διαγωγή Ἀγγελικὴ ἐστὶ καὶ ἐν φθαρτῷ σώματι αἰδίου ἀφθαρσίας μελέτη.

ΘΕΙΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ:

Ἡ Παρθενία θυσία ἐστὶ Χριστοῦ, μίμησιν ἔχουσα Ἀγγελικὴν.

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΥΣΣΗΣ:

Τὴν σεμνότητα τῆς παρθενίας τὴν ἀποκοῦν μόνον, ὅσοι μαζὶ μὲ τὴν ἰδικὴν των ἀγαθὴν προαίρεσιν ἔχουν ὡς σύμμαχον καὶ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ.

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἄρεται, ἀλλὰ μόνον ἡ παρθενία ἐτιμήθη μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀφθαρσίας.

Μακάριοι ὅσοι δὲν ἐδέθησαν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου κ' εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἐκλέξουν τὸν καλύτερον βίον, τὴν παρθενίαν. Ἡμεῖς οἱ ἐγγαμοὶ ἐμποδιζόμεθα ὡς μὲ μέγα χάσμα ἀπὸ τὴν παρθενίαν καὶ δὲν ἔμπορουμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς αὐτήν, διότι ἐστηρίξαμεν πλέον τὰ βήματά μας εἰς τὴν κοσμικὴν ζωὴν, καὶ εἴμεθα μόνον θεαταὶ τῶν καλῶν ἔργων τῆς παρθενίας κ' μάρτυρες τῆς μακαριότητος αὐτῆς. Καὶ παθαίνομεν ἐκεῖνο ὅπου συμβαίνει εἰς τοὺς μαγεύρους καὶ ὑπηρέτας τῶν πλουσιῶν, οἱ ὅποιοι ἐτοιμάζουν τὰ φαγητὰ διὰ τὰς τραπέζας κ' αὐτοὶ δὲν συμμετέχουν εἰς αὐτάς. Πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐὰν τὰ καλὰ τῆς παρθενίας τὰ ἐγνώριζα, πρὶν ἀκόμη εἰσέλθω εἰς τὸν κοσμικὸν βίον.

ΑΒΒΑΣ ΙΣΑΑΚ:

Καύχημα τῆς Ἐκκλησίας καλεῖ τὴν πολιτείαν τῶν Μοναχῶν.

ΑΓΙΟΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΗΣ:

Ἡλιῷ μὲν τοὺς τὴν παρθενίαν, ἀστροῖς δὲ τοὺς τίμιον γάμον ἀσπασμένους καὶ διατηρήσαντας παραβάλλεσθαι θέμις.

Ἡ δε ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἡμῶν ψάλλει:

Τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, Θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΑΓΙΟΙ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Δύο μεγαλομάρτυρες της 'Εκκλησίας μας αυτοί που προσδιορίζουν την άνοιξη και το φθινόπωρο με το ένδοξο μαρτύριό των καταγγαλίζουν την 'Ορθόδοξια και είναι αυτοί που εύρισκονται διηλεκκώς κοντά μας και μάς ενισχύουν σε κάθε επίσημον επίκλησίν μας. Και οι δύο μεγαλομάρτυρες νεαροί βλαστοί που έπλησίαζαν το εικοστόν έτος της ηλικίας των προσέφεραν την ζωή των και τα υπάρχοντά των και ωμολόγησαν Χριστόν ό οποίος τούς αντάμειψε με τόν στέφανον του μαρτυρίου με τόν άξιον χαρακτηρισμόν του μαγαλομάρτυρος. "Ο,τι δίδει ή 'Εκκλησία εις την προσωνυμίαν τών άγιών τό δίδει ό ίδιος ό Χριστός που είναι ή κεφαλή της. Και επί τη μνήμη των δέν σιωπά ή στήλη αυτή νά περιγράφη τά πνευματικά της σκιρτίσματα! 'Ο άγιος Γεώργιος και ό άγιος Δημήτριος όμορφαίνουν την ζωήν μας και είθε νά καταξιωθώμεν νά τούς ιδώμεν εις την αιωνιότητα.

1. ΤΡΑΓΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

'Ο παγκόσμιος τύπος αναγράφει με μελανά γράμματα τό προϊόν έπιστημονικής 'Εργασίας Συμβουλίου τινός της Ε.Ο.Κ. (της Κοινής 'Αγοράς), ότι τά δύο τελευταία χρόνια ή θερμότης της ατμόσφαιρας ηύξηθη κατά δύο βαθμούς Κελσίου. Συνεπεία αυτού του γεγονότος είναι ό άφόρητος καύσων που επικρατεί τά δύο τελευταία χρόνια. 'Επισημαίνεται επίσης παρά της ίδιας 'Επιτροπής ότι με αυτήν την θερμοκρασίαν υπάρχει πιθανότης νά γίνη τηξίς (λίωσις) τών πάγων του Βορείου ήμισφαιρίου, επιφέροντας ούτω διόγκωσιν τών θαλασσών, σχετικώς πλημμυρίδας με αναποφεύκτους βιολογικάς μεταβολάς έν τη σφαίρα! 'Αρχή ωδίνων... Ματθ. 24.8.

2. ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΚΛΕΙΠΕΙ Η ΦΩΚΙΑ, ίσως αύριο και ή ΚΑΡΕΤΤΑ - ΚΑΡΕΤΤΑ (Ζάκυνθος)

Τό συμπαθέστατον θηλαστικόν, ή φώκια, σύμφωνα με τās έκτιμήσεις της Παγκοσμίου 'Οργανώσεως του Περιβάλλοντος εύρίσκεται εις κατάστασιν άφαισισμού, διότι τά ύδατα τών 'Ωκεανών και ιδιαίτερα της Βορείου θαλάσσης μεταξύ 'Αγγλίας και Σκανδιναβίας λόγω της ρυπάνσεως δημιουργούν φαινόμενα πνιγμού εις αυτό τό θαλάσσιον κήτος και ήδη έξεβράσθησαν περί τās έξ χιλιάδας εις τās άκτάς! 'Εμείς οι άνθρωποι άντι νά φυλάξωμεν ως κόρην όφθαλμού τόν βιολογικόν πλούτον που έδωσε ό

πάνσοφος Δημιουργός, προσπαθούμε νά τόν καταστρέψωμεν, όπως συμβαίνει και με τό όζον της ατμοσφαιρας που προφυλάσσει τόν άνθρωπον από τās υπεριώδεις άκτίνας του ήλίου. 'Ημείς τουλάχιστον οι εύρισκόμενοι εις τās αύλας του Κυρίου άς προσπαθήσωμεν πάση θυσία νά αποφύγωμεν την ρύπανσιν του χώρου έντός του όποιου ζώμεν, και της ώραιας και εύρυχώρου θαλάσσης ή όποία μάς περιβάλλει. 'Ετσι ό Θεός δέν θά μάς υπολογίζει ως δολιοφθορείς του έργου Του!

3. Και άλλο, τό όποϊον συμπληρώνει την καταστροφήν της Σφαίρας...

Μάς έλέχθη σήμερα, ότι ήκούσθη από την Μεσηβρινήν Ραδιοφωνικήν έκπομπήν ΜΕΡΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ότι οι συνελθόντες εις 'Αθήνας Πεντακόσιοι διάσημοι 'Επιστήμονες, διά θέματα περιβαντολογίας κ.λπ., ότι σύμφωνα με τās διαπιστώσεις του Ζακ Υβ Κουστώ ή Μεσόγειος με την ηύξημένην ρύπανσιν από τά βιολογικά λήμματα θά έκλείψη. Θά πάψη νά είναι θάλασσα ζώντων όργανισμών και ψαριών! 'Αποκάλυψις 7-18. Λέτε αγαπητοί αναγνώσται νά δούμε και έμείς οι επιζώντες αυτό τό της 'Αποκαλύψεως;

4. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

"Άλλη στήλη της Φ.Ο. αναγράφει τά διατρέξαντα τά της προβολής του άνηθίκου φίλμ γύρω από την θεότητα του Κυρίου μας. "Αραγε ή ζωσα εμφάνισις μας, με ρόπαλα και μαγκοῦρες θά επιφέρουν την άναμενομένην άκύρωσιν της προβολής; 'Ο χρόνος θά τό δείξη. Δυστυχώς και ή Δικαιοσύνη και τό επίσημον κράτος απέδειξεν ότι είναι χωρίς πίστιν και χριστιανικά ιδανικά. Τό λεγόμενον ότι είμεθα 'Ορθόδοξον Χριστιανικόν Κράτος απέχει πολύ «Παρασάγγας πεντεκαίδεκα», κατά την γνωστήν ρήσιν του Ξενοφώντος! Και έπαλήθευσε ό Κύριος λέγων Λουκ. 18.8.

«Πλήν ό υιός του ανθρώπου έλθών άρα εύρήσει την πίστιν επί της γής;»

Τά φαινόμενα είναι σαφή και αποκαρδιωτικά. Παντού άπιστία και διάχυτος άμαρτία!

5. ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Μάς παραπονοῦνται όρισμένοι αναγνώσται ότι τό φύλλον μας δέν έχει την μαχητικότητα που έχουν τά άλλα φύλλα που διεξαγάγουν τόν άγώνα της Νεοημερολογητικής 'Εκκλησίας και άλλων αιρέσεων, όπως ό Χιλιασμός, ό Μασσωνισμός κ.λπ.

"Εχουν δίκιο; Ξεχνοῦν, ως φαίνεται, πώς ή

Κάνιγγος 32 φέρουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τὴν ἐτικέττα Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι ἓνα τρανὸ σημάδι ὅτι κρατοῦν τὴν γνησίαν ὀρθόδοξον πίστιν; Εἰς ἀπάντησιν τοὺς λέμε «ἔρχου καὶ ἴδε» Ἰωαν. 1.47. Νὰ ἔλθετε κύριοί μου πλησίον μας διὰ νὰ ἀπολαύσετε τὰ πνευματικὰ ὀφέλη ποὺ δίδει ἡ γνησιότης μας. Κάθε ποιμενάρχης μας, πλησιάζουν τοὺς δέκα ἔξ, διατηρεῖ καὶ διαφυλάσσει τὴν γνησίαν γραμμὴν τῆς ὀρθοδοξίας ὅπως ἐχαράχθη παρὰ τοῦ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης κύρ Χρυσοστόμου Καβουρίδη. Δὲν εἶναι, αὐτὸ ἓνας φορεὺς τῆς γνησιότητος τῆς Ἐκκλησίας ποὺ θέλει ἡ κεφαλὴ τῆς τουτέστιν ὁ Χριστός; Ἀπλῶς, διατυπώνομεν τὴν ἐνστασὶν μας. Δὲν εἶναι αὐτὸς τρανὸς ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν τὸν ὁποῖον διεξάγομεν; Καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ Νεοσημερολογιακοῦ περιβάλλοντος μετεπήδησαν εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν δὲν φανερώνουν «ἔργω» τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν; Νὰ παύσουν οἱ κατήγοροι καὶ νὰ ἡσυχάζουν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ταμπούρια Πειραιῶς

Κατ' αὐτὴν ἔλαβον χώρα πανηγυρικὸς ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας ἐν μέσῳ ἱεραρχῶν ἀρχ/τῶν καὶ ἱερομονάχων καὶ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τὸ συλλειτουργῶν ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τὸν οἰκεῖον ποιμενάρχην κ.κ. Γερόντιον, ἐν μέσῳ ἀρχιερέων λοιποῦ ἱερατείου, καὶ πολυπληθοὺς ἐκκλησιάσματος οἱ ὅποιοι κατέφθασαν ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

Ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ ἐντετελεμένου ἱεράρχου ἐξυμνήσαντος τὴν Ἀγνὴν Κόρην, μετ' ἀρμόζοντα εἰς αὐτὸν παλμόν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς πολυώρου λειτουργίας, ἐπηκολούθησε δεξίωσις μετ' ἀναψυκτικὰ καὶ ἄλλα γλυκά. Εὐχόμεθα εἰς τὸν ἀρχιμανδρίτην π. Γερόντιον Λούδαρον ὑγείαν καὶ εὐφροσύνην, ὅπως κατ' ἔτος ἐορτάζει μετ' ἀριστερότερον τρόπον τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς ὃν εἶναι διαπεπιστευμένος.

Ἱερὰ Πανήγυρις Παναγίας Μυρτιδιωτίσης, Π. Φαλήρου.

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἐορτὴν τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσης ἐώρτασε ὁ φερώνυμος Ἱερός Ναὸς ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ.

Ἐφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη ἡ μέγας κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβ/του κου Γερωντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ/του Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν οἱ πανοσ. ἀρχ/ται Θεόκτιστος, Νεκτάριος, Ἀναστάσιος, Γερόντιος, Παχώμιος καὶ Δαμασκηνός.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν μετὰ τὸ ἀρχιερατικὸν συλλειτουργῶν μετὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων Ἀριερέων ἐτελέσθη καὶ ἱερὰ λιτάνευσις περὶ τὴν περιοχὴν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Μεγαλόχαρης. Εἰς αὐτὴν παρευρέθη ὁ ἀξιότιμος Δήμαρχος Π. Φαλήρου κος Χρυσοβερίδης τιμήσας διὰ τῆς παρουσίας του αὐτὴν καὶ ὁ ὁποῖος πολλάκις ἔχει βοηθήσει τὸν Ἱερὸν Ναὸν μας λαμπρύνων τὴν πανήγυριν καὶ παραχωρῶν καὶ ἔτος τὴν πολυμελὴ μπάντα τοῦ Δήμου.

**Παρόραμα Φωνῆς Ὀρθοδοξίας ἀριθ. φυλ. 821
Σελ. 17.**

Λυπούμεθα ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη γύρω ἀπὸ τὴν Βάπτισιν Γερμανοῦ κ. Λέμεν ὅτι οὗτος ἐκοινώνησεν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τὴν 2αν ἡμέραν τοῦ γάμου του, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἡμέρας τῆς βαπτίσεώς του.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ 23η Αὐγούστου Ἀπόδοσις Ἑορτῆς Κοιμήσεως Κυρίας Θεοτόκου

Κατ' αὐτὴν, τὰ ἐννεάμερα τῆς Παναγίας ὡς καλοῦνται, ἔλαβεν χώραν πανηγυρικὸν συλλειτουργῶν εἰς τὸ Ι.Ν. Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς καὶ εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος.

Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν συλλειτουργοῦντων τοῦ ἐορτάζοντος δικαίου Ἱεράρχου τῶν ἁγίων Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κου Στεφάνου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κου Εὐθυμίου ὑπὸ πλήθους ἀρχ/των καὶ εὐλαβοῦς ἱερατείου, ἔλαβεν χώραν ἡ πολύωρος λειτουργία κατὰ τὰ ἀγχιόριτικὰ πρότυπα. Ὁ πανηγυρικὸς λόγος ἡμέρας ἐδόθη εἰς τὸν ἀρχ/την π. Χρυσόστομον Βάρκαν τὸν λίαν καὶ κατανυκτικὸν χειριστὴν τοῦ λόγου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ὁ ἐορτάζων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐκάλεσε εἰς τράπεζαν τοὺς παρευρεθέντας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας εὐφροσύνης καὶ ἀγάπης, ἐπέμφθησαν εὐχαὶ πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν ἀγνὴν μητέρα Του ὅπως κατευθύνῃ τὸ ἔργον Του, ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Περὶ συκοφαντίας

Οὐ δὲ συκοφαντήσει ἕκαστος πλησίον (Λευίτ. 19, 11).

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων (Ψαλ. 118, 133).

Ἡ συκοφαντία εἶναι ψευδὴς κατηγορία πρὸς τὸν πλησίον μὲ σκοπὸν τὴν δυσφήμισιν καὶ ἀμαύρωσιν Μητρώων καὶ ὑπολήψεων.

Ἡ Συκοφαντία εἶναι ἔμπνευσις διεφθαρμένου πνεύματος ἣτις ἐκτελουμένη γεννᾷ θάνατον.

Ἡ Συκοφαντία εἶναι σημεῖον τῶν ἐσχάτων καιρῶν. «Ἐν ταῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι... συκοφάνται (Β. Τιμοθ. γ. 2).

Ἡ συκοφάντης εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ Σατανᾶ, εἶναι προῖον κοινωνικῆς σήψεως, εἶναι ψεύτης καὶ θεατρίνος, τὴν κλωστή τὴν κάνει τριχιά, καὶ τὸ κουνούπι ἀετόν.

Ἀνοίγει λάκον γιὰ ἄλλους καὶ ρίπτεται ὁ ἴδιος μέσα (Ψαλμ. 7). Ὁ Θεόφρατος ἐρωτηθεὶς τίνα τὰ ὠμότερα τῶν θηρίων, εἶπεν ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ λέοντες, ἐν ταῖς πόλεσι τελῶναι καὶ συκοφάνται. Ὁ κλέπτης ἐὰν τὰ ἐπιστρέψῃ συγχωρεῖται, ὁ συκοφάντης, ὅχι, διότι εἶναι δύσκολον νὰ τοῦ ἀντι-καταστήσῃ τὸ καλὸ ὄνομα. Ὁ συκοφάντης προσφέρει ὅτι ἔχει, ὅτι παράγει τὸ περιβόλι του. Κοπέλες ἄξιες μὲ ἀναστήματα ἠθικά, νέοι ὁμοίως, ἄσσοι καὶ σωστοὶ φωτεινὰ παραδείγματα πρὸς μίμησην, διὰ τῆς συκοφαντίας ἐτάφησαν, κατεδικάσθησαν, πολλοὶ ἐσάφησαν στὶς φυλακές. Ἕτεροι ἐσφαγιάσθησαν «ἐκλείσαν σπῖτια, ἀφανίσθησαν χωριά καὶ πόλεις μικρότερες οἱ ἀπώλειες καὶ οἱ ζημιὲς ἐνὸς πολέμου ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ συντρίμια ποῦ ἀφήνει ἡ συκοφαντία. Ὁ ἀείποτε λάμπων, φάρος τῆς παρούσης ζωῆς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι προῖον κοινωνικῆς σοφίας ἀλλὰ θεόπνευστος σαλπίζει.

«Σὺ τις ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; (ρωμ. ιδ. 4).

Ὑποκριτὰ ἐκβαλε πρῶτον τὸν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Λουκ. στ. 42).

Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε (Μθ. ζ. 1-5).

Ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ θὰ γίνουμε θεάτρα ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, μωροὶ διὰ Χριστὸν ἀσθενεῖς καὶ ἄτιμοι, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν πάντων περίφημα ἔως

ἄρτι. ὡς λέγουν οἱ Ἀπόστολοι θὰ μᾶς θεατρινίσουν, θὰ μᾶς διαπομπεύσουν θὰ μᾶς χλευάσουν τέλος θὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸν σταυρόν. (Κορινθ. δ. 9). Καὶ πάντες οἱ θέλοντες ἐν Χριστῷ ζῆν διωχθήσονται (Β. Τιμ. γ. 12).

«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτοις ὑμῶν μεμήσηκεν... ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος... εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν. (Ἰωάν. ΙΕ. 18-20) «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων παραδώσουσι ὑμᾶς εἰς συναγωγὰς καὶ συνέδρια... παραδώσει δὲ ἀδελφός ἀδελφούς εἰς θάνατον καὶ πατὴρ τέκνον... καὶ ἐσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται (Μθ. 17-22) «Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ (Μθ. Ι. 36). Ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ μᾶς παρηγορεῖ τοῦτο ὅτι ἐὰν τὸν Κύριόν μας καὶ Θεὸν διαπομπεύσαν, θεατρίνισαν ἐχλεύασαν καὶ τέλος τὸν ἐσταύρωσαν τὸν Κύριόν μας ποῦ δόλος δὲ εὐρέθη ἐν τῷ στοματώτῳ· πολλῶ μᾶλλον ἐμᾶς τὰ ἐκτρώματα, καὶ μηδενικὰ τὰ βδελύγματα τῆς ἐρημώσεως.

α) Ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει ὁ διδάσκαλος (Μαρκ. β. 16) Ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων, ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια (Μθ. ιβ' 24).

β) Ὁ Ἅγιος Ἀγάθων εἶσαι πόρνος, καὶ πλεῖστα ὅσα καὶ αὐτὰ ἔλεγε ναί, στὸ εἶσαι Αἵρετικὸς ἀντιδρᾷ καὶ λέγει ὅχι. Γιατί; διότι ἓνα δάκρυ μὲ ἐνώνει πάλι μὲ τὸν Θεό, ἐνῶ ἡ Αἵρεσις μὲ χωρίζει γιὰ πάντα μὲ τὸν Θεόν.

γ) Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐσυκοφαντήθη ὅτι διέφθειρε νεανίδα, ἀνέτρεψε ἁγία τράπεζα! ὅτι ἔκοψε τὴν χεῖρα τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου, ἀλλὰ οὐδὲ κρυπτόν τὸ ὁποῖον νὰ μὴ γίνῃ φανερόν, ἡ γυναῖκα ἔδειξε ἀντὶ τὸν Ἀθανάσιον τὸν Τιμόθεον, καὶ ὁ Ἀρσένιος ἐθεάθη μὲ δύο χέρια. Τοιοῦτοτρόπως διέλαμψε ἡ ἀλήθεια.

δ) Ἡ ἁγία Θεοδώρα ὡς Θεόδωρος μονάσας εἰς ἀνδρῶν μονὴν ἐσυκοφαντήθη ὅτι διέφθειρε γυνήν ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια διέλαμψε.

ε) Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ἐσυκοφαντήθη καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος Ἀργους μεταβαίνει διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὁ Ἅγιος μαθὼν τοῦτο τὸν ὑποδέχεται, βγάζει τὸν σκούφο του καὶ μὲ ἀναμένα κάρβουνα

του λιβανίζει χωρίς να καίγεται ο σκοῦφος, τότε ο ἅγιος Πέτρος ὑποκλίνεται στὸν ἅγιο καὶ τοῦ λέγει τοῦ λοιποῦ ἐάν δὲν δοῦν τὰ μάτια μου καὶ δὲν ἀκούσουν τὰ αὐτιά μου δὲν πιστεύω.

ε) Μελλοθάνατος Μοναχὸς ἀντίκρυζε τὸν θάνατον ἀτάραχος καίτοι ἀμελὴς στὰ καθήκοντά του. Ὁ Ἡγούμενος τοῦ λέγει δὲν φοβάσαι πῶς πηγαίνεις μὲ θάρρος στὴν ἄλλη ζωή; ἀπαντᾷ ἐπήρησα μὲ ἀκρίβεια στὴ ζωὴ μου τὸ νὰ μὴ κατακρίνω. Ὅταν φθάσω ἐκεῖ θὰ πῶ στὸν Κύριόν μου: Σὺ Κύριε εἶπες μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῇτε; πῆγαινε τέκνο μου εἰρηνικὰ στὸ αἰώνιο ταξίδι σου· εἶπε ὁ Ἡγούμενος.

ζ) Ὁ Ἀββὰς Ἰσιδωρος Πηλουσιώτης ἦτο ἱερεὺς εἶχε ἓνα Διάκονο εὐλαβὴ ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ διάδοχον, εἰς ἐκ τῶν Μοναχῶν τὸν φθονοῦσε καὶ τὸν ἐσυκοφάντησε ὡς ἐξῆς «ἐβάλε» ἓνα βιβλίο του στὸ κελί του, καὶ λέγει στὸν Ἡγούμενον μοῦ ἐκλεψαν τὸ βιβλίο... τελικὰ τὸ βρῆκαν στὸ κελὶ τοῦ Διακόνου. Τὸν ἔφεραν στὸν Ἑσπερινόν καὶ ὁ Διάκονος ἀθῶος ὦν δέχθηκε τὴν κατηγορίαν. Συγχωρέστε με ἀδελφοί μου εἶμαι κλέπτης. Πέρασαν τρεῖς ἐβδομάδες καὶ ὁ συκοφάντης δαιμονίσθηκε «ἐκαμεν ἀγρυπνίες ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἅγιος Ἰσιδωρος εἶπε στὸν Διάκονον προσεύχου καὶ ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἐλεήσῃ. Αὐτὸ καὶ ἐγένετο ὁ δαιμονισθεὶς πρό τῆς ἰασεὼς του ἔλεγε ἀδίκως τὸν κατηγορήσα.

Ἀδελφοί μου σῶμεν καλῶς, μὲ τὸν δαυλὸν τῆς πίστεως σὰν ἄλλος Ἡρακλῆς μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας ὅς κατακαύσωμεν καὶ αὐτὸ τὸ φοβερὸ πάθος τῆς συκοφαντίας ἂν θέλουμε νὰ βρεθοῦμε στὴν ἀγκαλιά του καὶ στὴν ἀγάπη του στὴν ἄνω

Ἱερουσαλὴμ, ἐκεῖ πού ἡ συνειδήσίς μας πλέον θὰ εἶναι ἡσυχος ἀπὸ τύψεις καὶ ἐλέγχους. Γιατί ὅπως εἶπε κάποιος «Μισοῦμε ἀνθρώπους γιατί δὲν τοὺς γνωρίζουμε, καὶ δὲν τοὺς γνωρίζουμε γιατί τοὺς μισοῦμε». Ἀγάπη θεία πού σημαίνει, ξερίζωμα, ἐγώισμοῦ συγνώμην στὸν ἐχθρόν ἀγάπη χωρίς κρατούμενα. Ἡ ἀγάπη εἶναι, σὰν τὸ λιμάνι πού δέχεται κάθε φυλῆς ναυαγούς αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐνῶ οἱ ἄλλες εἶναι κούφιε, πεπερασμένες, ἄκαρπες ζημωμένες στὸ μίσος καὶ τὸν ἐγώισμόν ἀγάπη τῆς λάσπης. Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται σὲ δύο ἐντολές (α) ἀγαπήσης Κύριον τὸν Θεόν σου καὶ β) τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

Πρόσεχε ὅταν ἡ καρδιά σου εἶναι δοσμένη στὸν Χριστόν μας δὲν θὰ σὲ ἐνωχλοῦν αἱ συκοφαντίαι. Θὰ ἐφοβούμεν τὰς συκοφαντίας ἐὰν αὗται ἤρχοντο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. (Βίκτωρ Οὐγκώ).

Ἄν ζητετὴ τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος δὲν θὰ σὲ ἐντυπωσιάσουν τὰ ἐπιπόλαια λόγια. Στις περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι μεγάλη σοφία νὰ σιγᾷ καὶ νὰ στρέφῃς τὸ εἶναι σου πρὸς τὸν Θεόν.

Αὐτὸς πού δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γίνεταί ἀρεστὸς στοὺς ἀνθρώπους δὲν φοβάται καὶ ὅταν εἶναι δυσάρεστος πρὸς αὐτοὺς.

Τὰ περιστατικὰ αὐτὰ καὶ γενικῶς τὰ διάφορα κτυπήματα ῥαβδισμοὶ καὶ δεινὰ δεῶν νὰ τὰ ἀντιμετωπίζει μὲ αἰσιοδοξία «τὸ φέρειν γεναίως ἀτύχημα εἶναι εὐτύχημα».

Νικόλας Βορινιώτης, πρωθιερεὺς

ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀλλὰ ἀναλυτικώτερον διὰ τὰ θαύματα τῶν Ἀγίων μας καὶ διὰ τὸν τρόπον πού ὁ διάβολος διαστρεβλώνει τὴν ἀλήθειαν θὰ διευκρινίσω σὲ μελλοντικά μου ἄρθρα, διότι τὰ μὲν θαύματα τῶν Ἀγίων μας καὶ τῆς Παναγίας μας ἀναφέρονται εἰς τοὺς συναξαριστάς ἐν λεπτομερεία, διὰ δὲ τὸν τρόπον πού ὁ διάβολος ἐνεργεῖ καὶ τὰ ὄργανά του καὶ παραποιεῖ τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀσέβειαν τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι τόσο ἐκτεταμένος πού θὰ χρειασθῇ ὁλόκληρον εἰδικόν ἄρθρον. Ἀφοῦ ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, τὸν ὁποῖον ἠξίωσεν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ διακρίνῃ τις παγίδες τοῦ σατανᾶ πού στήνει στοὺς ἀνθρώπους,

εἶναι τόσοσὸν πολλές καὶ τόσοσὸν πολύπλοκες πού καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐδειλίασε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ εἶπε: Τίς δύναται σωθῆναι; Οὐδεὶς εἰμὴ μόνον ὁ ταπεινός. Ἐπειδὴ δὲ τὸ θέμα εἶναι σοβαρόν καὶ ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν μου δυνάμεων θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν Θεϊάν Βοήθειαν οὐχὶ δι' ἐμέ ἀλλὰ διὰ νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀνθρώπους πού τόσοσὸν πολὺ ἀγαπᾷ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τοὺς τρόπους που ὁ σατανᾶς ἐνεργεῖ καὶ στήνει τις παγίδες του διὰ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ τις ἀποφεύγουν.

Ἀπὸ τὰ θαύματα τῶν Ἀγίων θὰ σᾶς παρουσιάσω μόνον ἐλάχιστα καὶ ἀπὸ αὐτὰ πού ἔχουν ἐμφανεῖς καὶ σήμερον τὰς ἐπιπτώσεις των ἔχοντας καὶ ἱστορι-

κὴν διασύνδεσιν διὰ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἀσθενέστεροι κατὰ τὴν Πίστην.

Τὸ ἔτος 1716 τὴν 24ην Ἰουνίου οἱ Ἀγαρηνοὶ ἀφοῦ κατέλαβον τὴν Πελοπόννησον ἐστράφησαν καὶ ἐναντίον τῆς ἐνετοκρατουμένης τότε νήσου Κερκύρας ὁπότε καὶ κατέπλευσεν καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ λιμάνι τῆς Κερκύρας ἰσχυρὸς στόλος τῶν Ἀγαρηνῶν (Ἰσμαηλιτῶν), οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπεβίβασαν στρατεύματα πολυάριθμα, καὶ μετὰ ἀπὸ μάχας σκληρὰς 50 περίπου ἡμερῶν καὶ ἀφοῦ κατέλαβον πλεῖστα τμήματα τῆς νήσου, ἐστράφησαν καὶ ἐναντίον καὶ αὐτῆς τῆς Πρωτευούσης. Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐφόνευον τοὺς κατοίκους, καθὼς καὶ τοὺς Ἑνετοὺς. Τότε οἱ κάτοικοι τῆς Κερκύρας εὐρισκόμενοι εἰς ἀπόγνωσιν ἐπεκαλέσθησαν τὸν προστάτην τῶν Ἁγίων Σπυρίδωνα νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Τότε ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς ὑπεναντίους μετὰ πλήθους Οὐρανίου Στρατιᾶς κρατῶν στὰ χέρια του ἀστραπόμορφον ἕξιφος. Οἱ ἐπιδρομεῖς τότε Ἀγαρηνοὶ πανικόβλητοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν μαζὶ μὲ τὸν στόλον τους, ἀφήσαντες ὅλα τὰ ἐφόδια τῶν ὁμολογοῦντες ὅτι ἐδιώκοντο ὑπὸ σεβασμίου μοναχοῦ, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ἐνδόξου οὐρανίου Στρατιᾶς, οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τοὺς ἠνάγκαζον νὰ φεύγουν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης οἱ κάτοικοι τῆς Κερκύρας προσφέρουν εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα πολυτελὴ ἀργυρὰν κανδήλαν. Ἐορτάζεται δὲ ἡ ἐπέτειος αὕτη τὴν 12ην Αὐγούστου.

Τότε ὁ Ἀρχιναύαρχος τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου καὶ διοικητῆς τῆς νήσου Κερκύρας ὀνόματι Πιζάνης Ἀνδρέας ἐσκέφθη νὰ ἐγείρῃ θυσιαστήριον μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ τελεῖται καθημερινῶς ἐκεῖ ἡ λειτουργία ὑπὸ τῶν λατίνων ἱερέων νομίζοντας ἔτσι ὅτι θὰ ἀπέδιδε εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα. Ἐνεφανίσθη, ὅθεν εἰς τὸν ὕπνον του εἰς τὸν ἐνετὸν ναύαρχον ὁ Ἅγιος Σπυρίδων καὶ τοῦ συνιστοῦσε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ τὴν ἐπιδίωξιν. Αὐτὸς ὅμως πεισθεὶς μᾶλλον εἰς τὰς ὑποδείξεις κάποιου θεολόγου δικοῦ του, ὁ ὁποῖος τὸν συνεβούλευε νὰ μὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ διὰ τοῦ ὀνείρου ὑποδεικνυόμενα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, ἐπέμενε εἰς τὴν ἀρχικὴν του ἀπόφασιν νὰ ἐγείρῃ τὸ θυσιαστήριον μέσα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Τότε τὴν νύκτα ἀνετινάχθη ἡ πυριτιδαποθήκη τοῦ παλαιοῦ φρουρίου, πολλὰ σπίτια ἐκρημνίσθησαν καὶ ἐφονεύθησαν ὅλοι οἱ περίοικοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς λατίνους. Ὁ μὲν ἐνετὸς ναύαρχος ἐπνίγη μετὰξὺ δύο ξύλων πού τοῦ ἔσφιξαν

τὸν λαιμόν, ὁ δὲ κακόβουλος θεολόγος εὐρέθη καὶ αὐτὸς νεκρὸς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνατινάξεως ἓνας ἐνετὸς ἔβλεπεν ἀπὸ τὸ Κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος 3 φλόγες νὰ βγαίνουν καὶ νὰ κατευθύνωνται εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην πού ἀνετινάχθη. Εἰς δὲ τὴν Βενετίαν κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, ἔπεσε κεραυνὸς εἰς τὸ σπῖτι τοῦ ναυάρχου τῶν ἐνετῶν Πιζάνη, τοῦ ὁποῖου κατέκαυσεν μόνον τὴν φωτογραφίαν δίχως νὰ προξενήσῃ οὐδεμίαν ἄλλην ζημίαν.

Αὐτὰ συνετελέσθησαν τὴν 12ην Νοεμβρίου 1718 Ὡ θαῦμα!! Ὡ κλέος τῶν Ὁρθοδόξων. Ποῖος δὲ τώρα δὲν διαβλέπει ἀπὸ αὐτὸ πόσον ὁ Θεὸς βδελύσσεται τοὺς αἰρεσιάρχας λατίνους τῆς παπικῆς ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους ἀντὶ νὰ βοηθήσωμεν νὰ ἐπανέλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ ὅπου καὶ ἀπεσπάσθησαν τὸ 1054, τοὺς δίδει ἡ ὑπεύθυνος ἡγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως συγχωροχάρτι ἀνατρέποντας τὴν μέχρι τοῦδε θεολογικὴν καὶ δογματικὴν βάσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως... «ὅτι Σωτηρία εἰς τοὺς αἰρετικούς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ», καὶ νὰ υἱοθετοῦν τὴν νέαν καινοτομικὴν δοξασίαν καὶ οἰκουμενιστικὴν θεωρίαν, ὅτι δῆθεν οἱ αἰρετικοὶ κατέχουν τμήμα τῆς ἀληθείας καὶ εἶναι δυνατόν νὰ σωθοῦν. Εἶναι ἴσως ἡ μεγαλύτερα παγίδα πού στήνει ὁ σατανᾶς μὲ τὴν δοξασίαν αὐτὴν διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ὅλους τοὺς αἰρετικούς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὸν σατανᾶ καὶ τὰ ὄργανά του καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν τάξιν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀπαραλλάκτως καὶ ἀναλλοίωτως κρατεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., διὰ νὰ σωθοῦν καὶ αὐτῶν αἱ ψυχαί.

Προκαλοῦμεν οἰονδήποτε νὰ μᾶς ὑποδείξῃ καὶ ἓνα μόνον σημεῖον πού νὰ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. παρέκλινεν κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῶν ἁγίων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶν καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱεράν Παράδοσιν. Ἀπεναντίας ἔχομεν νὰ παρουσιάσωμεν τινὰς τῶν σοβαροτέρων ἀλλοιώσεων, τὰς ὁποίας ἐπέφεραν οἱ αἰρετικοὶ καθολικοὶ λατίνοι, τὰς ὁποίας ἀναφέρομεν εἰς ἀνοικτὴν μας ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχηγόν τῆς παπικῆς ἐκκλησίας πάπαν Ἰωάννην Παῦλον τὸν Β' τὴν 30/13-1-1984. Εἶναι δὲ αἱ κάτωθι:

1. Τὸ Filioque (δηλαδὴ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ.
2. Τὸ Purgatorium (τὸ καθαρτήριον πῦρ).

3. Τό ἀλάθητον τοῦ Πάπα.
4. Τό ἄμωμον τῆς Παναγίας.
5. Ἡ τέλεις τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος διὰ ραντίσματος.
6. Ἡ τέλεις τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος μόνον εἰς ἄνω τῶν 7 ἐτῶν καὶ μόνον ἀπὸ ἐπίσκοπον.
7. Ἡ ἀξιομισθία τῶν πράξεων τῶν Ἀγίων.
8. Τό Πρωτεῖον τοῦ Πάπα.
9. Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ γάμου εἰς κληρικούς πρὸ τῆς χειροτονίας των.
10. Ἡ σχεδὸν κατάργησις τῆς νηστείας.
11. Ἡ Θεία Κοινωνία γίνεται μόνον ἀπὸ σῶμα εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ πλείστοι ἄλλαι διαφοραὶ ποὺ δὲν εἶναι δυνατόν νά τὰς ἀναφέρωμεν ὅλας εἰς τό παρὸν ἄρθρον.

Πῶς λοιπὸν μπορεῖ νά περιμένουν τὴν σωστικὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ οἱ αἱρετικοὶ ποὺ τόσα κατεπάτησαν δόγματα, καὶ ἡλλοίωσαν;

Ἄλλ' ἄς ἐλθωμεν καὶ εἰς τό 2ον θαῦμα μέ ιστορικὴν διασύνδεσιν διὰ νά ἀποδείξωμεν ὅτι ὄντως αἱ ψυχαὶ εἶναι ἀθάνατοι καὶ ἐνεργοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν Ἀγίων πρὸς βοήθειαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπων ποὺ τοὺς ἐπικαλοῦνται:

Ὅταν ἐβασίλευεν ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Μαυρίκιος Φλάβιος, (582-602 μ.Χ.), τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ τύραννος Φωκάς, ἠπειλεῖτο ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Ἀβάρους, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν ἐπολιόρκησαν μέ δύναμιν 100.000 ἀνδρῶν. Οἱ Ἀβάροι ἐβάλαν σκάλες καὶ ἀνέβασαν στρατῶτες διὰ νά καταλάβουν τό φρούριον, ὅποτε εἶδαν τὸν Ἅγιον Δημήτριον νά τοὺς ἐπιτίθεται καὶ νά τοὺς κατασφάζῃ, καὶ πρὸς στιγμὴν ἠναγκάσθησαν νά ἀπομακρυνθῶσιν μακρὰν τοῦ φρουρίου τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου καὶ ἐστρατοπέδευσαν. Ἐκεῖ ἔκτισαν πύργους πρὸ ὑψηλοῦς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέ πολεμικὰς μηχανάς (ποὺ ἦταν τὰ κανόνια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) ἐξεσφενδόνιζαν πέτρες μεγάλες καὶ μέ αὐτόν τὸν τρόπον κατῴρθωσαν νά κρημνίσουν τοὺς προμαχῶνας τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Τότε ὁ Ἅγιος Προστάτης τῆς Πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης ἐπῆρε μία πέτρα καὶ ἀφοῦ ἐγραψε πάνω σ' αὐτὴν «ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἅγιε Δημήτριε βοήθει» τὴν πέταξε πάνω στὶς πέτρες (ὀβίδες) καὶ εἰς τὰ μηχανήματα ποὺ ἐξεσφενδόνιζαν τὶς πέτρες κατὰ τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης οἱ Ἀβάροι. Τότε θαυματουργικῶς ὅλες οἱ πέτρες τῶν Ἀβάρων, ποὺ ἦσαν οἱ ὀβίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διεσκορπίσθησαν καὶ αἱ μηχαναὶ (τὰ κανόνια) κατεστράφησαν καὶ δειλία μεγάλη ἤρχισε νά καταλαμβάνῃ τοὺς Ἀβά-

ρους. Οἱ δὲ Θεσσαλονικεῖς τότε ἀνέλαβον δυνάμεις καὶ θάρρος καὶ ἀντεπετέθησαν μέ πέτρες ποὺ ἐγράφαν τό «Ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἅγιε Δημήτριε βοήθει» τὶς ὁποῖες ἐπέταξαν κατὰ τῶν Ἀβάρων καὶ ἐπέφεραν τό τελικόν κτύπημα κατ' αὐτῶν. Βλέποντας δὲ οἱ Ἀβάροι τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν τῶν πετρῶν αὐτῶν, ὑπεχώρησαν. Διέγνωσαν δὲ ὅτι ἡ δύναμις προήρχετο ἀπὸ τὸν Ἅγιον Δημήτριον ἀφοῦ ἐβλεπαν πάνω στὶς πέτρες τὴν ἐπιγραφὴν, «Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ Ἅγιε Δημήτριε βοήθει».

Μετὰ πάροδον καιροῦ οἱ Ἀβάροι ἐπανῆλθον καὶ πάλιν ἐναντίον τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ὁμως ὁ Ἅγιος Προστάτης τῆς πόλεως, Δημήτριος, ἐνεφανίσθη ὡς νά ἐξήρχετο ἀπὸ τό φρούριον μέ ἀμέτρητα στρατεύματα. Αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀβάροι ὅταν τὸν εἶδαν ἐφευγαν τρομαγμένοι ἀφήνοντας τὰς τροφάς, τὰς σκηνάς καὶ τὰ ἄρματα των.

Ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ἐπιτέλεισιν τῶν ἀνωτέρω θαυμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τὰ μοναδικὰ τῆς αὐτῆς φύσεως καθόσον πλείστα ἄλλα παρόμοια ὑπάρχουν ποὺ δὲν εἶναι δυνατόν νά ἀπαριθμήσωμεν, ὅλα εἰς τό παρὸν μας ἄρθρο τοῦ ὁποῖου τό ἀντικείμενον εἶναι διαφορετικόν ὡς ἐν τῷ τίτλῳ τοῦ ἁρθροῦ μας ἀναφέραμεν, ἔχοντα δὲ ταῦτα καὶ ιστορικὴν ἀντανάκλασιν ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξὶς μετὰ τὸν ἀποχωρισμόν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος κατὰ τὸν σωματικόν θάνατον, μιᾶς ἄλλης ζωῆς ποὺ, δίδει εἰς τοὺς καλῶς ἀγωνισθέντας καὶ ἐν τῇ Θεότητι εὐρισκομένους τοσαύτην τεραστίαν δύναμιν ἐπενεργοῦσα καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καθόσον ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' Εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ, ὅστις εἶπεν.. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ὅσα ἐγὼ ἐποίησα καὶ μείζονα δύναται ποιήσει». Πνεῦμα λοιπὸν ὁ Θεὸς καὶ ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ Αὐτόν προσκυνεῖν. Καὶ ὁμως τό αὐτὸν Πνεῦμα, ὁ Παντοδύναμος Θεός, ἐπλάσε μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ ὅλον τό ὑλικόν Σύμπαν δίχως καμμιά δυσκολία. Δέν ἐπίασε οὔτε σφυρί, οὔτε ἄλλα ἐργαλεῖα ἢ μηχανήματα, ὅπως θά ἐλέγαμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, διὰ νά φτιάξῃ τό Σύμπαν, ἀλλὰ μέ ἓνα ἀπλό Πρόσταγμα Του ποὺ μαρτυρεῖ τὴν παντοδυναμίαν Του καὶ τὴν Ἀπειρον Σοφίαν του. Μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἀλλὰ κατανοητόν εἰς ὅλους καὶ τοὺς καλοπροαιρέτους καὶ τοὺς κακοπροαιρέτους ὅσοι ἔχουν μάτια καὶ τό ἀτενίζουν. Χωρὶς καμμιά δυσκολίαν ἐπλάσε λοιπὸν ὁ Ὑψιστος Δημιουργὸς τό ὑπέροχον καὶ ἀκόμη σχετικῶς ἀκατανόητον ὑλικόν Σύμπαν μέ τοὺς πολυαριθμοὺς γαλαξίες του, ὅπως σήμερον μέ τὰ ἠλεκτρονικὰ τῆς τηλεσκοπίας ἡ

Ἀστρονομική ἐπιστήμη ὀνομάζει τὰ διάφορα τρισεκατομμύρια ἀστερικά συγκροτήματα τοῦ σύμπαντος.

1. Ἡ κίνησις τοῦ μέ ταχύτητα 20 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον μέ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ σημεῖον Ἀπῆξ πού εὐρίσκετο εἰς τὸν ἀστερισμόν τοῦ Ἡρακλέους πλησίον τοῦ φωτεινοῦ ἀστέρος Βέγκας..

2. Ἡ κίνησις μέ ταχύτητα 300 χιλιομέτρων ἀνά δευτερόλεπτον εἰς τροχίαν πού πραγματοποιεῖ πέραξ τοῦ κέντρου τοῦ γαλαξία μας καί εἰς ἀκτίνα 23.000 ἔτη φωτός ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ βάρους του. Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ δὲ ἓνα πλήρη κύκλον πέραξ τοῦ γαλαξία μας μέ τὴν ἀνωτέρω ταχύτητα χρειάζεται 200 ἑκατομμύρια χρόνια. Ἐχει δὲ ὁ ἰδικός μας γαλαξίας ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἥλιόν μας ἄλλους 300 δισεκατομμύρια περίπου ἡλίους ἀλλὰ ἀπὸ ἐδῶ πού εἴμεθα στὴν Γῆν διὰ νὰ συναντήσωμεν τὸν δεύτερον πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς ἡλίον μετὰ ἀπὸ τὸν δικόν μας πρέπει νὰ διανύσωμεν ἀπόστασιν περίπου 40 τρισεκατομμύρια 475 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Ἀκολουθοῦν δὲ τὸν Ἥλιόν μας εἰς ὅλην του αὐτὴν τὴν διαδρομὴν ὅλοι οἱ περὶ αὐτόν πλανῆται συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Γῆς μας καὶ τῆς Σελήνης μέ τούς πολυαριθμούς δορυφόρους των.

Ἡ Γῆ ἀπὸ πλευρᾶς τῆς πραγματοποιεῖ διαφορὰς κινήσεις μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι:

1) Ἡ κίνησις περὶ τὸν ἄξονά της πού ἀπαιτεῖ περίπου ἓνα εἰκοσιτετράωρον διὰ μίαν πλήρη στροφὴν.

2) Ἡ κίνησις εἰς τροχίαν περὶ τὸν Ἥλιον μέ ταχύτητα 29.763 χιλιομέτρων ἀνά δευτερόλεπτον καὶ ἀπαιτεῖ περίπου 1 ἔτος διὰ μίαν πλήρη περιφοράν.

Ἡ Σελήνη διαγράφει μέ τὴν σειρὰν της καὶ αὐτὴ μίαν κίνησιν περὶ τὸν ἄξονά της καὶ μίαν περὶ τὴν Γῆν διὰ τὴν ὁποίαν χρειάζεται 27 ἡμέρες, 7 ὥρες καὶ 43' καὶ 11.5'.

Ἐξ αἰτίας τῶν διαφορῶν αὐτῶν κινήσεων τῆς Γῆς δημιουργοῦνται αἱ 4 ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, ἡ ἀνοιξίς, διὰ νὰ ἔχωμεν τὸ φύτευμα καὶ τὴν βλάστησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν καὶ δένδρων, τὸ καλοκαίρι πού μᾶς δίδει τὰ ὡραῖα φρούτα καὶ λοιπὰς εὐεργεσίας, τὸ φθινόπωρον μέ τὰ φθινοπωρινὰ φρούτα τοῦ ἐσπεριδοειδοῦ, ἐλαιόκαρπους κ.λ.π., τὸν χειμῶνα τὶς βροχὲς καὶ τὰ χειμερινὰ λαχανικά κ.λ.π. προϊόντα.

Ἐκ τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν ἄξονά της δημιουργεῖται ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύκτα διὰ νὰ ἐργάζεται ὁ ἄνθρωπος καθὼς καὶ διὰ νὰ ἀναπαύεται.

Τὸ ἀξιοσημείωτον καὶ ἄξιον προσοχῆς τῆς Θείας Μεγαλωσύνης, τῆς Θείας Σοφίας, καθὼς καὶ τῆς Θείας Προνοίας εἶναι ὅτι:

1. Ἡ σχέσις τοῦ ὄγκου τῆς Γῆς καθὼς καὶ ἡ πυκνότης τῆς μάζης της μέ τὸν ὄγκον καὶ τὴν πυκνότητα τῆς μάζης τοῦ Ἥλιου καθὼς καὶ τοῦ ὄγκου καὶ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης τῆς Σελήνης.

2. Ἡ ταχύτης τῆς πορείας τοῦ Ἥλιου πρὸς τὸ σημεῖον Ἀπῆξ καὶ ἡ φορά καὶ ἡ ταχύτης τῆς περὶ τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ γαλαξία μας κινήσεως τοῦ πού ὡς ἤδη ἀναφέραμεν εἶναι 300 χιλμ. ἀνά δευτερόλεπτον συμπαρασύρων μετ' αὐτοῦ καὶ ὅλους περὶ αὐτόν πλανῆτας καθὼς καὶ τούς πολυαριθμούς δορυφόρους των.

3. Αἱ κινήσεις τῆς Γῆς περὶ τὸν ἄξονά της καὶ περὶ τὸν Ἥλιον.

4. Αἱ κινήσεις τῆς Σελήνης περὶ τὸν ἄξονά της καὶ περὶ τὴν Γῆν.

5. Καὶ ἡ φορά τῶν κινήσεων καὶ τῶν τριῶν σωμάτων δηλαδὴ τῆς Γῆς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης προκαλοῦν τοιοῦτου εἶδους ἐντάσεως ἐλκτικὰς δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἐν συνδιασμῶ μέ τὴν οὕτω προκαλουμένην φυγοκεντρικὴν δύναμιν νὰ δημιουργοῦν τὰς προϋποθέσεις καὶ τὴν αἰτίαν οὕτως ὥστε ἡ μεταξύ τῆς Γῆς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης ἀπόστασις νὰ διατηρεῖται σταθερά, διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει δηλαδὴ ἐάν ἡ Γῆ ἐπλησίαζεν πρὸς τὸν Ἥλιον θὰ ἐγένετο ὀλοκαύτωμα πυρός, ἐάν δὲ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν Ἥλιον θὰ καθίστατο ἀκατοίκητος λόγῳ τοῦ μεγάλου ψύχους πού θὰ ἐνέσκυπτε διότι εἰς τὸ Χάος ἐπικρατεῖ θερμοκρασία 273 βαθμοὺς Κελσίου ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν μίαν ἀπόδειξιν πού ἀφορᾷ εἰς ἓνα μονάχα ἐλάχιστον τμήμα τῆς Σοφίας καὶ Παντοδυναμίας καὶ Προνοίας διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Μεγάλου Οὐρανίου Πατρὸς μας καὶ Δημιουργοῦ μας Παναγάρχου Θεοῦ.

Ἐξετάζοντας ὅλα αὐτὰ προσεκτικὰ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν θαυμάσῃ πρῶτον, τὶς τόσον ἁρμονικὰς σχέσεις πού ἔχουν μεταξύ τους τὰ διάφορα οὐράνια σώματα καὶ συστήματα καὶ εἰδικώτερον τοῦ ἰδιοῦ μας πλανητικοῦ συστήματος καὶ μάλιστα τοῦ Ἥλιου, τῆς Γῆς καὶ τῆς Σελήνης ἐκδηλώνοντας ἐμπράκτως τὴν διάθεσιν των διὰ μίαν ὁμαλήν καὶ ἐπιμελημένην συνεργασίαν μέ ἓνα ἀποκλειστικόν σκοπὸν πῶς νὰ ἐκτελέσουν ἐπακριβῶς τὰς ἐντολάς τοῦ Δημιουργοῦ των καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ ἡγαπημένον του πλᾶσμα, τὸν Ἄνθρωπον, δεύτερον, τὴν ἁρμονίαν, εὐταξίαν καὶ μεγαλειότητα τῶν κινήσεων καὶ ἐκτελέσεως τῶν θείων ἐνταλμάτων δὲν μπορούμεν νὰ συγκρατήσωμεν τὸν ἐνθουσιασμόν μας καὶ τὴν χαρὰν μας ἔχοντας τοιοῦτον Ἀπειροδύναμον, Ὑπερύψιστον καὶ Μεγαλειώδη Δημιουργόν,

Κυβερνήτην καὶ Συντηρητήν τοῦ Σύμπαντος Οὐράνιον Πατέρα μας καὶ Προστάτην μας καὶ νὰ μὴν ἀναφωνήσωμεν καὶ ἡμεῖς μαζί με τόν Ἱερὸν Ψαλμωδὸν Δαυὶδ «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου Κύριε πάντα ἐν σοφία ἐποίησας».

Θά ἦταν εὐτυχῆς ἔργον καὶ ἡμεῖς ὅλοι οἱ ὀρθῶς πιστεύοντες εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν νὰ μιμηθοῦμεν τὰ ἀνωτέρω ἄσχυρα σώματα εἰς τὴν ἁρμονικὴν, εὐρυθμον καὶ ὁμαλὴν μεταξύ των συνεργασίαν, ἀμιλλώμενοι πῶς νὰ συνεργασθοῦμεν ὅλοι μας με καλὴν διάθεσιν καὶ σύνεσιν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συνανθρώπων μας, προσαρμοσμένοι ἀκριβῶς εἰς τὰς Θείας Ἐντολάς διὰ νὰ μὴν εὐρεθῶμεν ἐκτεθειμένοι ὅταν ἀναγκαστικά θὰ παρουσιασθῶμεν ἔμπροσθεν τοῦ Φοβεροῦ καὶ Δικαίου Κριτοῦ διὰ νὰ δώσωμεν λόγον τῶν πράξεών μας.

Ἐάν ὀρθῶς πιστεύωμεν καὶ ἔχομεν συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν μας ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, θὰ πρέπη ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν βλέπουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς κατάλληλον διὰ τὴν ἱερατικὴν ἢ ἀρχιερατικὴν διακονίαν νὰ ἐγκαταλείβουν μόνοι τοὺς τὴν ἱερωσύνην ἢ ἀρχιερωσύνην καὶ νὰ ἀποσυρθοῦν μόνοι τοὺς εἰς ἡσυχον τόπον διὰ νὰ τοὺς εὐσπλαχνισθῇ ὁ Κύριος καὶ τοὺς σώσῃ καὶ ὅχι νὰ σχίζουν καὶ νὰ διαταράπτουν τὴν ἐνότητα καὶ εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, διότι τοὺς σχίζοντας τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε αἷμα μαρτυρίου δὲν πρόκειται νὰ τοὺς σώσῃ.

Δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει τὰ πάντα καὶ καταγράφει ὅλας τὰς πράξεις καὶ τὰς σκέψεις; Πῶς μπορούμεν νὰ ἀδιαφοροῦμεν δι' ὅλα αὐτὰ ὅταν ὀρθῶς πιστεύωμεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν πράγματι τὴν σωτηρίαν μας; Πάντα μοι ἔξεστι ἀλλ' οὐ συμφέρει, πάντα μοι ἔξεστι ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. Ὅλα ἔχω ἐξουσία νὰ τὰ πράττω, ἀλλὰ δὲν συμφέρουν καὶ δὲν εἶναι ὠφέλιμα εἰς ἐμέ ἀλλὰ δὲν οἰκοδομοῦν τὸν πλησίον (Ἐπιστ. Παῦλ. πρὸς Κορινθ. Α 1-23).

Οὐαὶ ἡμῖν διὰ τῶν ὁποίων τὰ σκάνδαλα ἔρχονται. Καλύτερον νὰ δέσῃ τις πέτρα εἰς τὸν λαμόν του καὶ νὰ πέσῃ στὴν θάλασσαν παρὰ νὰ σκανδαλίσῃ ἓνα πιστόν. «Ὡς δ' ἂν σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κραμασθῇ μύλος ὀνικός εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ νὰ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης» (Ματθ. Κεφ. 18 παρ. 6-7).

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ συναισθανθῇ ἕκαστος τὰς εὐθύνας του καὶ νὰ ἀπελευθερωθῇ ἡ Γνήσια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὰ ἀρνητικά της στοιχεῖα διὰ νὰ προχωρήσῃ ἡνωμένη καὶ ἀδιάσπαστος ὁμόγνωμος μετὰ τὸ αὐτὸ φρόνημα πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑψίστου προορισμοῦ της εἰς τὰς κοσμογονικάς

αὐτὰς ἐποχὰς ποὺ διερχόμεθα, ἥτοι τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν της καὶ νὰ συμπαρασταθῇ εἰς κάθε καλοπροαίρετον ἄνθρωπον ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ εὕρῃ τὸ λιμάνι τῆς σωτηρίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος καλεῖ ὅλους, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μὴ ὀρθοδόξων νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν θερμὴν Ἀγκάλην τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν θὰ εὕρουν μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, διότι ἀπαρallάκτως καὶ ἐπακριβῶς ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ τὴν Πίστιν καὶ τὰς Παραδόσεις ὅπως ἀκριβῶς οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μᾶς παρῆδωσαν καὶ ἐθέσπισαν.

Διὰ τοὺς ὑπολοίπους, παρακαλοῦμεν, ὅπως, μὴ φεισθῶμεν κόπων καὶ προσπάθειῶν ὅπως ἔλθῃ ἡ περιπόθητος ἔνωσις ὅλων τῶν ὑγείων δυνάμεων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τὴν ὁποίαν, τὸσον ὁ Κύριος ποθεῖ, διότι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἰς «ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΕΚΑΛΕΣΕΝ ΠΑΝΤΑΣ», ἐν τούτῳ γινώσκονται ὅτι μαθηταὶ ἐμοῦ ἐστὲ εἰς ἀγάπην ἔχετε.

Εἶναι δὲ ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι, πλουσίως καὶ γεναιοδῶρως ὁ Κύριος θὰ ἀνταμείψῃ ὅλους ἀνάλογα μετὰ τὴν προσπάθειαν καὶ τὰς θυσίας ποὺ θὰ ὑποστῇ ἕκαστος καὶ τὴν ἐργασίαν ποὺ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Διὰ τοὺς πιστοὺς παρακαλοῦμεν ὅπως, καθημερινῶς προσεύχωνται ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπαναφορᾶς ὅλων τῶν ἄλλων εἰς τὴν ὀρθὴν Πίστιν, ὅπου καὶ αὐτοὶ εὐρίσκοντο μέχρι τοῦ 1054, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνίσχυσεως τῶν ἀρχιερέων μας, τοῦ ἱεροῦ κλήρου μας καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἐργάζονται διὰ τὴν Πρόοδον καὶ ἀνύψωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀνθρωπότητος, διότι εἶναι ὡς γνωστὸν σημαντικὸς παράγων καὶ ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ ὑποχρεούμεθα νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς «μιμηταὶ μου γίνεσθε». Βλέπε συνέβαλεν καὶ συνηργάσθῃ ἡ προσευχὴ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων μετὰ τὴν Θεῖαν Βούλησιν διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ ὁ Ἅγιος Ἀγγελος τὸν Ἀπόστολον Πέτρον ἀπὸ τὸ δεσμοπτήριον ὅπου ἐκρατεῖτο (Βλ. Πράξ. τῶν Ἀποστ. Κεφ. 12 παρ. 3-12).

Εἰς μεταγενέστερον ἄρθρον μου ἀφήνω τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος σὰς εὐχομαι ὀλοψύχως καλὴν καὶ πλουσίαν ἐξ Ὑψους Δύναμιν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς ὅλους σας καὶ Καλὸ καὶ χαρούμενο Καλοκαίρι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ